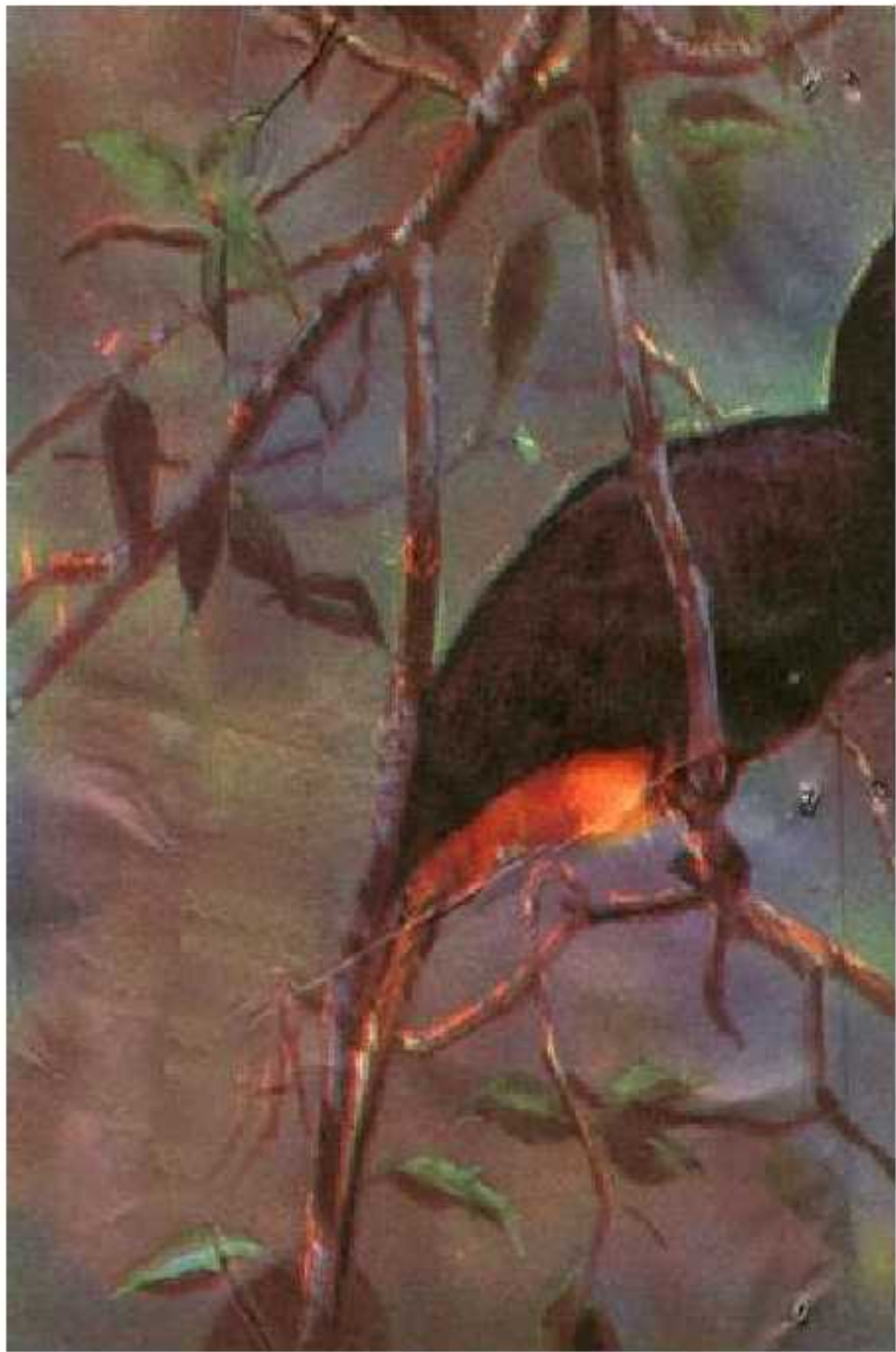
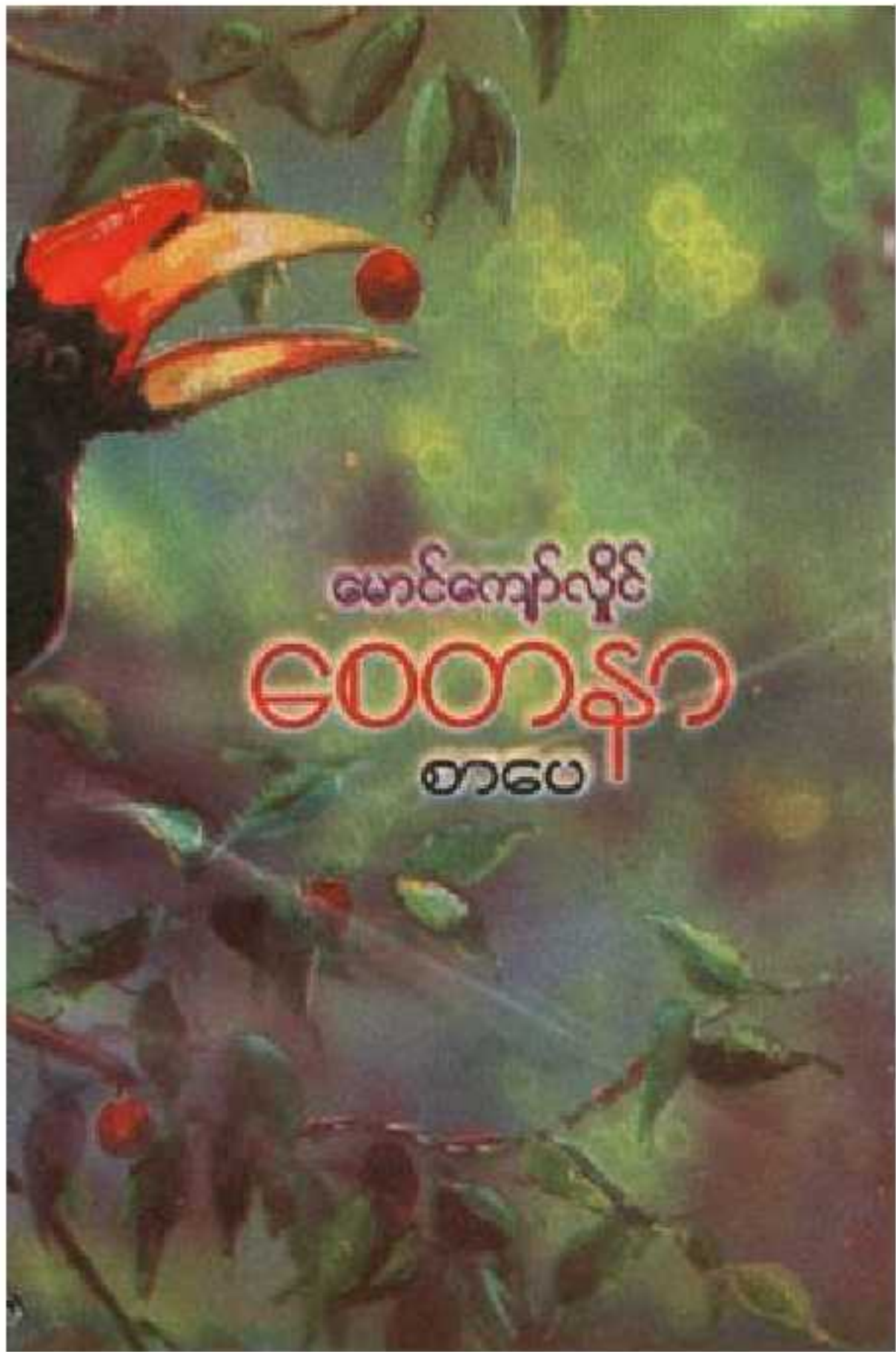


# လေ့ရှိရင်မှန်း

နေခြည်သစ်နှင့်စတင်ခြင်း









ဆောင်ကျော်လှိုင်

# စေတနာ

ကလေး





# ရှင်မိုး (စေးတက္ကသိုလ်)

## နေပြည်တော်နှင့်တောင်ခြင်း

စာပေနှင့်ဖြူဖျတ်စာမှတ် - ၁၀၅၅/၂၀၀၂ (၁၂)

မျက်နှာဖုံးနှင့်ဖြူဖျတ်စာမှတ် - ၁၀၁၂/၂၀၀၂ (၁၂)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ပထမထုတ်ဝေ၊ ၅၀၀အုပ်၊ ၃၆/-

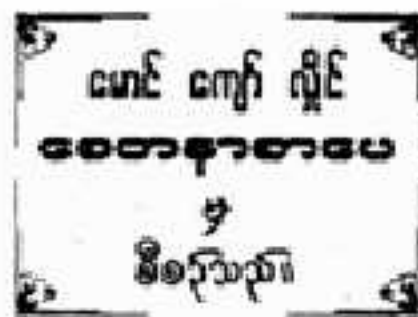
ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်စွာ (၅၅၇၃)စေတနာ (OFFSET  
ဆမတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း

ထုတ်ဝေသူ ... ဂေါ်ပိုးတေခိုင် (ပြိုင်တက်ကော်ပီ-၁၆၉၂)  
ရွှေခုံသာတေးရွာ၊ မုလဲမြို့(၃) မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကင်းမြို့

# ရှင်မိုး

(ဆေး တ က္က သိုလ် )

နေ ခြည် သစ် နှင့် စ တင် ခြင်း





**ဒို့တာဝန်အရေး သုံးပါး**

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး  
လိုင်းရင်းသားစည်းဝပ်ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး  
အချုပ်အခြာအာဏာ တည့်တည့်စိုတ်မြဲရေး

ရိုးအရေး

ရိုးအရေး

ရိုးအရေး

**ပြည်သူ့သဘောထား**

- \* ပြည်ပအားကိုး မှုဆီနဲ့မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- \* နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- \* နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- \* ပြည်တွင်းပြည်ပ အပျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

**နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် [၄] ရပ်**

- \* နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးစိုးရေး၊
- \* အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- \* နိုင်ငံသာယာ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- \* ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ စေတီဖုံဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံသစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

**စီးပွားရေးဦးတည်ချက် [၄] ရပ်**

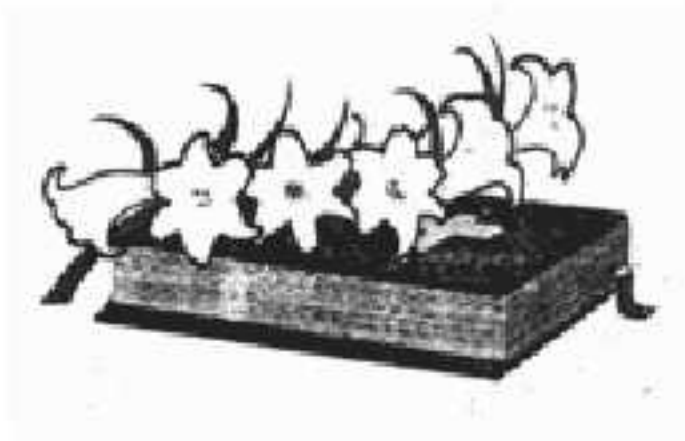
- \* ခိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြေစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- \* ဓနကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- \* ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများစိတ်အားဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- \* နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးဝန်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းဆောင်ရည် နိုင်ငံတော်နှင့် လိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

**လူမှုရေးဦးတည်ချက် [၄] ရပ်**

- \* တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိုဏ္ဍမြင့်မားရေး၊
- \* အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် လင်ကျန်းမာအေးချမ်းဖွယ်ရာ လူမှုသမား ခရီးလက္ခဏာများ ပေါက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- \* မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- \* တစ်မျိုးသားလုံးကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊







---

စေတနာစာပေ

---

သွင်သည် စောင့်ရတာ ပျင်းလာတာနဲ့ အနီးအနားကို လမ်း  
လျှောက်ကြည့်လိုက်ရင်း စာအုပ်ဆိုင်အသေးလေးတွေ့သဖြင့် ဝင်ရပ်  
ငေးလိုက်ပါသည်။

သွင်က လစဉ်ထုတ် ဂျာနယ်ထဲက ကောင်းနိုးရာရာကို အစွဲ  
ထားပြီး ရွေးချယ်ဝယ်ယူတတ်သလို အပတ်စဉ် နေ့စဉ်ထုတ် ဂျာနယ်  
များထဲမှ နှစ်သက်သည်တို့ကိုလည်း ရွေးချယ်ဝယ်ယူခဲ့ဖူး...။

“အစ်မဘာလိုချင်လို့လဲ”

“အင်း... ကြည့်တာပါ။ ဒီနေ့ဂျာနယ်ထဲက ဘာဝယ်ရလေလို့”

“ခါ... ဒီနေ့ ထွက်တာတွေ...”

စာအုပ်ရောင်းသော ကောင်မလေးက ဂျာနယ်တစ်ထပ်ကို  
လက်ဖြင့် ပုတ်ပြပါသည်။



သွင်သည် အားကစားဂျာနယ်တွေ့ဆိုလျှင် ကို ထိပ်က ဝယ် ပြီးသား ဖြစ်နေတတ်လေရာ သူ့အတွက် လိုက်ဝယ်ပေးထားလည်း အလကားဖြစ်မလားရယ်လို့ တွေးပြီး ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်နေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် သွင်ရွေးနေသော ဂျာနယ်တစ်ထပ်ထဲမှ တစ်စောင်ကို လာဆွဲယူခြင်းခံရလျှင် ဂျာနယ်တစ်ထပ်က လျှော့ခနဲ အကုန်ဖြုတ်ကျသွားသည်။

“ဟာ... ဆောရီး...”

ထိုသူက ပြောပြောဆိုဆို ဂျာနယ်တွေကို ကိုင်ကောက်ရင်း အသေအချာ ပြန်စီတင်ပေးသည်။

“ရပါပြီအစ်ကို... ပြန်ကောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရောင်းသူ ကောင်မလေးက ထိုသူ့ကို လှမ်း၍ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပါသည်။

ထိုသူက သူ့ဘေးတွင်ရပ်နေဆဲဖြစ်သည့် သွင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဪ... ဒီက ရွေးနေတာလား မသိဘူး... ဆောရီးဗျာ... ကျွန်တော် အလျင်လိုပြီး လှမ်းဆွဲ ယူလိုက်တာဗျာ လုယူသလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မ အားကစားဂျာနယ် ဝယ်ဖို့ရွေးနေ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဘာဖတ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ လျှောက်ရှာနေတော့ တခြားရွေးမယ့်သူကို ပိတ်ကွယ်ထား သလိုတောင် ဖြစ်နေတာပါ”

“အားကစားဂျာနယ် မဖတ်ဘူးလား”

“ဖတ်တယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား... ထူးဆန်းလိုက်တာ... မိန်းကလေး တွေက အားကစားဂျာနယ် ဖတ်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ကျွန်မက ဘောလုံးအကြောင်းပါရင် ဖတ်တယ်”

“အဟား...”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘောလုံးပွဲ ဝါသနာပါနေလို့ ရယ်တာ လား”

“သဘောကျလို့ဗျ”

“ဘယ်လို”

“ဪ... အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ... မိန်းကလေးတော်တော်များ များက ဘောလုံးပွဲကို သိပ်စိတ်မဝင်စားကြတော့ အံ့ဩ ပြီး သဘောကျတာပါ”



“ဖေဖေကြောင့်လေ... ဖေဖေက ဆောလုံးသိပ်ဝါသနာပါ တာပေါ့... ဖေဖေသွင်းပေးခဲ့တဲ့ ပိုးက အခုထိ ခေါင်းထောင် တုန်းပဲ”

သွင်သည် ဖော်ရှေ့ပြီး သဘောကောင်းပုံရသော ကောင်လေး နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ စကားလက်ဆုံကျသွားမိပါသည်။

အဲဒီမှာ သွင်က ကိုထိပ်နဲ့ချိန်းထားရာ နေရာကိုပြန်သွားဖို့ အချိန်မီ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

သွင်မြင်ကွင်းထဲကို ကိုထိပ် ဝင်လာတော့မှပဲ သတိရကာ...

“ဟော...”

ဟု စကားပြောနေရင်း အသံပြုလိုက်မိလျှင် သွင်နှင့် စကား ကောင်းနေပုံရသော ကောင်လေးက သွင်ကြည့်ရာကို လိုက်၍ လှည့် ကြည့်ပါသည်။

“သွင်ကလည်းကွာ... ပြောထားတဲ့နေရာမှာ ရောက်မနေဘူး၊ ကိုယ် မှန်းပြီး ဒီဘက်ကို လျှောက်လာမိပေလို့ပဲ... နောက် မို့ လွဲနေဦးမယ်”

ကိုထိပ်သည် ချစ်သူကို အလကားနေရင်း သဝန်တိုတတ်သူ မဟုတ်သော်လည်း ချိန်းထားသောနေရာမှာ အဆင်သင့် ရောက်မနေဘဲ

တခြားတစ်နေရာမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော  
ကကားလက်ဆုံကျနေသော အခြေအနေကို မြင်ရသောအခါမှာတော့  
စိတ်တိုသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

ဒါကို သွင်က ချက်ချင်းရိပ်မိသည်။ မသိဘဲ နေပါ့လား။  
ချစ်သူမဖြစ်ခင် သူငယ်ချင်းသက်တမ်းက ငါးနှစ်၊ ချစ်သူဖြစ်တာ  
နှစ်နှစ်နဲ့ ဒီလူ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကမှ မခတ်တတ်ရင် သွင်  
ဟာ အဲဒီလူရဲ့ ချစ်သူအဖြစ် နာမည်ခံနေဖို့ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့။

“သွင်က စောင့်ရတာပျင်းလို့ ဒီဘက် ခဏလျှောက်လာ  
ရင်း ဂျာနယ် ရွေးနေတာ”

“ဝယ်ပြီးပြီလား”

“ကိုထိပ် ဘာဝယ်ထားလဲ”

“ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် အပြင်ထွက်ဖို့ အချိန်တောင်မရှိဘူး...  
အလုပ်ထဲမှာ ပီနေတာကွာ...F.A Cup (အင်္ဂိမ်အေတမ်)  
အကြောင်းရေးထားတဲ့ ဂျာနယ်ပါရင် ဝယ်ချင်တာတောင်  
ထွက်မဝယ်ရဘူး...Boss (ဘော့စ်)က ဒီနေ့ ဇာတ်ရိုက်  
တင်နေလို့ကွာ”

“ဒါဆို သွင်ဝယ်လိုက်မယ်”

သွင်သည် အခုထိ ဆိုင်ထဲက ထွက်မသွားသေးသော ကောင်  
လေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး စကားပြောမနေတော့ပါ။

သွင်တို့က အခုမှ မတော်တဆ တွေ့ပြီး သာမန်ကာလျှံကာ  
စကားပြောဖြစ်ကြသူ ခရီးသွားဟန်လွှဲ တွေ့ကြသူတွေမို့ သွင်ကတော့  
ပြတ်သားစွာပင် စကားဆက်ပြောဖို့ စိတ်ကူးမနေတော့ပါ။

“သွင်... ရော့... ကိုယ့်ဆီက ပေးလိုက်”

“ရပါတယ်... သွင် ပေးလိုက်ပြီပဲ”

ကောင်လေးက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ခေါင်းငုံ့ပြီး လှန်လှောနေ  
ရင်း ဆံပင်ပျော့များ ကွယ်ထားသော မျက်လုံးတွေနှင့် သွင်တို့ကို  
ခိုးကြည့်နေမှန်း သွင် ရိပ်မိလေသည်။

ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။

မတော်တဆလေး စကားပြောမိတာကို ပါးပါးလေး မခံစားဘဲ  
ထူထူထဲထဲကြီး ခံစားချင်ပြီထင်ပါ။

ကိုထိပ်ကား ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်သူလက်ကို ခွဲပြီး လမ်း  
လျှောက်လေ့ သိပ်မရှိသလို ဆယ်ခါမှာ တစ်ခါလောက်ပဲ လက်တွဲ  
ပြီး လမ်းလျှောက်ကျင့်ရှိသူ ဖြစ်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ သူလည်း  
အခြေအနေကို ရိပ်မိသည်ထင်... ။



ကောင်လေးရှေ့မှာ သွင့်လက်ကို ခပ်ပိုင်ပိုင် ဆွဲကာ ဖြတ်  
လျှောက်ခဲ့လေသည်။

\* \* \*



---

စေတနာစာပေ

---

အပိုင်း( ၁ )







စေတနာစာပေ

(၁)

တသွင်သွင်သည် မိဘနှစ်ပါးစလုံး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်  
လွန်ပြီးသောအခါ အရင်က မိဘတွေနှင့် အတူနေခဲ့သော နှစ်ခန်းတွဲ  
တိုက်ခန်းကျယ်ကြီးမှာ နေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။

ဆွေမျိုးညာတကာ နည်းပါးသူတွေဟု ကဲ့ရဲ့လျှင်လည်း ခေါင်းငုံ့  
ခံရမည်သာပင် တသွင်သွင်တို့ မိဘနှစ်ပါးဘက်မှ ဆွေမျိုးတွေနှင့်  
အဆက်အသွယ်လည်း သိပ်မရှိလှသလို တချို့က နိုင်ငံခြားမှာ နေနေ  
ကြတာများတာလည်း ပါသည်။

ဒါနဲ့ပဲ မိဘနှစ်ပါး ရောဂါကိုယ်စီဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံး  
သောအခါ နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးအနည်းငယ်တို့က သူ့အိမ်လာနေ ငါ့အိမ်  
လာနေဟူ၍သာ ခေါ်ဖို့ စိတ်ကူးကြပြီး သွင်နှင့်အတူ လာနေပေးနိုင်  
ကြသူ တစ်ဦးမှ မမြင်။

“သွင်က သွင်နဲ့ အဖော်နေပေးနိုင်မယ့် ခွေးတော်မိကြီး တစ်ယောက်ယောက်လောက် လိုချင်တာ... ကိုထိပ်ရယ်... ဘယ်နှစ်ဝမ်းကွဲကွဲပေါ့... ဆွေမျိုးစပ်လို့ တော်နေရင် ပြီးတာပဲ... ပြီးတော့ သွင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အတူတူ အဖော်နေပေးလို့ရအောင် မုဆိုးမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အပျိုကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် လိုချင်တာလေ... အဲဒါမျိုးကလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး... အားလုံးက မိသားစုတွေနဲ့...”

“သွင်တို့ အမျိုးတွေကလည်း ဘယ်သူကမှ ဆင်းရဲတဲ့သူ မရှိကြတော့ တူမအိမ်ကို လာကပ်မနေချင်ကြဘူးပေါ့... ဒါကြောင့် သူတို့ အိမ်ပဲ လာနေဆိုပြီး လေသံထွက်တာ”

“သွင်ကလည်း တစ်သက်လုံးမှာ မိဘအိမ်ကလွဲရင် ဘယ်သူ့အိမ်မှာမှ မနေခဲ့ဘူးတော့... အခုကျမှဆိုတော့ ဘယ်သွားနေချင်မလဲ... အားလုံးမှာလည်း သားသမီးတွေနဲ့... သွင်သွားနေရင် တည့်ပါ့မလား စဉ်းစားရသေးတယ်”

“သွင်နဲ့က ဘယ်သူ့ဆီ တည့်ပါတယ်ကွာ... သူတို့က ဒါကို ရိပ်မိလို့ လာနေဖို့ခေါ်တာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် သွင် မနေချင်ဘူး... ခက်လိုက်တာနော်... မိန်း



**ကလေး** အပျိုအရွယ်တစ်ယောက်တည်း အိမ်ခန်းကြီးတစ်ခန်းမှာ နေဖို့ကျတော့လည်း မသင့်တော်ပြန်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ကွ... ကိုယ်လာလည်ချင်ရင်တောင် တယ်သူကမှ ရိုးရိုးသားသား မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး... ကိုယ်ကလည်း အဲဒီလို အကြည့်မခံချင်ဘူး”

“နောက်ဆုံးတော့လည်း သွင် စဉ်းစားသလို အလောင်မှာ သွားနေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်... ကိုတိပ်ရယ်... ဒီအိမ်ခန်းကိုတော့ ငှားထားရမှာပေါ့”

“အကြာကြီးနေရမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရင် သွင် တစ်ယောက်တည်း ဒီလို အဖော်မဲ့ မနေရတော့ပါဘူး”

“သွင်တို့ ငယ်သေးတယ်နော်... လက်မထပ်ကြသေးရင် ကောင်းမယ်”

“ကိုယ်လည်း မေမေ့ကို ကတိပေးထားပါတယ်... အသက်အစိတ်ကျော်မှ အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့...”

သွင်သည် အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်မှာပင် မိဘမဲ့ဆွေမျိုး မဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထို့သော် သွင့်တွင် မိဘချန်ရစ်ခဲ့သော ပိုင်ဆိုင်ပစ္စည်းများက တော့ ဒီတစ်သက်စာ မပူမပင် နေနေနိုင်ပေမယ့် သွင်သည် အပျင်း လည်းပြေ၊ ပညာလည်းရအောင် အပေါင်းအသင်းလည်း ဆန့်အောင် ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အလှကုန် ဖြန့်ဖြူးသော ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ် ဝင်လုပ်ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းအားတိုင်း အပျော်လျှောက်တတ်ထားသမျှ သင်တန်း ပေါင်းစုံတို့၏ လက်မှတ်များကြောင့် အလှကုန်ကုမ္ပဏီကြီးတွင် သွင် သည် သင့်တော်သော နေရာတစ်ခုကိုတော့ ရခဲ့ပါသည်။

ထိုလခ ထိုဝင်ငွေက သွင့်အတွက် ဘာမှ မပြောပလောက် ဝေမယ့် သွင်တစ်ယောက်တည်း နေရသော အချိန်တွေနည်းသွားပြီး အလုပ်ထဲမှာ မိတ်ဆွေသစ်များနှင့် ကျင်လည်ရခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်စေ သည်။

ကိုထိပ်ကတော့ အမေနှင့်သားနှစ်ယောက်တည်း နေကြသော ဘဝပေမယ့် သိမ်းပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်လှသဖြင့် လခကောင်းသော အလုပ်ကို ရှာရသည်။

သွင်နှင့်သူငယ်ချင်းဘဝကတည်းက ကိုထိပ်ဟာ အစစအရာရာ ချို့တဲ့သော အဆင့်အတန်းမှန်း သိခဲ့ပြီး အဲဒီကတည်းက သွင်နှင့်စာ လျှင် ကိုထိပ်ဘဝက ခက်ခဲပင်ပန်း သိခဲ့ပြီးသားပင်။

ဆိုသော် သွင်က ကိုထိပ်ကို ချစ်မိတာ တစ်ခုလေးနှင့် ချစ်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ ကိုထိပ်ကလည်း သွင့်ကိုပဲ တစ်ယောက်တည်း ချစ်ခဲ့သည်။

သွင့်တို့ လူငယ်ချင်းအုပ်စုထဲတွင် သွင်ဟာ ရုပ်ရည်သိမ်ထင်ပေါ်ဆုံး၊ လူကြိုက်အနည်းဆုံး သာမန်မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ကိုထိပ်ကတော့ သွင့်ကိုပဲ ရွေးချစ်ခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သွားမှန်းကို မသိဘူးကွာ... သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်နေကြရင်း သွင်က တစ်နေ့တခြား ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ချစ်ဖို့ကောင်းလာတာပဲ... ဘာလို့ ချစ်လဲတော့ ခုထိ အဖြေမရသေးဘူး”

“ကိုထိပ်ကိုကျတော့ သွင်က ရိုးသားလို့ ချစ်တာ... အင်း... အဲဒါထက် ပိုမှန်တာ ပြောရရင် ချောလို့ ချစ်တာ သိလား”

“ဟာ... ဒါဆို ကိုယ်တစ်ခုခုကြောင့် ရုပ်ဆိုးသွားရင် သွင်က မချစ်တော့ဘူးပေါ့... အဲဒီလိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ့်ချစ်သူဖြစ်သွားပြီးပြီပဲ... ရုပ်ချောနေနေ... ရုပ်ဆိုးနေနေ... ဆက်ချစ်မှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်သူဘဝကား သိပ်တော့မကြာသေး။ သို့





ချစ်အမေ သဘောမတူမှာစိုး၍ မပြောဘဲနေတာ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။

ဒါမှမဟုတ် ကိုထိပ်အမေဟာ သားကို သတိတိုသော မိခင် တစ်ယောက်မို့များလား...။ ကြားဖူးတာတော့ တချို့တချို့သော သားရှင်အမေတွေဟာ သားကို ရည်းစားထားမှာ၊ မိန်းမယူသွားမှာ မလိုလားကြဘူးတဲ့လေ။

ကိုထိပ်အမေဟာ အဲဒီလိုများ ဖြစ်နေခဲ့လို့လား။

အဲဒီ အဖုအထစ်ကလေးကလွဲရင် ကိုထိပ်နှင့် တသွင်သွင် ကြားတွင် ဘာမှ စိတ်ခုစရာ ပြဿနာ သိပ်မရှိသေး...။

မနက်ကျတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စောင့်ကာ အလုပ် အတူတူ သွားသော...။

ညနေကျ တစ်ခုခုစားပြီး အတူတူ ပြန်ကြသော...။

အလုပ်နားရက်တွေမှာ နှစ်ပတ်တစ်ခါ သုံးပတ်တစ်ခါလောက် အရင်က သူငယ်ချင်းအုပ်စုကြီးနှင့်ဆုံကာ အချိန်ဖြုန်းကြသော...။

ရိုးရိုးသာမန် ချစ်သူစုံတွဲကလေးတစ်တွဲသာ ဖြစ်ပါသည်။

\* \* \*

မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံရလျှင် သွင်သည် ပြုံးပြရမလိုလို၊ မသိချင်  
ယောင်အောင်ရမလိုလို ဖြစ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ကောင်လေးက သွင်ကို မှတ်မိစွာပင် ပြုံးကာ ခေါင်းဆတ်ရင်း  
သူက အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“တွေ့ကြပြန်ပြီနော်”

ကိုထိပ်က အားကစားကျားနယ်ကို လှမ်းယူနေရာမှ အသံ  
ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

သွင်သည် နှုတ်ဆက်ဘဲနေလို့ မရတော့လေရာ ပြန်၍ ပြုံး  
ပြလိုက်ရပြီး...

“ဘာလာဝယ်တာလဲ”

---

စေတနာစာပေ

---

“ဒီလိုပါပဲ... ဂျာနယ်ထဲက ဖတ်ချင်တာရှိလည်း ဝယ်မယ် ဆိုပြီး ဒီဘက်လျှောက်လာတာ... ကျွန်တော့်အလုပ်က ဒီနား လေးတစ်မှာပေါ့”

“ဪ... သွင်လည်း ဒီနားက(...) ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာ လေ... သူကတော့ ဒီနားမှာလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး (... ) ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာဆိုတော့ သွင့်ဆီလာဖို့ မိနစ်နှစ်ဆယ် လောက် လမ်းလျှောက်လာရတာ”

သွင်သည် ကိုထိပ်မျက်နှာကြီး မကြည်လင်လှသဖြင့် သူ့ကို တမင် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ဖို့ စကားထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ရပါသည်။

“ခင်မင်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော့်နာမည်က စောကမ္ဘာပါ”

ဟင်... နာမည်ကလည်း တော်တော်လွမ်းမိုးနေသလိုပဲ။ ခံစား ရတယ်။ ကမ္ဘာတဲ့လေ။ စောကမ္ဘာတဲ့... ။ သွင်သည် ကိုထိပ်ထံသို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ လက်ခံရင်တမ်းပေးသော စောကမ္ဘာ၏ ဖော်ရွေမှုကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ လျှောက်တွေးနေမိသည်။

ကိုထိပ်ကလည်း ပြုံးရယ်ရင်း ပြန်၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ

“ကျွန်တော့်နာမည် ထိပ်ပါ... အမေက နာမည်ပေး ကပ်

စေးနွဲတယ် ထင်တယ်... တစ်လုံးတည်း ဖြစ်နေတယ်”

“ကောင်းပါတယ်... ထိပ်ခိုတော့ အမြဲထိပ်ဆုံးမှာ ရောက်  
နေအောင် ရည်ရွယ်ပြီး ဖွည့်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“သွင့်နာမည်က တာသွင့်သွင့်ပါ”

“အင်း... ရေစီးသံကြားရသလိုပဲနော်”

“ကျောင်းတုန်းက သူတော်တော် အနောက်ခံရတာလေ...  
မြည်သံစွဲအလင်္ကာဆိုပြီး နောက်ကြတာ”

“အဲဒီအထဲမှာ ကိုထိပ်က အဆိုးဆုံးပဲပေါ့... အာပြဲကြီးနဲ့  
အော်တာလေ”

“ဪ... တစ်ကျောင်းတည်း အတူတူတွေလား”

“အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက သူငယ်ချင်းလေ...  
တက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း အဝေးသင်ယူကြတာ အတူတူ  
ပဲ... မေဂျာပဲ ကွဲတာ”

“ဟုတ်လား... အင်း... ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းမပြီးပါ  
ဘူး... ဆယ်တန်းပဲ အောင်တယ်... အဝေးသင်တက်မလို့  
စိတ်ကူးနေတုန်း မိဘတွေက ကျောင်းစုံစမ်းပြီး သွားနေခိုင်း  
တာနဲ့ သွားနေလိုက်ရတယ်... ဘွဲ့တော့ မရပါဘူး... ဒီပလို



မာလောကံပဲ ပြီးလာတယ်... ကျွန်တော်က ငပျင်းဗျ... စာကို ပုံမှန်မလုပ်ချင်တော့ ပညာများများ ဆက်သင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တာနဲ့ ရပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာလေ”

သူပြောတာဟာ နိုင်ငံခြားတစ်ခုခုမှာ ကျောင်းသွားနေခြင်းပဲ ဟု ကိုထိပ်ရော သွင်မပါ သဘောပေါက်လျှင် နည်းနည်းဖြူသွားသည်။

နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားနေတယ်ဆိုကတည်းက သူ့ရဲ့အဆင့်အတန်း၊ သူ့ရဲ့ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုဟာ တော်ရုံတန်ရုံမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ စန့်မှန်းလို့ရပါသည်။

သွင်တောင် နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားနေဖို့အထိတော့ ပိုက်ဆံမရှိလှပါ။ သူက သွားနေနိုင်တယ်ဆိုတော့လည်း ကိုယ်က အားကျရတာပေါ့။ သူ့ချမ်းသာလှချည်လားဟု ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ရတာပေါ့။

“တစ်ခုခု လိုက်စားပါလား... မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် အထိမ်းအမှတ်ပေါ့”

သွင်က ကိုထိပ်ကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲလို့ တွေးပြီးလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုထိပ်ကလည်း သွင်ကို လှည့်ကြည့်လေသည်။

“အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား... ဒီအချိန်က ရုံးဆင်းချိန်ဆိုတော့ အားကြမယ် ထင်တယ်”

“အားတော့ အားပါတယ်... ဒါပေမယ့် နောက်ကျရင် အိမ် ပြန်ခက်နေမှာ စိုးလို့လေ... ကျွန်တော်က အရေးမကြီးဘူး... သွင်က မိန်းကလေးဆိုတော့ အဆောင်ကို သိပ်နောက်ကျမှ ပြန်ရင် မတောင်းမှာစိုးလို့”

“ကျွန်တော်ပဲ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ... ကိုထိပ်ပြန်မယ့် နေရာကိုရော... မသွင်ပြန်မယ့်နေရာကိုရော... ပို့ပေးလို့ရပါတယ်”

သွင်သည် ကိုထိပ်က အားနာပြီး ဆုံးဖြတ်ရခက်နေမှန်း ရိပ်မိလာလျှင် သူမကပဲ ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည်။

“နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့... အခုတော့ သွင်တို့က အလုပ်ပြီးပြီးချင်း ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လုပ်တာနဲ့ စာအုပ်တန်းဝင်မွှေးတာနဲ့ အချိန်တော်တော် ကုန်သွားပြီမို့လို့ ပြန်မှဖြစ်တော့မှာလေ... အဲဒါကြောင့်...”

“ဪ... ရပါတယ်ဗျာ... ဒါဆိုလည်း နောက်ဆုံတဲ့အခါ ကျမှပေါ့... သွားလိုက်ပါဦးမယ် ကိုထိပ်နဲ့မသွင်... အခုလို ခင်မင်ကြရတာ ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်”

စောကမ္ဘာသည် သူပဲ အရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားပါသည်။  
 ကိုထိပ်နှင့်သွင်တို့က သူ့ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။  
 သူ့ကို မြင်ကွင်းမှာ မတွေ့ရတော့မှာ ကိုထိပ်က အသံထွက်ရယ်ရင်း  
 “ငါ့ရည်းစားကို ဝိုးချင်နေပြီထင်တယ်ကွာ”

ဟု ပြောတော့သည်။

“မပိုးချင်ပါဘူး... ဘာလို့ အဲဒီလို အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ”

“ယောကျ်ားလေးအချင်းချင်းကွာ ရိပ်မိနေသလိုလိုပဲ...  
 သွင့်ကိုများ ဆုံရမလားဆိုပြီး ဒီဘက်မှာ လာစောင့်နေတာ  
 ဖြစ်မှာပေါ့... ကိုယ်တို့ ဟိုးအရင်ကတည်းက ဒီမှာ စာအုပ်  
 တွေ ဂျာနယ်တွေဝယ်နေကျပဲ... သူ့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး  
 ဘူး... အခုကျမှ တွေ့ရတာ အခါစိပ်လာပြီလေ”

“သွင့်လိုပုံစံများ ကြိုက်ပါ့မလား ကိုထိပ်ရာ... ပြီးတော့  
 ဘေးမှာ ရည်းစားပါနေတဲ့ကောင်မလေးကို အရူးအလုပ်ခံပြီး  
 ကြိုက်မယ် မထင်ပါဘူး”

“တချို့ကလည်း ရူးချင်ကြတာပဲကွာ... သွင်က ရုပ်မချော  
 ပေမယ့် ချစ်စရာလေးကွ... အဟဲ... ဘဝင်မြင့်သွားနဲ့ဦး...  
 ချစ်စရာကောင်းလို့ ကိုယ်တောင်မေပျိုတို့နဲ့တို့ကိုမကြိုက်  
 ဘဲ သွင့်ကို ကြိုက်တာပေါ့”

“ဖြေခံနိုင်ပါဘူး... ကိုထိပ်ရာ... သူက ခင်တတ်လို့ဖြစ်မှာ ပါ”

“ဒီကောင် အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ သူပိုင်တာ လား၊ သူ့မိဘပိုင်တာလား မသိဘူးနော်”

“ကိုယ်ထိပ်က ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ”

“ချမ်းသာလွန်းလို့ကွ... နိုင်ငံခြားမှာတောင် ကျောင်းသွား နေနိုင်တဲ့သူက သူများ ကုမ္ပဏီမှာတော့ လစား လုပ်မယ် မထင်ဘူး”

သွင်က ကိုထိပ်ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်ဟု တွေးကာ ကားဂိတ် ကို ရပ်လာသော ဘတ်စ်ကားတွေကို ဝေးကြည့်နေပါသည်။

“အား... သူများတွေကျတော့လည်း ချမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ပိုက်ဆံတွေ ပိုလျှံနေလို့ နိုင်ငံခြားမှာတောင် ကျောင်းသွားနေ နိုင်ကြတယ်နော်... ကိုယ်ကျတော့လည်း ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မချမ်းသာဖူးဘူးသွင်ရယ်... ဖေဖေရှိတုန်းကလည်း ရရစားစား ပဲ... ဖေဖေ မရှိတော့ ပိုတောင်ဆိုးလာသေး... မွေးကတည်း က တစ်ခါမှကို ပိုက်ဆံတွေ အများကြီး မသုံးဖူးဘူး... ဘတ်စ်ကား တိုးစီးလာရတယ်... သိန်း ၃၀၀ ဆုပေါက်မှပဲ ချမ်းသာတော့မယ် ထင်တယ်ကွာ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ ကိုထိပ်ရယ်... ကိုထိပ် တစ်ခါမှ အဲဒီလို မညည်းညူခဲ့ဖူးဘူးနော်”

“မညည်းညူချင်လို့ပါ သွင်ရယ်... တိုက် နေ့စဉ် အခုလိုပဲ ဘတ်စ်ကား တိုးစီးပြီး အလုပ်သွားရ၊ အလုပ်မှာ တော့စစ်ကျနပ်အောင် လုပ်ပြရ... အပြန်ကျ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးပြီး ပြန်ရ... အဲဒီလိုကြီး ဖြတ်သန်းရတာကို ဘယ်တော့မှ မပျော်ဘူးကွာ... ပြီးတော့ သွင်ကိုလည်း ကိုယ်က ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားစေချင်တယ်... ကိုယ်မောင်းတဲ့ကားကို သွင်က စီးပြီး အတူတူ သွားချင်တယ်”

“ဒါဆို သွင်မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ကားလေးတစ်စီးတော့ ဝယ်မယ်လေ... ကားဝယ်ဖို့ပေါ့... တော်ရုံတန်ရုံ ကားလေးတစ်စီးတော့ ဝယ်နိုင်မှာပါ”

“ဟာ... အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ... ကိုယ်ပြောတာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ချမ်းသာချင်တာ... အရမ်းချမ်းသာချင်တာကွာ၊ ကားစီးရတာ၊ မစီးရတာကို ညည်းညူတာ မဟုတ်ဘူး... ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ပိုက်ဆံပေါ့ပေါ့များများ မရှိဘူးလို့ မချမ်းသာဖူးလို့ ပြောပြတာပါ”



“သွင်ကတော့ အခုလို နေရလည်း ဖျော်တာပဲ”

“သွင်က ဘယ်သိမှာလဲ... သွင်ဘဝဟာ ကိုယ့်ထက်စာရင် တော်တော်ကြီး ပြည့်စုံခဲ့ဖူးပါတယ်... ကိုယ်က အမြဲဆင်းရဲ နေတာကွ”

“ကိုထိပ်ရယ်... သွင်ဘဝကရော ဘာပြည့်စုံလို့လဲ... ငယ် ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘမဲ့ဖြစ်ရတာလေ”

“ဆောရီးကွာ... ဆောရီး... ကိုယ်ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး မညည်းညူသင့်ပါဘူး... ဟော... ဟိုမှာ ကားတစ်စီးချောင်ပုံ ရတယ်... လာ... လာ... ကိုယ့်လက်ကို မြဲမြဲတွဲထား သွင်... ဒီကားနဲ့ပါအောင် တက်မှ ဖြစ်မှာနော်”

ကိုထိပ်သည် ဘတ်စ်ကားတိုက်ဖို့ကို သွင် လက်ဖဝါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲဆုပ်ရင်း ခြေလှမ်းပြင်နေတော့၏။

သွင်ကား ကိုထိပ် မပြောစဖူး ပြောသော စကားတို့အတွက် ဦးနှောက်ထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေရတော့လေသည်။

\* \* \*

စေတနာစာပေ

ဒီအပတ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ မဆုံဖြစ်တာ ကြာပြီဟု တိုင်ပင်  
မိကြကာ အင်းလျားမှာ ဆုံကြဖို့ ချိန်းဖြစ်ကြသည်။

သူငယ်ချင်းခုနစ်ယောက်ရှိလေရာ အားလုံးသည် ကျောင်း  
လည်း ပြီးသွားကြသောအခါ တချို့က ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်သူ၊  
တချို့က ကုမ္ပဏီအလုပ်ဝင်လုပ်သူ၊ တချို့ကတော့ အစိုးရအလုပ်  
ဝင်လုပ်သူတွေနှင့် အလုပ်ကိုယ်စီရှိနေကြပြီ။

အဲဒီအထဲမှာ ပိုက်ဆံအသင့်အတင့် ချမ်းသာသူလည်း ပါသလို  
မိဘမောင်နှမတွေနှင့် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ကာ ရုန်းကန်  
နေကြသူတွေလည်း ရှိပါသည်။ သွင်တို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကား  
ခေတ်ပေါ်ကားတွေစီးနိုင်၊ ငွေကြေးသိပ်သုံးနိုင်ကြသူတွေလည်း မဟုတ်  
သော ရိုးရိုးသာမန် လူတန်းစားအုပ်စုသာဖြစ်သည်။

အချင်းချင်းဆုံကြဖို့ ချိန်းကြရာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်စီရဲ့ ဖုန်းများ မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ကြရုံပင်။

မေပျို၊ နန္ဒာအောင်နှင့် တသွင်သွင်ဆိုသော မိန်းကလေး သုံးယောက်...။

ထိပ်၊ ကျော်ခန့်၊ လွင်မင်း၊ သန်းနိုင်ဆိုသော ယောက်ျားလေး လေးယောက်...။

စသည့် ခုနစ်ယောက်အုပ်စုကြီးက အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကမှ မပြီးခင်ကြသူတွေပါသလို အဝေးသင်တက်စဉ် ကျူရှင်တွေမှာ ဆုံပြီး ခင်သွားကြသူတွေလည်း ပါမေမယ့် စရိုက်တူပြီး စိတ်ဓာတ်ညီကြလို့ပဲလား မသိ။ သူတို့က အလုပ်အသီးသီး ဝင်နေကြတာတောင် သုံးလေးပတ်တစ်ခါဖြစ်ဖြစ် ဆုံပြီး သူ့အကြောင်းကိုယ့်အကြောင်းတွေ ပြောကြတိုင်ပင်ကြဖို့ကို ဝါသနာလည်း တူနေကြသေးသည်။

ထိပ်နှင့်သွင်တို့က အင်းလျားကို အရင်ဆုံးရောက်နှင့်ကြ၏။

ပြီးမှ ကျော်ခန့်က စူပါကပ်ဆိုင်ကယ်လေးနှင့်ရောက်လာသည်။ ခါးမှာလည်း Mobile မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်... ကြီးပွားနေပါလားကွ”

“အထင်မကြီးကြနဲ့ကွာ... ဒါ ကုမ္ပဏီရဲ့ အလုပ်ကိစ္စတွေ

အတွက် သုံးဖို့ပေးထားတာ... ငါ့ကိုယ်ပိုင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊  
ငါတို့ ဘော့စ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... သွားရေးလာရေး လွယ်ကူတော့ ကောင်း  
တာပေါ့ကွ”

“သွင်... နင်ကလည်းဟာ လက်ဖက်ရည်ကို နှစ်ခွက်တောင်  
မှာသောက်ထားပြန်ပြီလား”

“မဝလို့ပဲ... လက်ဖက်ရည်ခွက်က ရေခွေးကြမ်းခွက်  
လောက်ပဲရှိတာ... ကိုထိပ်က လက်ဖက်ရည်မသောက်တော့  
ငါက သူ့အစားသောက်ပေးတဲ့ သဘောလေ... ဟဲ့... ဟဲ့”

“ငတ်ကိုငတ်တယ်”

“ကျော်ခန့်နော်... ငါ့ကို လာစမနေနဲ့... ငါက စိတ်ကောက်  
ရင် အကြာကြီးကောက်တာ... ပြီးတော့ နင်ပဲ မနေနိုင်ဘူး...  
ကိုထိပ်ကို ချောခိုင်းရ.. နေကြာစေ့ တစ်ပိဿာလောက်  
ဝယ်ပို့ရနဲ့”

“ဟဲ့... တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ထိပ်နဲ့နင်... ရည်းစားဖြစ်သွား  
ပေလို့ပဲ... ငါနဲ့သာ ရည်းစားဖြစ်ရင် နင်က ကောက်မှန်းသိ  
လို့ ငါက တစ်ချိန်လုံး စနေတာနဲ့ ဘယ်တော့မှ တည့်မှာ  
မဟုတ်ဘူး”

“ဟော... ဟိုမှာ မေပျိုတို့လာပြီ”

“အဲမယ်... သူတို့နှစ်ယောက်က ရှိုးစမိုးတွေနဲ့... ကကလည်း  
ငှားစီးလာတယ်... ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားပြီး ပြန်လာကြတာထင်  
တယ်”

မေပျိုနှင့်နန္ဒာ လှတဝတတွေပြင်ဆင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားကြ  
သည်ဟု သွင်က အတပ်ကြိုစွပ်စွဲကာ ဘာကို စိတ်ကောက်ချင်မှန်း  
မသိ ဖြစ်နေပြန်သည်။

“နင်တို့ ဘယ်က လာကြတာလဲ”

“Blazon (ဘလေဇွန်) သွားကြတာဟယ်”

“ငါ့ကျ သတင်းတောင် မပေးဘူး”

“ငါက နန္ဒာကိုပြောပါတယ်... သွင့်ကို ခေါ်ရအောင်ဆို  
တော့ သွင်က ကိုထိပ်နဲ့ သွားချင်လား မသိဘူးတဲ့... နင်က  
အလိုက်မသိ သွားသွားခေါ်နေတဲ့... အဲဒီလိုပြောလို့ ငါ မခေါ်  
တော့တာပါ”

“နင်တို့နဲ့ပဲ ရှေးဝယ်ချင်တာပေါ့ဟဲ့... ကိုထိပ်က ပစ္စည်းတစ်  
မျိုးကို သုံးလေးဆိုင်လောက် ဝင်ကြည့်ပြီးမှ ဝယ်တာကို  
စိတ်မှ မရှည်တာ... သူနဲ့ ဈေး မဝယ်ချင်ဘူး”

“ငါတို့လည်း ဝယ်ဖို့ထက် Window Shopping လုပ်  
မလို့ သွားတာပါပဲ...ဟိုရောက်တော့ ဝယ်ချင်လာတာနဲ့  
နည်းနည်းပဲ ဝယ်လာပါတယ်ဟယ်...ဟဲ့... နန္ဒာ ပြောလိုက်  
လေ... နောက်အပတ်ကျမှ နင့်ကို ခေါ်ပြီးထပ်သွားမယ်လို့”

ကိုထိပ်နှင့်ကျော်ခန့်တို့က မိန်းကလေးသုံးယောက်၏စကားစိုင်း  
ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က Premiere League (ပရီးမီး  
ယားလိဂ်)ဆော့လုံးပွဲအကြောင်း စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးနေကြသည်။

လွင်မင်းကလည်း သန်းနိုင်နှင့်အတူ ရောက်လာပါသည်။  
သူငယ်ချင်းတွေဆုံတော့ အုန်းအုန်းကျက်ကျက်နှင့် ပြောဆိုနေခက်  
ပြောင်ကာ ကိုယ့်အကြောင်းသူ့အကြောင်းတွေ ပြောလို့ မကုန်နိုင်  
အောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားလေးအုပ်စုက သူတို့ရဲ့  
ခေါင်းစဉ်တွေနဲ့ သူတို့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သွားသလို မိန်းကလေးသုံးယောက်  
တို့ကလည်း ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ဗွီဒီယိုအကြောင်း၊ မြန်မာပြည်ကသာ  
မက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ အနုပညာသည်တွေအကြောင်း၊ ဝတ္ထုတွေ၊  
ဂျာနယ်တွေအကြောင်း၊ အလှအပ အသုံးအဆောင် အဝတ်အစားများ  
အကြောင်းတို့၏ ခေါင်းစဉ်တွေထဲ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြော  
နေကြတော့သည်။



“နန္ဒာလေ Revlon Colorstay မိတ်ကပ်ရည် သုံးချင်လွန်းလို့ ပိုက်ဆံစုရတာလေ... အခုတော့ အရဲစွန့်ပြီး ဝယ်လာလိုက်တယ်... သွင်ရယ်... ပျော်တော့ပျော်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ဈေးက အရမ်းကြီးတော့ နောက်ထပ်ဝယ်သုံးဖို့ကို ဒီလိုပဲ ကျိတ်စုရဦးမယ်”

“နန္ဒာ... တာအရောင်ဝယ်လာလဲ... သွင်က Natural Beige ပဲ သုံးတာ... ပြီးတော့ အဲဒါက ခပ်ပါးပါးလေး အောက်ခံလိမ်းပြီး အပေါ်က သနပ်ခါးနဲ့ ရောလူးရင် ကြာကြာ လူးရပါတယ်”

“နန္ဒာလည်း သွင်သုံးနေကျ အရောင်ပဲ ဝယ်လာတယ်... သွင်က အခက်တည်းက တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေ... ပြီးတော့ မိဘကလည်း ပိုက်ဆံ အသင့်အတင့်ရှိတော့ ဝယ်သုံးရတာ အပန်းမကြီးဘူး... နန္ဒာတို့ကျတော့ မောင်နှမကလည်းများတယ်... အိမ်မှာ အားလုံး လူစေ့တက်စေ့ အလုပ်လုပ်ကြရတာဆိုတော့ မိတ်ကပ် အကောင်းစားသုံးချင်တာတောင် မသုံးနိုင်ဘူး... မသုံးရက်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ၊ လုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း လခက ရတယ်ဆိုရုံလေး ရှိတာ

နေဝ်... ကုန်ချေးနှုန်းနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် အသုံးစာောင်မခံပါဘူး”

“မေပျိုရော... ဘာဝယ်လာလဲ”

“ဒီမှာလေ... ကလစ်ကလေးလှလို့ ဝယ်လာတာ”

မေပျိုက သူမ၏ ဆလင်းဘတ်ထဲမှ ဆံညှပ်ကလစ်လှလှလေးကို ထုတ်ယူ၍ ပြလိုက်ပါသည်။ ကလစ်နှင့်အတူ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တခြားပစ္စည်းပစ္စယတွေကပါ ထွက်ကျလာသည်။

“မေပျိုကတော့လေ... လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ... ဘယ်နေရာသွားသွား... ဘာပစ္စည်းထုတ်ထုတ် အကုန်ပြုတ်ကျရမယ်... ဟိုကကောက်ပေး ဒီကကောက်ပေး လုပ်ရမယ်”

“ဘတ်လမ်းရှာတာလေ... ဘတ်လမ်းရှာတာ... ခုထိ မစွဲသေးလို့”

“ဟဲ့... ဒါက... ဘာလဲ”

“Visiting Card (ဖစ်ဇစ်တင်း ကတ်ဒ်)ပါ”

“သားနားလှချည်လား... ဘယ်သူ့ဟာလဲ”

သွင်သည် ကတ်ဒ်လှလှလေးကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ခေကမ္ဘာတဲ့...”

သွင်သည် အသံထွက်ဖတ်လိုက်မိရင်း ဦးနှောက်ထဲက မှတ်ဉာဏ်တွေကို အလုပ်ပေးလိုက်မိပါသည်။

“ဟဲ့... သိလို့လား”

“.....”

“အဲမယ်လေး... ဖြေတောင်မဖြေနိုင်လောက်အောင် ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး... ငါသိတဲ့ စောကမ္ဘာ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ တွေးနေတာ”

“ငါအသစ်သွားလျှောက်တဲ့ ကုမ္ပဏီလေ... အဲဒီက တော့စ်တစ်ယောက်ပေါ့... သူတို့ကုမ္ပဏီက Travel & Tour ကုမ္ပဏီပေါ့... နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေကို လျှောက်လည်ဖို့ ကားကအစ ဟိုတယ်ကအစ စီစဉ်ပေးတယ်... ငါလျှောက်တဲ့ နေရာက ဘယ်ကားက ဘယ်ဘက်ကို ပို့မယ်ပေါ့ဟာ... ဥပမာ... ချောင်းသာဆိုလည်း ချောင်းသာကို ဘာကားဘာကားနဲ့စီစဉ်မယ်... ဘယ်ဟိုတယ်မှာ တည်းမယ်... အဲဒါတွေပေါ့... အဲဒီစာရင်းကို လုပ်ပေးရမယ့်နေရာ... လျှောက်တော့လျှောက်ထားတာပဲ... အင်တာဗျူးတော့ သွားပြီးပြီ...”

ရမရတော့ နောက်အပတ်ကျမှပဲ သိရမယ်”

သွင်သည် စောကမ္ဘာ၏အမည်နှင့်တွဲလျက် ရာထူးကို ကြည့်ရင်း စိတ်က အလိုလိုနေရင်း ကိုထိပ်မသိစေချင်ဘူးဟု ခံစားလာရသည်။

အို...ဘာဆိုသလဲ။ ကိုထိပ်သိတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ ငါတို့က မတော်တဆ လမ်းမှာတွေ့ပြီး သိကျွမ်းကြတဲ့သူတွေ...။

သူ့အကြောင်းတွေသိတော့ ကိုထိပ်က တစ်ခါထပ်ပြီး သူ့ကျဆင်းရဲတယ်... သူ့ကျ ချမ်းသာတယ်ဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျလိမ့်မယ်လို့ တော့ မထင်ပါ။

“နင့်နဲ့သိလို့လား သွင်ရဲ့”

“သိတယ်ရယ်တော့ မဟုတ်ဘူး... ဘယ်လိုပြောမလဲ”

သွင်သည် မေပျိုတို့ကို တိုးတိုးလေးနိုး၍ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သွင် ခဏလေးပြောပြလိုက်သော အကြောင်းအရာကို သူတို့က ရှည်ရှည်ဆေးဝေး တွေးကာ...

“သွင်သွင်... နင့်ကို သူကြိုက်သွားတာလား မသိဘူးနော်”

ဟု တစ်သံတည်းထွက်လာကြသည်။

“စောကမ္ဘာက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ”

နန္ဒာက စပ်စပ်စုစု လုပ်လာသည်။ မေပျိုက မြင်ဖူးပြီးသား ဖြစ်၍ ပြောပြသည်။

“အရွယ်ကတော့ ငါတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ... ကုမ္ပဏီမှာ လူကြီးဝင်လုပ်ရတာကတော့ဟယ် သူ့မိဘရှယ်ယာပါတော့ သူ ဝင်လုပ်နိုင်တာဖြစ်မှာပေါ့... ဒါပေမယ့် လုံးဝ လူကြီး လို မနေဘူး... လူငယ်ပုံစံနဲ့... ဆံပင်တွေက ပျော့ပြီး မျက်နှာ မှာ တစ်ခဲနဲ့... ဟိုကွာ Westlife အဖွဲ့ထဲက Nick (နစ်ခ်) ပုံစံလိုပဲ”

“သူက နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွားနေဖူးတယ်လို့တော့ ပြော တယ်”

“ဟုတ်တယ်... သြစတြေးလျမှာလေ Business နဲ့ ပတ် သက်တဲ့ ဒီပလိုမာတစ်ခုတော့ ယူလာတယ်ပြောကြတာပဲ... သွားနေနိုင်မှာပေါ့... အရမ်းချမ်းသာတာကိုး”

“ကိုထိပ်က သူ့ကို သိပ်မကြည်ဘူးဟဲ့”

“ဘယ်ကြည်ပါ့မလဲ... ကိုယ့်ရည်းစားကို လာပိုးတော့မှာ ကိုး”

“ဒို့... သူက ပိုးတိုင်း ငါက ကြိုက်မှာမို့လား... အစက

တည်းက ချမ်းသာတဲ့လူမကံရင် ကိုထိပ်ကိုတောင် မရွေး  
ပါဘူး... ချမ်းသာတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ငါပြောတာက  
ပိုက်ဆံချမ်းသာတာကလည်း တစ်ကုဏ္ဍတော့ အရေးကြီး  
တာပေါ့လေ... ဒါပေမဲ့ အရင်ဆုံးတော့ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့  
ကို ဦးစားပေးသင့်တယ်”

“စောကမ္ဘာကို လိုချင်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ  
မှာပဲနော်... ဟဲ့... မေပျို... နင်လည်း အဲဒီမှာ အလုပ်ရရင်  
မပြောနိုင်ဘူး... နင့်ကို သူက ကြိုက်ချင်ကြိုက်လာမှာနော်”

“သွင့်ကို ကြိုက်နေပြီလေ”

“ဟယ်... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... လမ်းမှာ မတော်တဆတွေ့လို့  
ခဏစိတ်ဝင်စားတာ ဖြစ်မှာပါ... ပြီးတော့ ငါ့မှာ လက်ချင်း  
ချိတ်ပြီး လမ်းအတူလျှောက်မယ့် ရည်းစားလည်း ရှိပြီးသား  
လေ... တယ်သူက ကြာကြာစိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ... နောက်  
ပြီး မေပျိုက လှတာနော်... မေပျိုကို ကြိုက်ချင်ကြိုက်လာ  
မယ်... နန္ဒာပြောတာ မမှားနိုင်ဘူး ဟီဟီ”

ထိုနေ့က သူငယ်ချင်းတွေ လမ်းခွဲကြသောအခါ ကိုထိပ်က  
သူမေးနေကျအတိုင်း သွင့်ကို ပြန်ပို့ခဉ်မှာ မေးပါသည်။



“သွပ်တို့ရော ဘာတွေ အရေးတကြီး ဝိုင်ပင်နေကြတာလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပါပဲ... မိန်းကလေးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့”

ဟူ၍ သွပ်သည် အရင့်အရင့်တွေတုန်းကလိုပင် အရေးမကြီး သလို ပြန်ဖြေခဲ့ပေမယ့် မလုံမလဲ ခံစားရသလိုလိုတော့ ဖြစ်နေခဲ့တာ အတော့်ကို ထူးဆန်းနေတော့လေသည်။

\* \* \*

မ

**အိပ်စု** တံခါးခေါက်သံကြောင့် ထိပ်သည် မေမေ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မေမေ့ ဧည့်သည်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒီနေ့ ဘယ်သူမှ လာမယ်လို့ ပြောမထားပါဘူး”

“ဒါဆို သား သွားကြည့်လိုက်မယ်”

ထိပ်၏ မေမေသည် ရုပ်ကွက်ချေးကလေးတွင် ပိတ်စများ၊ အထည်များကို လပေးစနစ်၊ နေ့ပေးစနစ်ဖြင့် ရောင်းဆွဲဆိုင်လေး

**တစ်ဆိုင်ကို နှစ်**ထားရာ အိမ်ကို ဧည့်သည်အလာများသူမှာ မေမေဖေဖေ ဖောက်သည်တွေသာ ဖြစ်သည်။

ထိပ်တို့သားအိမ်တွင် ဝင်ငွေမှာ မေမေအထည်ဆိုင်အသေးလေးနှင့် ထိပ်၏ ကုမ္ပဏီလစာလေးသာ ရှိသည်။

အချောင်လည်ကြီးမဟုတ်၊ အကျပ်တည်းကြီး မဟုတ်လှသော သားအိမ်နှစ်ယောက်တည်းဘဝတွင် ထိပ်က မကျေနပ်တာဆိုလို့ ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိဘဲ ကားမစီးနိုင်၊ တိုက်ခန်းမဝယ်နိုင်တာပင်။

ထိပ်တို့အခုနေသော တိုက်ခန်းလေးက စပေါ်ပေးပြီး ငှားနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့လို့... ငြော်... အဟင်း... တို့ အိမ်တံခါး မှားခေါက်မိပြီ ထင်တယ်”

အိမ်အတွင်း သစ်သားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်လျှင် အပြင်မှာတော့ သံတံခါးပိတ်ထားသေးတာမို့ သံပန်းသံတံခါးနားမှာ ကပ်၍ ရပ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

တွေ့တွေ့ချင်းချင်း နှုတ်ဆက်သံနှင့်အတူ ပြုံး၍ပြောလိုက်သော စကားသံချိုချို။ အသံနဲ့လိုက်ဖက်ညီစွာ ရုပ်ရည်ချောချော လှပတင့်

**တယ်သော မိုး** ကလေးတစ်ဦးကို ထိပ်သည် လက်တစ်ကမ်းကျော် ကွာကွာမှာ ရပ်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

“တို့လေးလွှာ ညာဘက်ခန်းလို့ ထင်ပြီး မှန်းလာတာ... ဒါ လေးလွှာ ဟုတ်လား မသိဘူး... တို့က ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း တွေက အထပ်တွေ အလွှာတွေကို မရေတတ်ဘူး ဖြစ်နေ တယ်”

“ဒါက... ငါးလွှာပါခင်ဗျာ”

“အဲဒါ... ဟုတ်လား...”

“လေးလွှာ၊ ညာဘက်ခန်းဆို ဒီအောက်က အထပ်တည့်တည့် ပဲခင်ဗျ”

“ဦးမိုးဝေ ဆိုတာ သိလားဟင်... သူ ရှိမလား မသိဘူး”

“ဦးမိုးဝေ... အင်း... သိတော့ သိတယ်... သူ ရှိ မရှိ မသိဘူး ခင်ဗျ”

“အို... ရပါတယ်... တို့က သူများကို အလုပ်ရှုပ်အောင် ဟိုဖေး ဒီဖေး လုပ်မိသလို ဖြစ်နေပြီနော်... ဆော့ရိုး... အခန်း တံခါးလည်း လာမှားခေါက်မိတယ်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

**ထိပ်ထည် ကောင်စီဝေး:** ပြန်ဆင်းသွားသွားချင်း သစ်သား တံခါးကို ပိတ်ပစ်ရမှာ အလိုလိုနေရင်း အားနာနေသဖြင့် သစ်သား တံခါးကို ပြန်မပိတ်ဘဲထားကာ မေမေရှိရာ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်လာ ပါသည်။ အခန်းအပြင်ဘက် သံပန်းတံခါးကတော့ သော့ခတ်ထား လေရာ အတွင်းသစ်သားတံခါး မပိတ်ထားလည်း သိပ်တော့ စိုးရိမ် စရာ မရှိပါ။

“ဘယ်သူလဲ သား”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်... အခန်းမှားတာပါ... ဦးမိုးဝေ အခန်းထဲဝင်လို့တဲ့”

“ဪ... ဪ... သားရေး... ဒီမှာ ငါးပြုတ်တော့ရပြီ... အေးလည်းအေးသွားပြီ... အရိုးခွင်ရင်ခွင်တော့... မေမေ ကြက်သွန်ဖြူ အခွံခွာလိုက်မယ်”

“မနက်ကျ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မုန့်ဟင်းခါးချိုင့်သွားပို့ရင် သားတော့ လိုက်မပေးနိုင်ဘူး... သူဌေးက အလုပ်နောက်ကျ ရင် မကြိုက်ဘူး မေမေရဲ့”

“ဪ... ရပါတယ်ကွယ်... အလုပ်က ပိုအရေးကြီးတာပဲ... ပြီးတော့ သားက ဒေါ်လာရတာဆိုတော့ သူတို့ပေးတာနဲ့

**တနင်္ဂနွေ လုပ်ရတာပေါ့...** သားအဖေဆုံးတာ သုံးနှစ်ပြည့်လို့ ဒီလောက်ကလေးပဲ ကပ်နိုင်တယ်ကွယ်... တာကယ်ဆိုအိမ်က အကျယ်ကြီးဖြစ်ရင် မေမေက အိမ်မှာဘုန်းကြီးခွမ်းကျွေးပြီး လူပရိသတ်ဝါ မိတ်ချင်တာ... အရှေ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း လုပ်ရင် ကိုယ့်အတွက်လည်း မိတ်သင်္ဂဟခြေရုံသင်းပင်း ပေါများသတဲ့”

“အိမ်ရှေ့မှာ တံခါးထပ်ခေါက်ပြန်ပြီ... ဘာလဲ မသိဘူး... သား ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ် မေမေ”

ထိပ်သည် ငါးရိုးနှင်လက်စ လက်ပေကြီးနှင့် အိမ်ရှေ့ပြန် ထွက်လာသည်။ ခုနကောင်မလေးကို ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။

“ဆောရီး... ဆောရီး... သူ့အလုပ်ရှုပ်နေတယ် ထင်တယ်... တို့နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေပြီ”

“ရပါတယ်... ကျွန်တော် ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ”

“ဟို ဒီလိုပါ... ဒီအောက်ထပ်အခန်းက ဦးမိုးဝေလေ... သူ့ကို ပေးဖို့ ပစ္စည်းလေးထားခဲ့ချင်တယ်... သူ ပေးပေးနိုင် မလား... ဦးမိုးဝေအခန်းက လုံးဝ တံခါးခေါက်လို့ မရဘူး... သေခွဲလည်း နှစ်ထပ်ခတ်ထားတာတွေ့လို့ပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့ သိပ်တော့မခင်ပေမယ့်... အင်း... ရပါတယ်၊ သွားပေးလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒီတော့မှ ကောင်မလေးက သူ့ပန်းလွယ်အိတ်အညိုရောင် အကြီးကြီးထဲမှ စက္ကူဘူးအရွယ်တော်ကိုထုတ်ကာ သံပန်းတံခါးပေါက် မှ လျှိုပေးဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဘူးက နည်းနည်းလေး ပိုကြီးနေပြီး တံခါးပေါက်က ကျဉ်းနေ လျက်...

“အို... အို... မရဘူး... ဒုက္ခပဲ”

ဟု ညည်းညူလေသည်။

ထိပ်သည် လူကို အလုပ်လာရှုပ်စေသော ကောင်မလေးကို သိပ်တော့ မကြည်လှပေမယ့် မကူညီပြန်လျှင်လည်း ရိုင်းရာကျမှာ စိုး၍ ကူညီရတော့လေသည်။

“နေ... နေ... ခဏနေဦး... ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပေးမယ်... တံခါးဖွင့်ဖို့က... ငြေ... ခဏတော့ စောင့်နေနဲ့... ကျွန်တော် လက်ဝေနေလို့... လက်သွားဆေးလိုက်ဦးမယ်... ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်”

ထိပ်သည် နောက်ဖေး မြန်မြန်ပြေးဝင်ပြီး လက်ဆေးလိုက်ရ သည်။ မေမေက နားစွင့်နေပြီးသားဖြစ်ရာ...



**“အပြင်မှာ ရပ်နေတဲ့** ကောင်မလေးတော့ အမေချက်တဲ့မုန့်  
ဟင်းခါးနဲ့ရပြီး ဗိုက်ခတာတော့မှာပဲ”

ဟု ကြံကြံဖန်ဖန် ခပ်တိုးတိုးလှမ်းပြောနေသည်။

မုန့်ဟင်းခါးချက်လျှင် ငါးခုကို ငံပြာရည် စပါးလင်တို့နှင့်  
ပြုတ်ရသေးရာ ထိုငါးပြုတ်နဲ့ကား တစ်အိမ်ခန်းလုံးတင်မက တိုက်  
ခန်းလှေကားတစ်လျှောက်မှာပါ မွှေးပျံ့နေလိမ့်မည်။

“ဒီဘူးလေးကို ကြိုမှပေးလည်း ရပါတယ်... တို့က ဒီဘက်  
ကို နောက်တစ်ခေါက်ထပ်မရောက်ဖြစ်တော့မှာမို့လေ... အဲဒါ  
ကြောင့် ပေးထားခဲ့တာပါ... တို့တို့လည်း ဒီဝူလည်းက သူများ  
လူကြိုပါးပြီး ပေးလိုက်တာဆိုတော့... သက်ဆိုင်တဲ့လူ လက်  
ထဲရောက်စေချင်တော့လေ... အဲဒါ...”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ပေးပေးနိုင်ပါ  
တယ်”

“ရွက်နှစ်ဖုံးက ပေးသွားတာပါလို့ ပြောပေးပါ... တို့ စာ  
လည်း နည်းနည်းတော့ ရေးပြီး ကပ်ထားခဲ့ပါတယ်... ဟို  
ခင်ကာပူက လူကြိုပါးလိုက်တာလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ရင်ပြော  
ပေးပါနော်”

**“ဟုတ်ကဲ့”**

စင်ကာပူက လူကြိုပါးလိုက်တာဆိုတော့ သူလည်း အခု လေးတင် သိပ်မကြာခင်မှ စင်ကာပူက ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့။ ကြည့်စမ်း...။

ရွက်နုစိမ်းဆိုသော ကောင်မလေးသည် မတ်တပ်ရပ်လျက် သားနှင့် စကားပြောနေတာ ဖြစ်သည်။

အရွယ်ကတော့ သွင်တို့နဲ့ ရွယ်တူပေမယ့် သူမတော့ မှန် တာပြောရလျှင် သွင်ထက် တော်တော်ကိုလှကော အပြင်အဆင်ကလည်း လှပနေသေးသည်။

ပလက်တီနမ်ဟု သူသိထားသော ရွှေဖြူနှင့် စိန်ပွင့်သေးသေး လက်လက်လေးတွေပါသည့် ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်ပျော့၊ လက်စွပ် နားဆွဲလှလှလေးတွေကိုလည်း ကြည့်ကောင်းအောင် ဆင်မြန်း ထားလေရာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးမို့ လက်ဝတ်လက်စားလေး တွေနဲ့ဆိုတော့လည်း ပိုအရောင်ထွက် လိုက်ဖက်တင့်တယ်နေသည်။

သွင်မှာတော့ မရှိဘူး မဟုတ်။ အသင့်အတင့်ရှိပေမယ့် သွင် က ဘတ်စ်ကားတိုးစီးရသူ၊ အဆောင်မှာနေရသူ ဖြစ်လေရာ တော်ရုံ

သင့်ရဲ့ ရွှေဆွဲကြိုးပျော့လည်ကပ်လေးတစ်ကုံး၊ စိန်ပွင့်ဆေးသေးလေး ပါသော ရွှေလက်စွပ်လေးတစ်တွင်းသာ ဆင်ယင်ထားတာ မြင်ဖူးသည်။

“သွင်... ဒီလောက်လေးဝတ်တာတောင် အဆောင်မှာဆို တော့ စိန်လေးတစ်လုံးလောက် ဝတ်နိုင်တာကို မျက်စောင်း တထိုးထိုးပေါ့... ကိုထိပ်ရယ်... သွင်မှာလည်း စိန်ဆိုလို့ ဒီ တစ်ခုပဲရှိတာပါ... မိဘက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းနဲ့ ငွေနည်းနည်းပါးပါး လက်ဝတ်လက်စား နည်းနည်းပါးပါးထားခဲ့တာကို အဆောင်က လူတွေက ဘယ်လိုသိတယ် မသိပါဘူး... အထင်စွတ်ကြီးနေတာလေ... တကယ်တော့ အဲဒီပိုင်ဆိုင်မှုဟာ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီးစာတောင် မရှိပါဘူးနော်”

ရွက်နုစိမ်းသည် သူမကို စကားသိပ်မပြောဘဲ၊ သူမပေးထားသော ဘူးကိုကြည့်ရင်း ရပ်နေသော၊ ဘာကိုတွေ့နေမှန်းမသိ တွေးနေသော လူချောလေးကို ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့်ရယ်မသိ အလိုလိုခင်မင်နေမိပြီး စကားဆက်ပြောချင်နေသေးသည်။

သို့သော် ယောက်ျားလေးကမှ စကားစမပြောတော့လည်း သူမက မိန်းကလေးပီပီ ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

“တို့... သွားလိုက်ပါဦးမယ်... ခြောက် ဒီမှာ... တို့ဖုန်းနံပါတ် ပါတဲ့ ကတ်ယူထားပါနော်... အကယ်၍ ဦးမိုးဝေနဲ့ မဆုံလို့ မပေးဖြစ်ဘူး ဘာညာပေါ့... တစ်ခုခုများ အဆင်မပြေရင် တို့ကို လှမ်းအကြောင်းကြားပေးပါလား... ရမလားဟင်... အဟင်း အကူအညီတောင်းတာတွေ များနေပြီ... အားနာ လိုက်တာ...”

“ရပါတယ်...”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ... သွားလိုက်ပါဦးမယ်ရှင်...”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

ရွက်နုစိမ်းသည် တစ်ချက်လှည့်သွားပြီးမှ ဆက်၍ စကားပြော ချစ်စိတ် ဖြစ်နေသေးရာ...

“ခြောက်... ဒါထက် စကားမပပ်နော် အိမ်မှာချက်နေတဲ့... မုန့်ခါးဟင်းနဲ့လေးက မွေးလိုက်တာ... တို့တောင် ခိုက်ဆာ သွားပြီ”

ဟူ၍ ကောင်လေး မထင်မှတ်သောစကားဖြင့် တစ်ခွန်းလှမ်း နောက်လိုက်မိပါသေးသည်။

ထိုအခါ ရုပ်ချောချောနှင့် ချစ်ရာကောင်ကလေးက “ခြောက်

အဟင်း... အဲ... ”တွေ့ဖြစ်ကာ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ အူတူတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသတဲ့လေ။

တယ်လောက် ရိုးသားပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အမူအရာလေး လည်း ဆိုတာနော်။

\* \* \*

နှစ်သစ်ကူးအချိန် New Year တွင် အလုပ်အသီးသီးက  
လည်း နှစ်ကူးပွဲတော် ကျင်းပလေရာ ထိပ်နှင့် သွင်တို့ ဒီဇင်ဘာ  
သုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့တွင် မနက်ပိုင်းသာ ဆုံကြပြီး...

“ညနေကျ သွင်တော့ ရုံးက New Year ကို သွားမှာ  
မဟုတ်လို့... အဆောင်ကို စောစော ပြန်ရမယ်”

ဟု သွင်က အသိပေးလိုက်သည်။

ထိပ်ကတော့ ယောကျ်ားလေးပီပီ...

“ကိုယ်တို့ ရုံးတစ်ဖွဲ့လုံးကို သူဌေးက ပါတီလုပ်ပေးမှာတဲ့  
ကွ... သူ့မှာ ခြံအကျယ်ကြီးရှိတယ်... အဲဒီကို ရုံးက ကား  
တွေနဲ့ အလုပ်ပြီးတာနဲ့ ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ထားတယ်... ၊ လက်  
ဆောင်တွေလည်း ပေးမယ်လို့ ကြေညာထားတယ်... အစား

အသောက်ကလည်း စာရတ်ဆိုင်က မှာထားပြီး... ဘူပေး  
ကျေးမှာဆိုတော့ ကိုယ်လည်း အဲဒီပွဲကို သွားပျော်ချင်တယ်  
ကွာ...”

“ထုံးစံအတိုင်း... အပျော်ယမကာလေးတွေလည်း ပါမယ်ဆို  
ပါတော့...”

“ကိုယ်... သိပ်မသောက်ပါဘူး၊ ကိုယ်က အဲဒီလိုမျိုးကွာ  
ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပါတီမျိုး မသွားဖူးတော့  
သွားချင်တာလေ... အရင်နှစ်တွေကလည်း သူတို့လုပ်နေကျ  
တဲ့... ကိုယ်က ဒီနှစ်မှ ဒီကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်တာဆိုတော့  
အခုမှ ပါရမယ်...”

“ကိုထိပ် သွားချင်သွားလေ... သွင့်ဘာသာ တစ်ယောက်  
တည်း ပြန်လို့ ဖြစ်ပါတယ်”

“သွင်... ကားတွေ သိပ်ကျပ်နေရင်... ကကစီးပြီး ပြန်နေခို”

“အင်းပါ...”

“တစ်ရက်နေ့ ညနေကျ... ကိုယ်နဲ့သွင် နှစ်ယောက်အတူတူ  
တစ်နေရာမှာ သွားစားပြီး... New Year ထပ် ကျင်းပကြရ  
အောင်”



“ကိုထိပ်လာခေါ်လေ...”

သွင်က အဆောင်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်သောအချိန်တွင် ထိပ်ကတော့ အလုပ်က လူတွေနှင့် ပါတီကျင်းပမည့် ခြံအကျယ်ကြီး ထဲကို စုပြီးသွားဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေလေသည်။

ထိပ်သည် သူဌေး၏ ခြံအကျယ်ကြီးထဲရောက်တော့ ခြံကြီး၏ အကျယ်အဝန်း၊ အပြင်အဆင်၊ ခန့်ညားကြီးမားသော နှစ်ထပ်တိုက်၊ ရေကူးကန်၊ ပန်းခြံကျယ်၊ တင်းနစ်ကွင်းတစ်ခု စသည်တို့ကို ငေးမောကာ ရင်သပ်ရှုမောနေတော့၏။

လောကကြီးမှာ ဒီလောက် ချမ်းသာသော လူတွေလည်း ရှိပါသေးလား။

ထိပ်ဟာ ကုမ္ပဏီမှ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် စုဝိုင်းရင်း ငေးမောရင်း တွေးနေမိသည်။ သူဌေးက New Year ပါတီကို ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းတွေနှင့်သာ ကျင်းပလေရာ တခြားသူစိမ်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါ။

ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေမို့ လက်ဆောင်ထုပ်တွေ ဇွင့်ကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ရယ်မော နောက်ပြောင်ကြနှင့် ဆူညံနေသည်။

ထိပ်သည်... သွင်က မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးထားသော

ရှုပ်အကျိလက်ရှည် မီးခိုးရောင် အပြာရောင်ရောင်အကြားပေါ်မှ အမေ ထိုးပေးထားသော ခေါင်းစွပ်လတ်ပြတ် ဝတ်စုံကုတ်၊ နက်ပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ရောင်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ထိပ်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက အဆန်းပြားဆုံး၊ အကောင်းဆုံးတွေ မဟုတ်ပေ မယ့်၊ ထိပ်သည် အသားအရည် ဖြူစင်လတ်ဆတ်လျက် ရုပ်ရည်ချော မောလေရာ... သူ့ပုံစံက တော်တော်ကြီး ထင်ပေါ်ချောမောနေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေကြား မှာ ထိပ်ဆိုသည့် ခန့်နေကျာရာထူးရထားသော ဝန်ထမ်းကောင်မလေး ဟာ ရေပန်းစားနေတာဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်းကို သွင့်ကို မပြောပေမယ့် သွင့်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို ပြန်ကြားသည်မသိပါ။ တစ်ခါကတော့ မေးပြီး စိတ်ကောက် သလိုလို ဖြစ်လိုက်သေးသည်။

“သူတို့ဘာသာ... သူတို့ ကြိုက်ကြသလား မကြိုက်ကြ သလား... ကိုယ်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲကွာ... ကိုယ့်မှာ သွင့်ရှိပြီးသားပဲ၊ ကိုယ်က ဘာလို့ တခြားကောင်မလေးတွေ ကို လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စားတော့မလဲ... အဲဒီကိစ္စနဲ့ ရန်မလုပ်နဲ့ သွင့်ရာ... ကိုယ်က သွင့်ကိုပဲ ချစ်တာ သွင်သိသားနဲ့”

ထိပ်က အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတော့လည်း သွင်က စိတ်ကောက် ပြေလေသည်။

အခုလည်း ထိပ်ဘာသာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ဘီယာ ထိုင် သောက်နေသည်ကို ကုမ္ပဏီက ကောင်မလေးတွေသည် ထိပ်ရှေ့မှာ ဟိုသွားဒီသွား လမ်းသလားပြနေပြန်ရာ ဘာခြားကောင်တွေက ဒါကို သဘောကျပြီး တဟားဟား ရယ်နေကြပြန်သည်။

“ထိပ်ရာ...မင်းမို့လို့ ငါတို့သာဆို အိစီကလီလေးတွေ နည်းနည်းလုပ်လိုက်သေးတယ်...New Year နဲ့အတူ ရော ပြီး ဘာလိုလို့...ညာလိုလို့ပေါ့”

“နေပါစေဗျာ... ကျွန်တော်ဖြောပြီးသားပဲ... ကျွန်တော့်မှာ သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကောင်မလေး ရှိနေတာ... သူ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ သူ့ကွယ်ရာမှာလည်း ဘာခြားကောင်မလေးတွေကို အပျော် မရှုပ်ချင်ပါဘူး”

ထိပ်သည် စကားပြောနေရင်း ထိပ်၏မြင်ကွင်းထဲကို ဝင်လာ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ရုတ်တရက် ငေးမောသွားရ ပါသည်။

သူ...။ ထိပ်သည် ကောင်မလေးကို ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ကမှ တွေ့ရတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်  
ပြီးတော့ ရုပ်ရည်ချောချော ခေတ်မီမီ မိန်းကလေးတစ်ယောက်... ဤ  
သည်ကို သူ... မမှတ်မိစရာ ဘာအကြောင်းမှ ရှိမနေပါ။

“ထိပ်... ဟာ... အဲဒီမယ်လေးများ အိပ်မက်မက်နေလိုက်တာ၊  
ဘာများလဲလို့”

“တွေ့တတ်တယ်နော်... သွင်ကလွဲရင် ဖွဲ့နဲ့ဆန်ကွဲဆိုတဲ့  
ကောင်ဟာ... ခုကျတော့လည်း...”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးဗျ... ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်ဖူးလို့...  
ကြည့်နေတာ”

ထိပ်သည် သူငယ်ချင်းတွေက ခပ်ထော့ထော့ဖြင့် ဝိုင်းရစ်ကြ  
သည်ကို အလျင်အမြန်ပင် ဖြေရှင်းလိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ”

“ဒီလိုပါ... ဟိုတစ်ပတ်လောက်က...”

ထိပ်က သေသေချာချာ ပြောပြနေစဉ်တွင် ကောင်မလေးက  
ထိပ်ကို တန်းတန်းမတ်မတ် တွေ့သွားသည်။

ထိပ် မျှော်လင့်မထားစွာပင် သူမက ထိပ်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်း  
မြန်မြန်တွေ့ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ကောင်မလေးဟာ လည်ပင်းပေါက်မကျဉ်းမကျယ် ကိုယ်ကျပ် ဧပို့ရှုပ်အနီရဲလက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ နက်ဖြာ ရောင်နှင့် ဝေါ့ကင်းရှူးနှင့်ဖြစ်သည်။ ခါးမှာတော့ ဂျင်းဂျက်ကင်ကို မဝတ်ဘဲ ပတ်ချည်ထားလေရာ စတိုင်လ်လေးက တစ်မျိုး ဖြစ်နေ သည်။

ဖြူစင်ဝင်းမွတ်သော အသားအရည်တွင် ဘာမှ လူးမထားဘဲ၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကတော့ အကျီအရောင်နှင့် အတူတူပင် ဆိုးထားပြီ၊ ပခုံးလောက်သာရှည်သော အခွေအကောက်များနှင့် ဆံနွယ်တို့က ညလေအေးအေးမှာ ဝေ့ဝိုက်လျက်နှင့်...။

“မြင်ဖူးပါတယ်ဆိုပြီး... ကြည့်နေတာ... ဟိုတစ်လောက တို့ အခန်းမှာပြီး ရောက်ခဲ့တဲ့အိမ်က မဟုတ်လားဟင်”

ကောင်မလေးက ရဲတင်းစွာပင် ထိပ်ကို ရပ်ကြည့်ရင်း လှမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ယောက်ျားလေးတွေချည်း ထိုင်နေရာ စားပွဲခိုင်းတို့ လာရဲ သော သတ္တိ၊ ခဏတာဆုံရသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် သိကျွမ်းဖူး သော ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို လာနှုတ်ဆက်ရဲသော သတ္တိ တို့က လက်ဖျားခါလောက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မရွက်နှုမ်းကို မှတ်မိပါတယ်”

“ဝို့က... ဒီပါတီကို လာတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးစိုးဝင်း အမျိုးသမီးက တို့အန်တီလေးလေ... အန်တီလေးကို ပြန်လာ ပို့ရင်း အန်ကယ်လ်ဦးစိုးဝင်းက သူ့ကုမ္ပဏီက Staff(စတုဖ်) တွေကို New Year ပါတီလုပ်ပေးနေတယ်ဆိုလို့ ဝင်စပ်စု တာ”

“ဪ... ကျွန်တော်တို့ တော့စံနဲ့ အမျိုးတော်တာကိုး၊ ကျွန် တော်က မန်နေဂျာပါ”

ဟင်း... သူက နာမည်တော့ မပြောဘူးနော်။ ဝို့ကတော့ ခင်ချင်လို့ ယောက်ျားလေးအုပ်စုကြီးရှေ့တောင် ရောက်လာရတာပါ သူရယ်။ ရွက်နုသည် နိုင်ငံခြားမှာ နေလာသူမို့ ဒီလို ယောက်ျားလေး အုပ်စုကြီးနား သူမ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာပြီး စကားပြောရ တာကို သိပ်တော့ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် မဖြစ်လှပါ။

အင်း... ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကောင်လေးတွေအတွက် အထင်သေး စရာများ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး ရွက်နု နည်းနည်းတော့ နောင်တရချင် သွားပါသည်။

ထိပ်သည် ရွက်နုမိန်းက တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တောင်

တောင်ရပ်နေတာဖြစ်လျှင် အားနာလာပြီး သူပါ ထရပ်လိုက်ရင်း သူ့နာမည်ပြောဖို့ အခုမှ သတိရသွားသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က... ထိပ်ပါ”

“ဘယ်လို...”

“ထိပ်လေ... တစ်လုံးတည်းပဲ”

“ဒိုး... သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲနော်... အမြဲတမ်း ထိပ်ခုံး မှာ ရှိနေမယ့် သဘောပေါ့”

“အဟဲ့... အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်မလာပါဘူးဗျာ၊ ခြောက်... ဒါက ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော်တို့ အတူတူ အလုပ်တွဲလုပ်ကြရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလေ... သူက Marketing (မေးကတ်တင်း) ဘက်က ကိုဇော်သန့်တဲ့... သူကတော့ Sele Promotion (ဆေးလ် ပရိုမိုးရှင်း)ဘက်ကပဲ... ကိုအောင်သူ၊ သူက ကျွန်တော်တို့လိုပဲ မန်နေဂျာပဲ... ကိုသန်းစိုးပါ၊ ဒီနေ့... ဦးစိုးဝင်း ပါတီမို့လို့ အားလုံးပျော်နေကြလို့ မရွက်နှစ်မ်းကို မိတ်ဆက် ပေးကြဖို့ မေ့နေတာ”

“ရပါတယ်... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ တို့က ရေထွက် ပစ္စည်း ကုမ္ပဏီမှာ အခုတော့ အလုပ်စတင်နေတယ်... သိ



လားမသိဘူး၊ (---)ကုမ္ပဏီကလေး... ကိုယ့်ဘာသာတော့  
ဘာမှ ဟုတ်ဟုတ်ဟတ်ဟတ် မရှိပါဘူး၊ မိဘက ဒါလုပ်  
ဆိုလို့ ဝင်လုပ်နေတာပါ”

“ဪ... ဒီလိုပါပဲ... နောက်တော့လည်း အတွေ့အကြုံ  
ရလာရင် ကျွမ်းကျင် သွားမှာပါ”

ထိုအချိန်တွင် တပေးပေးအသံများ စပြီး ကြားရလျှင်...

“ဟယ်... count down (ကောင့်ဒေါင်း)တောင် စလုပ်နေ  
ပြီ...New Year ရောက်တော့မှာပဲ”

ဟု ရွက်နုစိမ်းသည် စိတ်လှုပ်ရှား ဝမ်းသာသလို အသံဖြင့်  
လှည့်ပြောရင်း သူမကပါ စက္ကန့်တွေ့လို လိုက်ရနေသည်။

“Six (ဆစ်ခ်)... Five (ဖိုက်) Four (ဖိုး) ...Three  
(သရီး)... Two (တူး)...One (ဝမ်း)... ဟေး...Happy  
New Year ... Happy New Year...”

ကောင်မလေးက အင်မတန်မှ စိတ်လှုပ်ရှားဝမ်းသာစွာ ရေ  
တွက်ရင်း အော်လိုက်ချိန်တွင် သူတို့ကုမ္ပဏီမှ လူတွေ၏ Happy  
New Year အော်သံတွေပါ ဆူညံနေတော့၏။

တချို့က သီတင်းကျွတ်မှာ လွတ်သော စီးရှူးစီးပန်းလေးတွေ လွတ်ကြသေးသည်။

“ဟီး... ပျော်စရာကြီးနော်... ကိုထိပ်”

ထိပ်သည် ကောင်မလေး၏ခေါ်သံကြောင့် ဒီအခေါ်အဝေါ်ကို ခေါ်တတ်သော သွင်ကို သတိရသွား၏။

New Year ခိုတာကို လာသာဆင်နွှဲရသည်။ အဲဒီလို စက္ကန့် တွေ နောက်ပြန်ရေကြ၊ နှစ်သစ်ကူးတာကို ဝိုင်းအော်ကြ၊ ပျော်ကြဆူ ကြသူတွေကို ဝေးကြည့်ပြီး ထိပ်၏ရင်ထဲမှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ပျော်စရာရယ်လို့ မထင်မိပြန်။

နှစ်တစ်နှစ်ကုန်ပြီအသက်တစ်နှစ်ကြီးသွားသည်ဟုသာစိတ် ထဲမှာ ထင်မှတ်လိုက်ရုံသာ။

ဒါတောင် ဒီနှစ်မှသာ ဒီလိုပါတီကို လာရလို့ New Year ကို အမှတ်ထားမိတာဖြစ်သည်။ အရင့်အရင့်နှစ်တွေကတော့ ဒီဇင်ဘာ သုံးဆယ့်တစ်ရက် ညသန်းခေါင်ဟာ ဒိပ်ဖောကျနေသော အချိန်ဖြစ်နေ တတ်ပြီး မနက်မိုးလင်းတာတောင် တစ်ခါတလေ နှစ်သစ်ကူးတာကို မေ့ချင်မေ့နေသေးသည်။

ဒီနှစ်တော့ နှစ်ကူးချိန်မှာ ကိုယ်က မအိပ်ပျော်နေလေရာ

နှစ်သစ်ကူးပြီဆိုတာကိုတော့ ကြိုနွှဲရလိုက်လေပြီ။ ပြီးတော့ ချစ်တဲ့ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲတောင် သတ်ရလိုက်သေးသည်။

အင်း... ခုချိန်ဆို သွင်လေး အိပ်ပဲအိပ်နေမလား။ ဒါမှမဟုတ် မအိပ်ပျော်ရင် သွင့်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားတဲ့ Rechargeable Light (ရီချာ့ချ်အေးဘယ်လ်လိုက်တ)လေးနှင့် ဝတ္ထု ခိုးဖတ်နေပြီလား။ (အဆောင်မှာက ညဆယ်နာရီ မီးပိတ်ထားရာ သွင်က ညဉ့်နက် သန်းခေါင်ထိ ဝတ္ထုဖတ်ချင်၍ ဝယ်ထားတာဖြစ်သည်။)

သွင့်ဘဝက ပစ္စည်းဥစ္စာလေး တော်တော်တန်တန် ပြည့်စုံပေ မယ့် မိဘမရှိရှာ။ ဓမ္မမျိုးအင်အားလည်းနည်းနှင့် အခုတော့ တစ် ယောက်တည်း အထီးကျန်ပြီး သန့်လည်းသန့် ဈေးလည်းကြီးသော ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ထဲက အမျိုးသမီးအောင်လေးမှာ သွားနေရတာကို ထိပ်မှာ သနားနေရပါသည်။

သို့သော်... သူ့ဘက်ကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အခြေအနေမပေးသေး၊ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး၊ အမေက လည်း မိန်းမ မယူစေချင်သေး... စသော အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သွင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ခဲ့သေးပါ။

“ကိုထိပ်က... မပျော်တတ်ဘူးနော်... ဘာမှလည်း မအော်  
ဘူး... ဘီယာခွက်ကြီးကိုင်ပြီး ငေးနေတယ်”

“New Year ရောက်ပြီဆိုတာ အတွေးလွန်ပြီး... မေ့သွား  
လို့ပါ”

“ချစ်တဲ့သူကို သတိရသွားတာ ထင်တယ်”

“အဟဲ...”

ရွက်နှစ်မ်းသည် ထိပ်ကို စပ်စုသလို နောက်ပြောင်လိုက်ပေမယ့်  
ထိပ်မျက်နှာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မဖြစ်ဘဲ၊ ကျေနပ်စွာ အသံထွက်  
ရယ်လိုက်တာ မြင်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ နှမြောသွားပါသည်။

အို... သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေပြီ ထင်ပါရဲ့။ ရွက်နုသည် သူမ၏  
တစ်သက်တာတွင် ထိပ်ကို သူမကစပြီး စိတ်ဝင်စားရသည်မှာ...  
ပထမဆုံး...။

ပြီးတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို မနှစ်သက်  
သဘောမကျမှာကို တွေးပြီး ခိုးရိမ်စိတ်ဝင်တာ ထိပ်နဲ့ကျမှ ပထမ  
ဦးဆုံး...။

သောအပြစ်တွေကြောင့် ဒါဟာ တကယ်ချစ်မိတာကြောင့်

လားရယ်လို့ တွေးပြီး ထိပ်ကို ခိုး၍ခိုး၍ တစ်ဖုံစိမ့်ကြည့်နေခဲ့ရသော ဒီညချမ်းမှာ...။

ရှက်နေထွက်တော့ ဒီနှစ်သစ်ဟာ အင်မတန်မှ ထူးခြားခဲ့ တယ်။ အမိပွယ်ရှိခဲ့တယ်။ ကိုယ်ချစ်မိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် နားမှာရပ်ရင်း နှစ်သစ်ကို ကြိုခဲ့ရတယ်လေ။

\* \* \*

“သွင်...ဘာစားမလဲ”

“ကိုထိပ်...စားတာစားမှာပေါ့...ဪ... နေဦး၊ ကိုထိပ်  
မကျွေးနဲ့ သွင်ကျွေးမှာနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွာ... သွင်က ဆယ်ခါမှာ ရှစ်ခါလောက်  
ကိုယ့်ကို ကျွေးချင်နေတာ... ကိုယ်က အလိုမလိုက်ရင်လည်း  
မိတ်က ကောက်ဦးမယ်”

“သွင်မှာက ပိုက်ဆံပိုနေတာ... ကိုထိပ်မှာက အမေနဲ့ ရုန်း  
ကန်နေရတာ သွင်နားလည်တယ်၊ ဒါကြောင့် သွင်အတွက်  
ပိုက်ဆံအပို မဖြုန်းစေချင်ဘူးလေ၊ ကိုထိပ်ရယ် သွင်တို့က  
သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးမှ ရည်းစားဖြစ်လာကြတာပါကွာ... သူ  
ကျွေးရတယ်... ငါကျွေးရတယ်ဆိုတာ ထည့်တွက်မနေပါနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း... ကျွေးကွာ... ကျွေး၊ ဟေ့... ဒါပေမယ့် ကိုယ့် သွင့်အတွက် လက်ဆောင်တော့ ဝယ်ထားတယ်နော်၊ သွင် လက်ခံရမယ်... မငြင်းနဲ့”

“ဟီဟီ... ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“အခု... မပြောသေးဘူး... သွင့်ဘာသာမှန်းပြီး၊ စိတ်ကူး ယဉ်ပေါ့”

“ကဗျာဆန်နေရပြန်ပြီ... ကြည့်စမ်း... ငါ့ရည်းစား ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ... နှစ်သစ်ကို ရောက်တာနဲ့အတူတူ လူပါ Romantic ဖြစ်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ ဝင်နေပြီထင်တယ်”

ထိပ်သည် သွင်က နောက်နေသဖြင့် မနေတတ်မတိုင်တတ် ရယ်ကာ သွင့်နှာခေါင်းထိပ်ကလေးကို လိမ်ဆွဲပစ်လိုက်ပါသည်။

သွင်တို့ အဆောင်က လမ်းအတွင်းမှာဖို့ လမ်းထိပ်ကားဂိတ် ဆီ နှစ်ဦးသား လျှောက်လာရင်း ရယ်မောကျီစယ်နေမိတာဖြစ်သည်။

လမ်းက ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဖို့ လူလည်းရှင်းပြီး ခြံကျယ်ကြီး တွေချည်းပဲ ရှိလေရာ ထိပ်က သွင့်နှာခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ကိုထိပ်ရော သွင်ပါ လူရှေ့သူရှေ့မှာဆိုလျှင်



အင်မတန်မှ ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးပြီး အနေတည်သော စုံတွဲဖြစ်ပါသည်။

တဖန် ထိပ်ကလည်း ယောက်ျားကောင်းပီပီသသ နေတတ်သူဖြစ်ရာ ကိုယ့်ချစ်သူပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ပိုပိုသာသာ အခွင့်အရေးမယူတတ်ပါ။

အသည်းယားလာလျှင် နှာခေါင်းထိပ်လုံးလုံးလေးကို လိမ်ဆွဲရုံ၊ နဖူးကို လက်သီးဖြင့် ခပ်ဖွဖွထုရုံ၊ ပါးပြင်လေးကိ ရှပ်ခနဲ ခိုးနမ်းရုံကလွဲလျှင် ချစ်သူချင်း နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချိန်မှာတောင် လက်ဖဝါးလေး ကိုင်ထားပြီး စကားပြောရုံနှင့်ပင် စိတ်ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

“တီ...တီ...တီ...”

နောက်က ကားဟွန်းသံတစ်ခုကြောင့် ထိပ်သည် သွင့်လက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း လမ်းဆေးဆင်းရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုထိပ် မဟုတ်လား”

ကားသည် သူတို့နှစ်ဦးဘေးမှ ဖြတ်မတက်ဘဲ အသာလေးဘီးလိုန်ရုံမောင်းရင်း ကားမှန်တစ်ဘက်ချကာ လှမ်းမေးလိုက်သောကြောင့် ထိပ်သည် ကားကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဪ... မရွက်နုစိမ်းပါလား”

“အံ့မယ်လေး... နာမည်ကို အရှည်ကြီးခေါ်နေတယ်... ရွက်နု လို့ပဲ ခေါ်ပါ... ရပါတယ်ရှင်... ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“အင်းလျားဘက်ဖြစ်ဖြစ်... လှည်းတန်းဈေးဘက်ဖြစ်ဖြစ်... သွားမလို့ဘဲ... မသေချာပါဘူး”

“ရွက်နု ပို့ပေးခဲ့မယ်လေ... ရွက်နုက တက္ကသိုလ်ရိပ်သာ လမ်းကို ပြန်မှာ... လမ်းကြိုတယ်... လိုက်ခဲ့နော်”

“ဟာ... ရပါတယ်... ခြေ... မေ့လို့... မိတ်ဆက်ပေးရဦး မယ်... သူက တသွင်သွင်တဲ့... ဟို... ကျွန်တော်ရဲ့ သွင် လေ”

ရွက်နုသည် သူတို့လမ်းမမှာ ချစ်ကျီစယ်နေတာ မြင်ပြီး ကတည်းက သူ့ကောင်မလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်ချင်သည် ဖြစ်ရာ သူမိတ်ဆက်ပေးမှတ် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

စေ့စေ့ချင်း ပြုပြင်ကြည့်လျှင် ရိုင်းရာကျမှာစိုး၍ မကြည့် ဘဲ နေနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ကဲ... ခုတော့ ကိုထိပ်က မဖြစ်မနေ မိတ်ဆက်ပေးပြီဆိုတော့ ရွက်နု စိတ်ကြိုက်ကြည့်ရှုလေ့လာလို့ ရသွားလေပြီ။

“နာမည်လေးကို ကြားရတာ ရင်ထဲမှာ အေးသွားသလိုပဲ

**နတ်...တွေ** ရတနာ ဝမ်းသာပါစာယံရှင်... တို့နာမည်က  
ရွက်နုစိမ်းပါ... ရွက်နုလို့ပဲခေါ်နော်... ကိုထိပ်နဲ့လို့ပဲ ရွက်နုနဲ့  
တသွင်သွင်လည်း မိတ်ဆွေတွေပေါ့”

ရွက်နုက သွက်လက်သူပီပီ စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောချပြီး  
အပြုံးတွေ မပြတ်ခဲ့ပါ။

သွင်သည် မြင်လိုက်တာနှင့် ထင်းလင်းနေအောင်လှနေသော  
ကောင်မလေးကို ငေးနေရတာနှင့် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း  
တောင် မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

“သွင့်ကိုလည်း သွင်လို့ခေါ်နော်”

“ဟုတ်ပြီ... သွင်ပေါ့... သွင်ရေ... ရွက်နု လမ်းကြိုပို့ပေး  
ခဲ့မယ်လေ... လိုက်ခဲ့ကြနော်”

“ဟိုလေ...”

“အဲမယ်... ငြင်းပို့မစဉ်းစားနေပါနဲ့... ကိုထိပ်နဲ့သွင့်ကို တင်  
ခေါ်သွားရလို့ ရွက်နု ကားဘီးမပွန်းပါဘူး... လာပါ... လမ်း  
ကြိုတာပဲဟာ... ဘာလို့ မလိုက်ကြစရာ ရှိသလဲနော်”

ကိုထိပ်နှင့်သွင်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ  
တိုင်ပင်မိကြ၏။ တစ်ဖက်မှလူကလည်း တရရခေါ်နေလျှင် ကိုယ်က

သာတာဝါကြီးမှ မဟုတ်ပါဘဲ အသည်းအသန် ငြင်းဆန်ရမှာကို နှစ်ဦးစလုံး မလိုလားကြပါ။ အားလည်းနာနေကြလေရာ...

“အားနာစရာ... ရွက်နုရယ်”

ဟု သွင်က တိုးတိုးပြောပြီး ရွက်နုလက်လှမ်းဖွင့်နေသော ကားတံခါးပေါက်မှ တစ်ဆင့် အထဲကို ဝင်လိုက်ရ၏။

“အဟီး... ဆောရီး... ရွက်နုကားက Two Doors (တူးဒိုး) ဆိုတော့ ဂျေကနေဝင်မှပဲ ရတယ်... ထိုင်ခုံကို ချိုးဝင်မှ နောက်မှာထိုင်လို့ရတော့ ဝင်ရတာ အဆင်မပြေဘူးနော်”

“ရပါတယ်... ကားလေးက လှတယ်... ချစ်စရာလေး”

“ရွက်နုအတွက်လည်း အဆင်ပြေအောင်လေ... အရွယ်ပပ် သေးသေးနဲ့ နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိမယ့်ကားကို ဝယ်ထားတာ... ရွက်နုက ကားမောင်းတာရမ်းတယ်... ကြမ်းတာ မဟုတ် ဘူးလေ... ရမ်းတာ... ဒီတော့ တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါလောက် သူများကို လျော်လိုက်... တိုယ့်တာသာ ဖြစ်လိုက်ပဲ”

သွင်က အရင် နောက်ခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ ကိုထိပ်ကပါ လိုက်ဝင်မလို့ ပြင်ပေမယ့် ရွက်နုကပင် Lover Seat (လှာဗာဆိုတ်) နံကို ခါးချိုးထားရာမှ ပြန်မတ်ပစ်လိုက်တာ...

**“တိုထိပ်က အရပ်ကြီး**မြင့်တော့ ခါးကိုင်းရတာ အဆင်မပြေ ပဲနေမယ်နော်... ရှေ့မှာပဲ ထိုင်ရင်ထိုင်လေ... ဖြစ်မလား... သွင်နဲ့အတူတူတော့ မထိုင်ရတော့ဘူးပေါ့... ဒါပေမဲ့ ရွက်နု က အဆင်ပြေအောင် ပြောတာပါ”

ဟူ၍ ကြိုလည်းပြောထားလေရာ ကိုထိပ်သည် ရွက်နုနဲ့အတူတူ တွဲဖက် လိုက်ရတော့သည်။  
က Lover Seat မှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။

သွင်သည် ဘယ်က ဘယ်လို ကိုထိပ်နှင့် သိကျွမ်းနေသည် မသိသော ရွက်နုကို မြင်ရတာနှင့်ပင် သူမဟာ ဘာကိုလိုချင်သလဲဆို တာ မိန်းကလေးမို့ ချက်ချင်းရိပ်မိသွားပါသည်။

ထိုအခါ သွင်သည် ခုနက ချစ်သူနှင့် ကြည်နူးပျော်ရွှင်ရတာ တွေပင် ပျောက်သွားပြီး ငူငူငေါင်ငေါင် ဖြစ်နေရတော့၏။

**“ကိုထိပ်တို့က ဒီလမ်းထဲကထွက်လာတာဆိုတော့ ဘယ်က လာကြတာလဲ”**

**“ကျွန်တော်က သွင်ကို လာခေါ်တာလေ... သွင်က ဒီလမ်း ထဲက(---)အဆောင်မှာ နေတယ်”**

**“ဟုတ်လား... အဲဒီအဆောင်ကို သိတာပေါ့... အဲဒီဘွားဘွား ကလေ... အဆောင်ပိုင်ရှင်ဘွားဘွားက ရွက်နု အဘွားနဲ့**

**ကျောင်း**နေဖက်တွေလေ... အရင်က တက္ကသိုလ်မှာလည်း မိန်းကလေးအဆောင်တွေကို အုပ်ချုပ်ရတယ်... အသက်ကြီးတော့ Retire ရပြီးတော့လည်း သူ့အိမ် အကြီးကြီးကို အဆောင်ဖွင့်ပစ်ပြီး အလုပ်ရှုပ်တုန်းပဲ... ဝါသနာကို ပါတာလေ... အဆောင်အခန်းတွေပြင်ဖို့ Interior Decoration (အင်တီးရီးယား ဒီကိုရေးရှင်း)ကိုတော့ ရွက်နု အစ်ကိုကြီးပဲ လုပ်ပေးရတယ်”

“ဪ... ရွက်နုမှာ အစ်ကို ရှိသေးလား”

“ရှိတယ်... အစ်ကို တစ်ယောက်တည်းပဲ... အစ်ကိုကြီးက အခု ဒီမှာမဟုတ်ဘူး... သူ့ရည်းစားရှိတဲ့ ပြင်သစ်မှာသွားနေတယ်... Decoration ပညာသွားသင်ရင်း တွေ့ကြတာလေ၊ မြန်မာပြည်ကို ခဏပဲ ပြန်လာပြီး ဟိုမှာပြန်သွားနေတယ်... သူပြန်လာတုန်းပေါ့... သွင်တို့ အဆောင်ပိုင်ရှင် ဘွားဘွားကို ပြင်ဆင်ပေးသွားတာ... ဘွားဘွားကို ပြောလိုက်ရင်ရတယ်... ရွက်နုစိမ်း ဆိုရင်သိတယ် သွင်ရဲ့”

သွင်သည် ရွက်နုစိမ်း၏ ချောမောရည်မွန်မှု၊ သွက်လက်မှု၊ သူမ၏အစ်ကိုကလည်း ပြင်သစ်မှာတောင် ကျောင်းသွားနေနိုင်လောက်

အောင် ချမ်းသာမှုတွေကိုနားထောင်ရင်း ဒါဟာ ကိုထိပ် ငယ်အားကျ  
ရတဲ့ ဘဝမျိုးပါလားဟု တွေးနေမိခဲ့သည်။

“ဟော... ကားပြောရင်း မောင်းလာတာနော်... လှည်းတန်း  
ရောက်ပြီ... ကိုထိပ်တို့က လှည်းတန်းလာ... အင်းလျားလား”

“လှည်းတန်းမှာပဲ ဆင်းရင်ကောင်းမယ်နော် ကိုထိပ်”

“သွင့်သဘောပဲ... ဆင်းလေ”

“ရွက်နုရေ... သွင်တို့ကို လှည်းတန်းက ရွက်နုအဆင်ပြေ  
မယ့်နေရာမှာပဲ ရပ်ပေးလိုက်နော်”

“အိုကေ...”

ရွက်နုသည် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာဝင် မောင်းနှင်ကာ အဆင်  
ပြေပြီး ရပ်လိုရသော နေရာမှာ ရပ်ပေးလိုက်၏။

ကိုထိပ်နှင့်သွင်တို့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီးလျှင် ရွက်နုကိုလက်ပြ  
နှုတ်ဆက်ရင်း ကျေးဇူးတင်စကားပြော၊ ရွက်နုက ပြန်နှုတ်ဆက်၊  
လက်ပြ...။

သူတို့နှစ်ဦးအနားက အရောင်လှလှ လက်လက် Dark  
Chocolate (ဒါ့ခ်ချော့ကလက်)ရောင် ပြိုင်ကားလိုလို ကားလေး  
ရှောခနဲ ထွက်သွားတဲ့အထိ သူတို့ရပ်ငေးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ဆဲ...။

အတန်ကြာမှ သွင်က ကိုထိပ်ကို မော့ကြည့်လျှင်...

“ဟေ့... မမေးနဲ့... မမေးနဲ့... ကိုယ်ပြောပြမလို့ဘဲ... ပြီးတော့ သဝန်တွေတို့ စိတ်တွေကောက်ပေါ့... ဟုတ်လား”

ဟူ၍ ကိုထိပ်က ချစ်သူကို ကျီစယ်လိုက်ကာ လက်ဆွဲခေါ် ပါသည်။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး အဖြစ်အပျက်အစုံကို ကိုထိပ်က အသိပေးလို့ပြီးသောအခါ သွင်သည် ပြုံးတော့မလို့လို့ မဲ့တော့မလို့လို့ ဖြစ်နေသဖြင့်...

“သွင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဧသိဘူး... သွင် စိုးရိမ်နေသလိုပဲ”

“ဘာလို့ စိုးရိမ်ရတာလဲ”

“သူက သိပ်လှတာ”

“လှတိုင်းကိုယ်က ပါသွားရောလား... လှတာကြိုက်ရင် ကိုယ် လှတာပဲ ရှာမှာပေါ့... သွင် သိပြီးသားပဲ”

“ပြီးတော့ အရမ်းချမ်းသာနေတယ်... ကိုထိပ် အားကျသလို ပဲ... ကားအကောင်းစီးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်ငံခြားက ပြန်လာထားတာ... သူ့အစ်ကိုလည်း နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်း



နေတာတွေကို သူက ပိုင်ဆိုင်ထားသေးတယ်”

“ကိုယ်အားကျတာမှန်ပေမယ့် သူနဲ့ကိုယ် ဘာမှ မဆိုင်တာ ကွာ... သွင် ဘာကို စိုးရိမ်နေစရာရှိလဲ”

“သူ... ကိုထိပ်ကို ကြိုက်နေတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါဘူးကွာ... သူက ဝှင့်လင်းပြီး ခင်တတ်တာ ဖြစ်မှာပါ... သူ့ကို ကိုယ်မှ မကြိုက်တာ... ဘာမှ ဖြစ်လာ စရာ မရှိဘူး... ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေးမှာ ယောက်ျား လေးဘက်က ဘာမှ မစရင် ဘာမှ ဖြစ်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး”

ကိုထိပ်က ဘယ်လိုပဲ ဖျောင်းဖျပါစေ။ သွင်ကလည်း ကိုထိပ် ကို ဘယ်လို ယုံကြည်စိတ်ချပါစေ။ သွင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ် မှုလေးတစ်ခုက စတင်၍ အဖြစ်တွယ် ကိန်းအောင်းလာခဲ့တော့လေ သည်။

အဲဒီ တစ်ရက်မှာ ချစ်သူဆီက ချစ်စရာကောင်းသော နှစ်သစ် လက်ဆောင် “ I Love You” စာတန်းလေးကို အသည်းပုံလေးမှာ ထိုးထားပြီး ရင်ပတ်မှာ ကပ်၍ ကိုင်ထားသည့် မွှေးဝှေ့ဖြူလေး ကို လက်ခံရရှိပေမယ့်...။

မွေးပွားရပ်လေးတွေကို ချစ်ဇာတ်မှန်းသိလို့ ကိုထိပ်က သတိ  
တရလက်ဆောင်ပေးပါလားဆိုတာ...။

စိတ်ကြည်နှုန်း ချမ်းမြေ့ခဲ့ရပေမယ့်...။

သွင်သည် ညကျတော့ အိပ်မက်လှလှ မမက်ဘဲ မရေမရာနဲ့  
ဖမ်းဆုပ်မရသော အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကို မက်ခဲ့ပါသည်။

\* \* \*



---

စေတနာစာပေ

---

(၃)

ဒီတစ်ပတ်တော့ သွင်သည် မေပျိုတို့နှင့်ချိန်းကာ အပျင်းပြေ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်၊ ဈေးဝယ်မည်ဟု ကိုထိပ်ကို အသိပေးထားရာ တနင်္ဂနွေနေ့ညနေတိုင်း အဆောင်ဘက်တို့ တစ်ခါရောက်လာပြီး သွင်နဲ့အတူ လမ်းထွက်လျှောက်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ပါသည်။

“သွင်... သူတို့နဲ့သွားရင် ကိုထိပ်ကရော လွင်မင်းတို့နဲ့ဆုံ ဖို့ရှိလား”

“မရှိပါဘူးကွာ... လွင်မင်းက ကုမ္ပဏီက လွှတ်လို့ ခရီး ထွက်ရလိမ့်မယ်... ကျော်ခန့်က သူ့ကောင်မလေး မွေးနေ့တဲ့ သွားလိမ့်မယ်... သန်းနိုင်တစ်ယောက်လည်း အဆက်အသွယ် သိပ်မလုပ်ပြန်ဘူး၊ ဘယ်ကြောင့်လည်းကောင်းတယ်မသိဘူး...”

“ကိုထိပ်ပျင်းရင် သွင်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ... မိန်းကလေးတွေကြားထဲ လိုက်  
မရှုပ်ချင်ဘူး... ပြီးတော့ သွင်က သူတို့နဲ့သွားတာကို ကိုယ်  
ဝင်ပါနေရင် ကိုယ် သွင်ကို မယုံလို့ ဘေးက ပါနေရာ  
ကျတယ်... သွင်ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်  
ရွှင်ရွှင်သွားပါ... ကိုယ်လည်း အမေအထည်စာရင်းကိစ္စတွေ  
ဝင်ကူလို့ရတာပေါ့”

သွင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာတော့ အဆင်ပြေပြေနဲ့ နားလည်မှု  
ရသွားလေရာ တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်လျှင် သွင်က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့  
သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

သွင်က အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးနှင့်၍ အဆောင်ညှိခန်းလေးထဲ  
မှာ မေပျိုနဲ့နန္ဒာကို ဝိုင်းစောင့်နေပါသည်။

“အဲမယ်... သွင်သွင်... လှလို့ပဲလို့ပါလား... အချစ်နဲ့ အတူ  
တူ လျှောက်လည်တော့မယ် ထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမဆွေရဲ့... ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ  
နဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့လေ... ပြီးတော့ ဈေးလည်း ပတ်  
မလို့...”

“သွင်သွင်က အခုလိုလေး ဝတ်ထားတော့ လိုက်သားပဲ့”  
 “တစ်ခါတလေမြင်ရလို့ အမြင်ဆန်းနေတာ ဖြစ်မှာနော်”  
 “မဟုတ်ပေါင်... သွင်သွင်က ချစ်ဖို့ကိုကောင်းတာ... ချစ်  
 စရာလေး... အရုပ်တစ်ရုပ်လို့ပဲ... ဒါကြောင့် မောင်ထိပ်က  
 မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင် ဖြစ်နေတာပေါ့”  
 “ဟော... မမဆွေ... သွင့် သူငယ်ချင်းတွေ လာပြီ”  
 “ဟယ်... သူတို့လည်း ချောကြ လှကြတာပဲ”  
 “ဟီဟီ... မမဆွေ... အကုန်လုံးကို မြှောက်နေတဲ့အတွက်  
 သွင်ပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်... ဘာစားမလဲ”  
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... စားလို့ရရင် အကုန်စားတယ်ဟေ့”

သွင်တို့အဆောင်မှ အစ်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သွင်သည်  
 မေပျိုတို့နဲ့အတူ လက်ကိုင်အိတ်ကလေးဆွဲ၍ ထွက်လာပါသည်။  
 သွင်သည် မိတ်ကပ်ရောင် လက်ဖောင်းအိအိ လက်ရှည်ဘ  
 လောက်စ်အင်္ကျီနှင့် ချောကလက်ရောင် အညိုရင့်ပေါ်မိတ်ကပ်ရောင်  
 နှင့် အနီရောင်အရုပ်ကလေးတွေပါသော စကတ်ထဘီကို ဝတ်ဆင်  
 ထားသည်။

သွင့်ဆံပင်တို့က အရှေ့အနောက်တညီတည်း တဖြောင့်တည်း

ရှည်ပြီး ထူအိမည်းနက်တောင်ပြောင်ပေမယ့် သွင်သည် ဆံပင်ရှည် ရှည်ထားရမှာ စိတ်မရှည်လေရာပခုံးကျော်ရုံကလေးသာထားပါသည်။

“သွင့်ဆံပင်က ဘယ်တော့ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ခေါင်း လျှော်ရည်ရှန်ပူကြော်ငြာထဲက ဆံပင်လိုပဲ ဖြစ်နေတာနော်”

ဟူ၍ နန္ဒာကပင် သဘောတကျပြောနေပြန်သေးသည်။ နန္ဒာ က ဆံပင်ရှည်ကြီး ခါးကျော်နေပေမယ့် သွင့်လောက် ဆံပင်မလှချေ။ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ လှနေပေမယ့် သွင့်နဲ့ ဆံပင်ချင်းယှဉ်လျှင်တော့ မလှတော့ချေ။

အားလုံးထဲမှာ မေပျိုကတော့ ဆံပင်တိုဂုတ်စဲ ဖောင်းဖောင်း လေးနှင့်ဖြစ်ပြီး မေပျိုက ရုပ်အချောဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။

“သွင့်ရေ.. ငါတို့က ပြင်ဆင်ထားတော့ ကကငှားစီးမှ ဖြစ်မယ်နော်”

“အေး... ငါလည်း... အဲဒါပဲ အကြံပေးမလို့”

“သုံးယောက်မျှပြီး ပေးကြတာပေါ့”

“ရပါတယ်... သွင့်ပေးပါ့မယ်”

“ဟေ့တ်ဘူးလေ... သွင့်ရဲ့... နင်က ငါတို့ထဲမှာ ပိုက်ဆံ အတတ်နိုင်ဆုံးဆိုပြီး နင့်ပဲ ပိုက်ဆံရှင်းခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊

တယ်မှာ မျှတပါ့မလဲ... နင်က 4WD ကြီးစီးနိုင်တဲ့အထိ  
ချမ်းသာရင်တော့ ငါတို့က မတားပါဘူး”

“ဟီးဟီး... ခုတလော အဲဒီ 4WD (ဖိုးစီးလ်ဒရိုက်ဖ်)အသံ  
တယ်ကြားရတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုထိပ်လည်း ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်တယ် မသိဘူး...  
အရမ်းချမ်းသာချင်တာမျိုး... PARADO တို့ PAJERO တို့  
စီးချင်တာမျိုး ရောဂါဖြစ်ပြီး တခြာခြာလုပ်နေလို့...”

“သိန်းသုံးရာဆုပေါက်ရင်တောင် သုံးရတာ မလောက်ငှ  
နိုင်ဘူးဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟဲ့... ဟိုမှာ ကကတစ်စီး... သန့်တယ်... ကားလေးက  
လှတယ်ဟဲ့... ငှားရအောင်... မေပျို... နင်တားလိုက်”

“အဲမယ်... ငါ့ပဲ”

“နင်က ပိုချောတာကိုးဟဲ့”

မိန်းကလေးသုံးယောက်သား စကားတွေပေါက်ပေါက်ဖောက်  
သလို ပြောပြီး မတ်ခ်တူးခါးရှည်ဆလွန်းကြီးဝေမယ့် ကကနံပါတ်



တစ်ပြီး TAXI ဟု စာတမ်းတပ်ထားသော အငှားကားကိုလက်တား လိုက်ကြပါသည်။

ကားသည် သူတို့သုံးယောက်ရှေ့တွင် ငြိမ်ကနဲ တိုးရပ်သွား ပါသည်။

“တယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဟင်...”

သွင်သည် မောင်းသူနေရာမှ လူကိုမြင်လျှင် အံ့သြပြီး ကြောင် ကြည့်နေမိ၏။

“ဦးစောကမ္ဘာ”

မေပျိုက ရုတ်တရက် လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော့်ကို သိတဲ့လူ မသွင်သွင် တစ်ယောက်ပဲ ထင် တာ”

“ကျွန်မက ဦးစောကမ္ဘာတို့ အလုပ်မှာတစ်ခါ လာလျှောက် ဖူးတော့ မှတ်မိနေတာပါ”

“ခင်ဗျား အလုပ်ရသွားလား”

“မရပါဘူး”

“ဪ... ဆောရီး... မသွင်သွင် သူငယ်ချင်းမှန်းသိရင်တော့  
ခန့်ဖို့ကို ကျွန်တော် ဝိုင်းလိုက်တွန်းပေးခဲ့မှာပေါ့”

“ကျွန်မမှာ အလုပ်ရှိပြီးသားပါ... ကုမ္ပဏီအသစ်နဲ့ လာ  
လျှောက်ကြည့်တာပါ... အလုပ်အရေးတကြီးရဖို့ သိပ်မလိုပါ  
ဘူး”

မေပျိုနှင့်မရည်ရွယ်ဘဲ စကားတွေပြောနေမိသော စောကမ္ဘာ  
သည် ခုထိ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေဆဲဖြစ်သည့် တသွင်သွင်ကို တစ်ချက်  
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မသွင်သွင်ကရော ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိရဲ့လား”

ဟု လှမ်း၍ စကားပြောလိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်... မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်”

“အဲဒီဘက် မရောက်ဖြစ်လို့ပါ... ကဲ... ကျွန်တော့်ကားကို  
တားတော့ ဘယ်သွားမှာလဲ... လိုက်ပို့မယ်လေ”

“အငှားကားထင်လို့ တားတာပါ”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်... ဒီကားကို မောင်းလာတာ တစ်  
လမ်းလုံး အတားခံနေရတယ်... ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ  
ရပ်မပေးခဲ့ဘူး... မသွင်သွင်တို့ကို မြင်မှ ရပ်ပေးလိုက်တာ”

“အငှားကားမဟုတ်ဘူးဆိုရင် နေပါစေ... သွင်တို့က တခြားကားပဲ ငှားပါ့မယ်”

“အငှားကားပါဗျာ... ကက နံပါတ်ကြီးနဲ့ပါ”

“ဒါပေမယ့် ကိုစောကမ္ဘာက တတ္တဆီဒရိုင်ဘာမှ မဟုတ်တာ”

“အခုတော့ ဟုတ်လိုက်ပြီဗျာ... ကျွန်တော့်ကားကို ငှားပါ... ဘယ်ဖို့ပေးရမလဲ”

မေပျိုသည် သွင့်ကိုပဲ အရေးတပေးဝေး လေသံချိုတမြေ့ လုပ်ကာ စကားပြောနေသော စောကမ္ဘာ၏အမူအရာတွေကို ရိပ်မိပြီး သွင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေးထိုးပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“ရုပ်ရှင်ချိန် မစီတော့ဘဲနေမယ်... သွင် ငှားရင်ငှားလိုက်ပါလား”

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်ပြီးရပ်နေသော နန္ဒာက တိုးတိုးဝင်ပြောသည်။ သွင်သည် တကယ်တမ်းဆိုလျှင် စောကမ္ဘာ၏ကားပေါ် မလိုက်လို့ပေမယ့် ကိုယ်က တားလည်းတားပြီးပြီ။ သူ့ပုံကြည့်ရတာလည်း မငှားတော့ပါဘူး ပြောရင်တောင် ရမယ့်ပုံမပေါ်တော့တာမို့ ငှားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သူက ရိုးရိုးသားသားပြောဆိုသည်ကို ကိုယ့်ဘက်က အထာ  
တကိုင့်ကိုင့် လုပ်ပြီး ဟိုငြင်းဒီရှောင် လုပ်မပြချင်လေ။

“ကိုစောကမ္ဘာကို အားနာလိုက်တာ... သွင်တို့က...”

“ဟာ... ရပါတယ် ... ကျွန်တော်ကလည်း ကကနံပါတ်ပါ  
တဲကားကို ဆွဲလာတာကိုး... ဘာမှ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့...  
မိတ်ဆွေတွေပဲ... ငှားပါ... ရပါတယ်”

“ဒါဆို သွင်တို့ကို နေပြည်တော်ရုံ ပို့ပေးပါနော်”

“ဟုတ်ပြီ”

“ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“အဟား”

စောကမ္ဘာသည် သူကိုယ်တိုင်လည်း အငှားကားငှားမစီးဘူး  
သလို ဒီလိုမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မကြုံရလေရာ ရုတ်တရက်တော့  
ရယ်ချင်သွားသည်။

“အလကားတော့ မပို့နဲ့နော်... အငှားကားပါဆိုလို့ ငှားတာ  
တန်ရာ တန်ကြေးတော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး... မသွင်တို့ပဲ ကြည့်ပေးလိုက်  
ပါလား”

“ဒါဆို ခြောက်ရာပေးမယ်”

“ရပါတယ်”

သွင်တို့သည် ကားနောက်ခန်းမှာပင် သုံးယောက်သား စုပွဲပြီး ဝင်ထိုင်ကြ၏။

စောတမ္ဘာကား အတွေ့အကြုံသစ်၊ ရင်ခုန်နှေးထွေးရခြင်း၊ အသစ်သံ၌ နှုတ်ခမ်းမိတ်ကပ်ပျော့ရောင်ဆိုးကာ တစ်ကိုယ်လုံးမိတ်ကပ်ပျော့ရောင်လွှမ်းနေသည့် ဘယ်လိုချစ်စရာ ကောင်းမွန်းမသိ၊ ချစ်ဖို့ ကောင်းနေသော ကောင်မလေးကို ရသလောက်ခိုးကြည့်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။ အင်း... ဒီနေ့တော့ သူတို့ ဘယ်သွားသွား ငါ လိုက်စောင့်နေမှဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတာ သိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ရည်းစားရှိပြီးကောင်မလေးကို ချစ်မိသွားတာ ဟာလည်း ဘာမှ ငရဲမကြီးနိုင်ပါဘူး။

\* \* \*

PEARL HARBOUR ရုပ်ရှင်ကားပြီးချိန်တွင် စောကမ္ဘာ  
သည် သူ့ကိုမြင်အောင် ကားအပြင်ဘက်ထွက်ရပ်ပြီး ဟိုလျှောက်ခါ  
လျှောက် လုပ်ပြနေသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ချောမောလှပသော ကောင်မလေးသုံးယောက်  
ထွက်လာတာကို ဘယ်သူမှ မမြင်ဘဲမရှိ။

ယောက်ျားလေးတွေရဲ့ စရိုက်အတိုင်း ချောချောလှလှဆိုလျှင်  
ကြည့်လိုက်မိစမြို့ ဦးကောင်မလေး သုံးယောက်ကိုတော့ တာမင်ပဲ  
စောင့်နေခဲ့တာမို့ မြင်ပါသည်။

ထို့အတူ သူတို့ကလည်း စောကမ္ဘာ၏ ထင်ထင်ရှားရှား  
ရုပ်ရည်ကို လှမ်းမြင်ကြပါသည်။

မင်းသားလိုလို၊ မော်ဒယ်လ်လိုလို၊ အရပ်မြင့်မြင့်ခပ်ချောချော

ကောင်လေးဟာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အကြီးအကဲနေရာယူထားသူဟူ၍ ဘယ်သူကမှ ထင်စရာ မရှိပါ။

စောကမ္ဘာရဲ့ နေပုံတိုင်ပုံ ပြောဆိုပုံတွေက လွတ်လပ်ပေါ့ပါး လှ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်မို့ အဲဒီပုံစံတွေ မပျောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟယ်တော့... စောင့်နေပြန်ပြီ”

“မေပျို... ငါတော့... စိတ်ညစ်တယ်... ကိုထိပ်သာသီရင် အရမ်းဒေါသဖြစ်မှာ”

“ထိပ်ပြောတာ ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ်တော့... သူက သွင်းကို စိတ်ဝင်စားတာနော်... အဲဒါကရားကြီး... ရည်းစားရှိထားတဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားရဲတယ်”

“နန္ဒာ... သူ ငါ့ကို လှမ်းပြီးပြန်ပြီ... ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အဲဒါလိုလို ပြန်ပြီးပြလိုက် ပေါ့”

“အေးလေ... နင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါလုပ်လိုက်ပြီ”

သူတို့စကားမဆုံးစဉ်မှာ စောကမ္ဘာက သူတို့အနား ရောက်လာ နေလေပြီတည်း။

“မသွင်တို့ကို ချပြီး ပြန်သွားမလို့လုပ်တုန်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ဆုံတာနဲ့ နီးတဲ့ Traders မှာပဲ ကော်ဖီဝင်သောက်ရင်း စကားပြောနေတာလေ... ဒါနဲ့ပဲ သူနဲ့လည်း လမ်းခွဲရော ရုပ်ရှင်လည်း ပြီးပြီ... လူတွေစလွှက်လာနေတာ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကားကိုများ ငှားချင်ဦးမလားဆိုပြီး လာစောင့်နေတာပါ”

“သွင်တို့လည်း ကိုစောတက္ကသိုလ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားတယ်”

“ဘယ်သွားကြဦးမလဲ... ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်ကားကိုပဲ ငှားပါ... မပြန်ရင်လည်း သွားမယ့် နေရာတော့ လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“သွင်တို့ ဈေးဝယ်ကြမှာပါ”

“ဩ... ဝယ်လေ... ဘယ်မှာဝယ်မှာလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေး...”

“လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“သွင်တို့ လမ်းလျှောက်သွားမလို့...”

“လျှောက်မနေပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော့်ကားကြိုကို စီးပြီးသွား



လိုက်ပါ... မိတ်ဆွေတွေပဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ကူညီတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ... ခြောက်... ဒါနဲ့မသွင်ရဲ့ဟိုတစ်ယောက် မပါပါလား”

“ကိုထိပ်ကို မေးတာလား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်ပြီ... သူ့နာမည်ထိပ်ပဲ... ကျွန်တော် မေ့နေလို့... နာမည်တပ်ပြီး မမေးမိဘူး”

“ကိုထိပ်က မိန်းကလေးတွေ ဈေးဝယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်လုပ် တာကို စိတ်မရှည်တတ်ဘူး... ဒါကြောင့် မလိုက်လာတာပါ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... ကျွန်တော်လည်း စိတ်မရှည်ပါဘူး... ကံ ဈေးသွားမယ်ဆို... တက်လေ... သွားကြရအောင်... မသွင် တို့ကို ပိုပြီးရင် ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ပြန်ပါပြီ”

သွင်သည် တစ္ဆေထိုးဆန်ပြီး နားလည်ရတော်တော်ခက်သော စောကမ္ဘာကို သိပ်တော့ သဘောမတွေ့လှပါ။

သို့သော် လူတွေအများကြီးရှေ့၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဟန်လုပ်ပြီး ငြင်းပြရာကို မလုပ်ချင်၍ သူ့ကားကို နောက်တစ်ခါ လိုက်စီးလိုက်ရပါသည်။

သွင်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ ယောက်ျားလေးတစ်

ယောက်ရဲ့ အရောဝင်မှုကို နောက်ကွယ်မှာ ကိုယ့်ဆီက ဘာလိုချင် သလဲဆိုတာပါ ရိပ်မိလျှင် အံ့သြပြီး ရင်မောနေရလေသည်။

ရည်းစားရှိမှန်း သိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုမှ သံယောဇဉ် တွယ်ချင်တယ်ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ...။

သူ့မှာ ဘယ်လို ခွင့်လွှတ်မှုတွေရှိလို့ ချစ်လာရသလဲ...။

ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းကလေးက ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ဖို့ထက် မချစ်ဖို့ က ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များနေမှန်းသိရက်နဲ့ ချစ်ရဲတာဟာ ဘယ်လို သတ္တိမျိုးလို့ အမည်တပ်ရမလဲ။

**“Pearl Harbour ကောင်းရဲ့လား”**

စောတက္ကသိုလ်က မီးခွံမိ၍ ကားကိုရပ်လိုက်ရင်း ဘယ်သူ့ကို ရည်ရွယ်၍ မေးမှန်းမသိ၊ လှမ်းမေးပါသည်။

သွင်က မေပျိုကို မျက်စပစ်ပြလိုက်တော့မှ မေပျိုကပဲ ဖြေ လိုက်ပါသည်။

**“သိပ်မဆိုးပါဘူး... သိပ်အကြိုက်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”**

**“ဘင်န်အက်ဖလက်နဲ့ ဂျော့ရှ်ဟားနက်တို့ကတော့ ချောနေ တော့ ကြည့်လို့ကောင်းတာပေါ့ရှင်”**

နန္ဒာကပါ မင်းသားတွေအကြောင်း ဝင်ပြောလိုက်တော့ စောကမ္ဘာက သဘောကျပြီး တဟားဟားရယ်သည်။

“မိန်းကလေးတွေက မင်းသားချောချောဆို ကြိုက်ကြတယ် နော်”

“ယောက်ျားလေးတွေလည်း မင်းသမီးချောချောဆို ကြိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“သူများတော့မပြောတတ်ဘူး... ကျွန်တော်ကတော့ အင်း... သိပ်ချောတဲ့ ရုပ်မျိုးကိုကြိုက်တာထက် အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတာ၊ စိတ်သဘောထားကောင်းတာ အဲဒါမျိုးတွေပေါ့... ပိုင်ဆိုင်ပြီး ရုပ်ရည်လေး အသင့်အတင့်ရှိမယ်ဆိုရင် အမှတ်ပေးမိမှာပဲ”

“ဪ... ရုပ်ချောတာကို မကြိုက်ဘူးပေါ့”

“လူပီပီသသပြောရရင် ချောတာလှတာလည်း ကြိုက်တာပေါ့... ဒါပေမယ့် ရုပ်ချောပြီး စိတ်သဘောထားဆိုးနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ... ဒါကြောင့် ချောရင်တော့ ကြိုက်လိုက်မှာပဲလို့ ပုံဆာ မပြောပါဘူးဗျာ”

စောကမ္ဘာက ဘာတွေ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောမှန်းတော့

**ပေါ့ပေမယ့်** သွင်သည် တမင်ဝဲ ဒီစကားတိုင်းမှာ ဝင်မပါဖို့ ဆုံးဖြတ် ပါသည်။

ပြီးတော့ လမ်းဆေးမှာ သွားလာနေသော လူတွေ၊ ဈေးရောင်း ဝယ်နေသော ဈေးသည်တွေကို လိုက်ငေးနေမိ၏။

ကိုထိပ်နဲ့ ဒီလမ်းတွေပေါ်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ဖြတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ လမ်းဆေးက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွေမှာပဲ အခါခါ ထိုင်ခဲ့ဖူးတယ်။

နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာပကာသနမှ မရှိ၊ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ လည်း မရှိ၊ သိပ်ကို ဖြူစင်ပြီး ဆေးချမ်းတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုကို တည်ထောင်ခဲ့ကြတာနော်။

ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းလဲ။

ဒါပေမယ့် ခုတလောကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလို စိတ်အခန့် မသင့်ဖြစ်စရာ အနှောင့်အယှက်တွေ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဝင်လာရ သလဲ မသိ။

ကိုထိပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း ရွက်နှုတ်ဆီဆီတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကြောင့် သွင့်မှာ စိတ်ခုချင်နေခဲ့တာ။

---

စေတနာစာပေ

---

**အခုတော့** သွင်နဲ့ပတ်သက်လာတဲ့ စောကမ္ဘာကြောင့်လည်း  
ကိုထိပ်မှာ စိတ်စုစရာများ ဖြစ်လာမလား။

အင်း... ဒီအကြောင်းကိုတော့ ကိုထိပ်ကို ပြန်မပြောရင်  
အကောင်းဆုံးပဲထင်ပါရဲ့။

မေပျိုနဲ့ နန္ဒာကိုလည်း ကြိုပိတ်ထားရဦးမယ်။

\* \* \*

**သူတို့** သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဈေးပတ်ကြသည်ဆိုဝေမယ့်၊ အားလုံးက ပိုက်ဆံကို အရမ်းကာရော မသုံးရဲကြသူများ၊ ငွေကို တိုင်းထွာသုံးရသူများ ဖြစ်လေရာ၊ တခြားလူတွေလိုတော့ ဆောင်းနဲ့ သိန်းနဲ့ ချီပြီး မဝယ်နိုင်ကြပါ။

“ငါတို့က ဈေးဝယ်တာနည်းနည်း Window shopping လုပ်တာ များများဖြစ်နေပြီနော်...”

ဟူ၍တောင် နန္ဒာက ကိုယ်ဝယ်ထားနိုင်သော ပစ္စည်းလေး တစ်မျိုးနှစ်မျိုးကို မျက်နှာငယ်စွာ ကြည့်ရင်း ပြောနေသေးသည်။

“တခြား ကောင်မလေးတွေတော့ ဝယ်နိုင်လိုက်ကြတာနော်၊ မိဘက တော်တော်ချမ်းသာလို့လား... ဒါမှမဟုတ်... သူတို့ တာအလုပ်တွေလုပ်ပြီး ဒီလောက်ဝယ်နိုင်နေကြတာလဲ”

“ဟိုအရပ်လေး လှတယ်နော် မေပျို”

သွင်က အရပ် Crazy မို့ မွေးပွဲအရပ်လေး တချို့ကို မိမိ ထံထည့်ထားပြီး တခြား Fancy ပစ္စည်းလေးတွေပါ ရောင်းသော ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ ရပ်လိုက်မိသည်။

“ဟိုထာလောက ကိုထိပ်လေ ငါ့ကို အဲဒီအရပ်လေး New Year လက်ဆောင်ဆိုပြီး ပေးသေးတယ်”

“အေးပါ... ကြွားပါ... ကြွားပါ... ရည်းစားရှိတဲ့ သူတွေက တော့ ရည်းစားဆီက လက်ဆောင်ရတာကို ကြွားလို့ကောင်း တာပေါ့လေ”

“ငါက အခု ဟိုအရပ်လေး လိုချင်တာ”

“ဘယ်အရပ်လဲ”

“ဟိုမှာလေ... ၀၀ကန်ကန် အသားမည်းမည်းလေးနဲ့ ဆံပင် က ပြောင်းဖူးရောင်နဲ့”

“ဟယ်... နီဂရိုးအရပ်လေးကို...”

“ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်ဟဲ့”

“သွင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်... ချစ်စရာတော့ ကောင်းတယ် နော်”

“သွန်မှာလည်း အရုပ်တွေဝယ်သိမ်းထားတာ ဝီရိနဲ့အပြည့် မဟုတ်လား”

“အဆောင်မှာ ကိုယ်ပိုင် အဝတ်ဝီရိပုလေး တစ်လုံးပဲထား ခွင့်ရှိတာပါ... သွင် ဝယ်ထည့်ချင်လည်း ထည့်လို့မရတော့ အရုပ်တွေက သွင်အိတ်ထဲမှာ နေရာယူနေကြတာ”

“သွင်... ဝယ်မလို့ဆို... ဝယ်လေ”

သွင်သည် သူငယ်ချင်းတွေနှင့်တိုင်ပင်နေရာမှ ဆိုင်၏ရှိုးကော်စ် နား ပိုးတိုးတပ်လိုက်ပြီး ဆိုင်အတွင်းဘက်မှ လူရိပ်လူခြေကို လှမ်း ရှာနေမိပါသည်။

ဆိုင်ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းကို ရှိုးကော်စ်အကြီးကြီးနှင့်လည်း တွယ် ထားလေရာ ဆိုင်အတွင်းမှာ လူရှိ မရှိကို မမြင်ရပါ။

“ဟဲ့လို့... သွင်”

သွင်သည် ဆိုင်ထဲကို အာရုံမဲနေရာ သူမန်ဆေးမှာ ရှုပ်ကန် လာရပ်လိုက်သည့် လူရိပ်နှင့်အတူ နှုတ်ဆက်သံ ခပ်ဆန်းဆန်းကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားမိပါသည်။

“ဒေါ့... ဆောရီး... သွင် လန့်သွားတာနော်”

“အဟင်း...”



**သွပ်သည်** နံ့တေးမှာရုပ်နေသော သွက်လက်ဖြူးကြွကာ အသံချိုမြသည့် မိန်းကလေးကို မမှတ်မိဘဲ မနေပါ။

သူမက အဝါရောင် လက်ပြတ်ခါးတို့ စပို့ရှုပ် အပွလေးနှင့် ဂျင်းဆောင်ဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နေကာမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ် လှန်တင်ထားသည်။ ပလက်တီနမ်နှင့်စိန်လေးတွေ စပ်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာ ပါးပါးလက်လက်တွေနှင့် လင်းလက်နေသည်။

ခါးမှာတော့ လည်သာဂျာကင်ကို မဝတ်ဘဲ ပတ်ချည်ထား သည်မှာ အမြင်တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။

“သွင်... တစ်ယောက်တည်း...”

ရွက်နုက ‘လား...’ ဖြုတ်ကာ မေးသံလိုလို စကားဖြင့် စပြော ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒါ သွင် သူငယ်ချင်းတွေ... သူတို့နဲ့ ဈေး လာတာ”

“သွင်က အရမ်းလှနေတော့ ရွက်နုတောင် မနည်းကြည့် ရတယ်”

“ဘာစားမလဲ... ဝယ်ကျွေးမယ်လေ”

“စားမယ်... စားမယ်... ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဟုတ်သေး

“... နောက် အားယဲ့... သိလား... ရွက်နု ဒီနေ့ ဈေးဘက်  
လာတာတောင် အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာ... ခြောက်... ခဏလေး၊  
သွင်... ရွက်နု ဒီဆိုင်မှာ ယူစရာရှိလို့... ဟဲလို့... ဆိုင်ရှင်ရှိ  
ပါသလား... ဈေးဝယ်မယ့်သူ လာနေပြီ”

ရွက်နုသည် သွက်သွက်လက်လက်ပင် ခြေဖျားပါထောက်  
ခေါင်းကိုမော့ရင်း ရှိုးတုတ်ကို ကျော်ကြည့်သည်။

ဒီတော့မှ ဆိုင်ထဲမှာ အိပ်နေပုံရသော ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးငယ်  
က ရှိုးကော့စ်နောက်မှ ခေါင်းထွက်လာပါသည်။

“မနော်... အိပ်နေတာလား”

“ဟဲဟဲ... လမ်းစားပြီး ငိုက်နေတာ ရွက်နုရေ”

“ဆိုင်က ပစ္စည်းတွေ သူများဖြုတ်သွားမှ အန်တီချို ရိုက်  
နေဦးမယ်နော်...”

“ငိုက်နေပေမယ့် အသံတွေတော့ နားစွင့်နေပါတယ်... ရွက်  
နုရယ်... ရွက်နု ပြန်လာဦးမယ်ဆိုတာ သိလို့ စောင့်ရင်းငိုက်  
နေတာပါ... အရောင်းအဝယ်ကလည်းပါး၊ ဈေးထဲမှာ လူက  
လည်းပါးတော့ ငိုက်လို့ကောင်းပေါ့လေ... ဟင်းဟင်း”

“မောင်... ရွတ်နု ယူထားတဲ့ဟာလေးအတွက် ပိုက်ဆံချေမလို့”

“ဪ... အေး... အေး... ကြည့်မိန်း... ငါကလည်း မေ့တာ... ခုနက ရွတ်နု ယူမယ်ပြောသွားတာကို သိမ်းမထားမိဘူး”

ထိုအခါက ပြောပြောဆိုဆို ရှိုးကော့စ်ဗီရိုကို ဖွင့်ပြီး ထုတ်ယူလိုက်သည်မှာ ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ရပ်တည်းရှိသော သွင် ချစ်သည်နီဂရိုးမရုပ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။

သွင်သည် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကာ ငေါင်သွားပါသည်။

“ဒီက ညီမလေးတို့ကရော ဘာရှာတာလဲ”

“ဪ... မဟုတ်ပါဘူး... ကြည့်ရုံကြည့်တာပါ... ဆိုင်ထဲက ပစ္စည်းလေးတွေက ဆန်းလို့ပါ”

“ကြည့်ပါ... ကြည့်ပါ... လိုချင်တာလည်း တွေ့မှာပေါ့”

“လျှော့ပေးလိုက် မနော်ရေ... ဒါ ရွတ်နု သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဟုတ်လား”

**ရွက်နုသည် ကျွတ်ကျွတ်မိတ်တုလှလေး**နှင့် ထုပ်ပေးလိုက်  
သော နီကရိုးမရုပ်ကလေးကို ရင်ပတ်တွင် ကပ်၍ပွေ့ကိုင်ထားလိုက်၏။

သွင်သည် ကိုယ်က ဝယ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်လိုက်ပြီးသော  
အရုပ်ဟာ ရွက်နုလက်ထဲသို့ ရောက်နေပြီး သူမ ဝယ်ယူပြီးသားဖြစ်  
နေမှန်း သိလိုက်ရရာ ဒီဆိုင်က ဘယ်အရုပ်ကိုမှ ဝယ်ချင်စိတ်ပင်  
မရှိ။ ဝေးချင်စိတ်ပင်မရှိတော့ဘဲ အသာအယာ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ရွက်နုက အလိုလို ဘေးမှ ပါလာသည်။

“သွင်တို့ ဈေးပတ်ကြဦးမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရွက်နုက ပြန်မှာမို့ မေးတာ... ကားမပါကြရင် ရွက်နု  
လိုက်ပို့ပေးလို့ရတယ်လို့”

“ရပါတယ်... သွင်တို့က ကြာဦးမှာ... ကျေးဇူးပဲနော်”

“ဒိုကေလေ... ဒါဆို ရွက်နု သွားပြီ... ဘိုင့်...”

ရွက်နုသည် သွင်ကို လက်ပြပြီး ခပ်သွက်သွက်လေးပင် ကား  
ပါကင် ရပ်ထားရာဆီ ထွက်သွားပါသည်။

ရွက်နု၏ သွင်ပြင်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ဖျတ်လတ်ကာ ဘာကိုမှ  
ဂရုမစိုက်သောဟန်၊ မာနလေးတင့်တင့်ဟန်နှင့် ရုပ်ကလည်း ချော

**ဟောပြောခြင်းသာ အသွင်ဣန္ဒာရောင်** မို့ လူတွေကြားထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းတာတော့ ငြင်းမရပါ။

သွင်တို့သုံးယောက်ပင် ရွက်နှုတ်ကို ငေးကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့... သူက ဘယ်သူလဲ သွင်”

“ဘယ်သူဖြစ်ရမလဲ... အဲဒါ ကိုထိပ်ရဲ့ ဓာတ်လမ်းပေါ့”

“ဟယ်... ဘယ်လိုတွေလဲ”

“ဒီလိုပဲ... ဒီလိုပဲ... သိချင်ရင် ငါ အေးအေးခေးခေးမှ ပြောပြမယ်”

“အခုပဲ သိချင်တာ... မအောင်တားနိုင်ပေါင်”

“ဒါဖြင့်လည်း မုန့်သွားစားရင်း ပြောပြမယ်”

စားဆောက်ခိုင်တန်းတွေဘက် ရောက်လာပြီး သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ကိုယ်ကြိုက်ရာ တိုယ်မှာစားရင်း သွင်က ရွက်နှုတ်နိမ်းနှင့် သိက္ခာရုပ်ကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“နင်တို့ အဖြစ်ကလည်းလေ”

“ဟုတ်ပါ... ဖြစ်ပဲဖြစ်တတ်လွန်းတယ်”

သွင်သည် ဒါကို လက်ခံသလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ငါကလည်း မရည်ရွယ်ဘဲ ကိုထိပ်ထက် အစေအရာရာသာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ကြုံရတယ်... ကိုထိပ်ကလည်း ငါ့ထက် အပုံကြီးသာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ရတယ်... နောက် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမှာလဲဆိုတာ တွေးမိရင် သိပ်ရင်လေးတာပဲ”

\* \* \*



---

စေတနာစာပေ

---

အပိုင်း(၂)

(နေ့ခြည်ဘိန့်နှင့်...)







စေတနာစာပေ

(၄)

သွင်နှင့် ဆွေမျိုးတွေက အဆက်သွယ် သိပ်အရှိကြီး မဟုတ်  
သော်လည်း သူတို့က သွင်ကိုတော့ သုံးလေးလ တစ်ခါလောက်  
လာရောက်ကြည့်ရှုကြတာမျိုး အိမ်မှာ အလှူတစ်ခုခုရှိလျှင် လာခေါ်  
ကြတာမျိုးတော့ ရှိပါသည်။

သွင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်သူတွေမှာ နှစ်ဝမ်းကွဲအဒေါ် ဒါမှ  
မဟုတ် သုံးဝမ်းကွဲကြီး စသည်ဖြင့် တော်တော်ကြီးကို ဆွေမျိုးစပ်  
မှ တော်ရသူများဖြစ်ကြရာ အနေစိမ်းကြပေမယ့် အဲဒီလို သုံးလေးလ  
တစ်ခါ သူတို့လာဆက်သွယ်ကြလျှင်တော့ သွင်ဘက်မှလည်း မရိုင်းပျ  
ဘဲ သူတို့ကို ခင်မင်စွာ ပြန်ဆက်ဆံစမြဲပင်။

ဒီတစ်နေ့မှာတော့ ကြီးတော်နှင့် သူ၏ သမီးဖြစ်သူ သွင်နှင့် ညီအစ်မတော်စပ်သည်ဟု ပြော၍မရသော မဟောမာတို့ရောက်လာပါ သည်။

“သွင်သွင်... အားရင် အိမ်မှာ တစ်ရက်လာအိပ်ပါလား”

“ဘယ်တော့လဲ ကြီးမေ”

“နောက်အပတ်ထဲမှာ သမီးအစ်မ စေ့စပ်ပွဲရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်လား... ဘယ်သူလဲ”

“ဟောမာပေါ့”

“ဟယ်... မဟောမာ”

မဟောမာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်နေပါသည်။

“ဘာသံမှလည်း မကြားမိဘူး”

“ကြားရအောင် သမီးကလည်း အိမ်ဘက်အရောက်အပေါက် နည်းတာကိုး”

“ဘယ်မှာ လုပ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာပါပဲ... နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေလေး အနည်း အကျဉ်းပေါ့... ဖိတ်ပြီး ခံပေါက်ကျွေးမယ်လေ”

“ပိတ်ရက်ဆိုရင်တော့ သွင်အားပါတယ်”

“ပိတ်ရက်ပါပဲ... စနေနေ့ပေါ့... သွင်က သောကြာနေ့ ည  
လာအိပ်ပေါ့... ဆွေမျိုးတွေလည်း အကုန်ဆုံတုန်း သွင်လည်း  
တွေ့ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... သွင် လာခဲ့ပါ့မယ်”

နောက်တစ်ပတ်သောကြာနေ့ ညနေကျတော့ ကိုထိပ်က သွင်  
ကိုအဆောင်ပြန်ပို့ပြီးပြီးချင်းပဲ သွင် ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီး အဝတ်အစား  
အိတ်ပါ အသင့်ပြင်ထားရသည်။

အဆောင်ပိုင်ရှင် တွားတွားက စည်းကမ်းတော်တော်ကြီးသူမို့  
သွင်ဆွေမျိုးအိမ်မှာ တစ်ညသွားအိပ်မယ့်အကြောင်း ခွင့်တိုင်ရသေး၏။

သွင် အင်္ဂါမိသားစု၏ကားက လာခေါ်တော့ သွင် အဆင်  
သင့် တက်သွားရုံပင်။

သွင်ကြီးတော်တွေက လူကုံထံတွေနီးပါးလောက် မချမ်းသာ  
ပေမယ့် ပညာတတ်မိသားစုပီပီ ဂုဏ်သရေနှင့် နေကြလေရာ သူ့ဟာ  
နှင့်သူတော့ အဆင့်အတန်းက မသေးလှ၍ သွင်လည်း အစ်မဖြစ်သူ၏  
စေ့စပ်ပွဲဝတ်ဖို့ ခပ်ကောင်းကောင်းလေးတော့ ကြည့်ကျက်ထည့်လာခဲ့  
ရသည်။

ကြီးတော်၏ အိမ်မှာ ရပ်ကွက်ထဲမှာပေမယ့် သူ့ခြံဝန်းသေးသေး



“ဟုတ်တယ်... ကိုယ်လက်တွဲမယ့်လူက ရည်မှန်းချက်ကြီးမှ ကိုယ်လည်း ချမ်းချမ်းသာသာ နေရမှာ”

“လောကမှာ ချမ်းသာတာက အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

“အေးဟဲ့... ငါလေ... ကျောင်းမှာ သူများတွေ စီးသလိုမျိုး လေး... ဆလွန်းကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းသွား ချင်တာ... ဟီဟီ... ခုတော့ အဖေရုံးကားနဲ့ ကျောင်းသွားရ တယ်”

“ဟဲ့... သွင်ကလည်း ဘာမှ မပြောဘူး... ငြိမ်နေတယ်... သွင်မှာကော ရည်းစားမရှိဘူးလား”

သွင်က ငြိမ်ကာ ပြုံးနေလိုက်သည်။ သွင် ပြောတော့ ပြောချင် သည်။

ဒါပေမယ့် ပြောလိုက်လို့ သင့်ပါလား။ ကိုယ်က မိမိဘာမှနှင့် အဆောင်မှာနေနေရတာဆိုတော့ သူများနဲ့မတူ၊ အနေအထိုင် အထူး ဆင်ခြင်ရတာ... ။

ရည်းစားရှိပါတယ် ပြောလျှင် ဟိုထင်ဒီထင်ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ် လှသည်။ ဆွေမျိုးပေမယ့် ကိုယ်က ဘယ်လောက်အနေမှန်မှန် ကြိဖန် ပြောဆို အတင်းပြောခံရမှာတော့ စိုးရိမ်ရပါသည်။

ခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိ ချမ်းသာချင်တဲ့အကြောင်း  
ချမ်းသာတာ ကောင်းတဲ့အကြောင်းတွေချည်းပဲ ကြားနေရပါလား။

ကိုထိပ်ကလည်း အရမ်းချမ်းသာချင်သတဲ့...။ အခုလည်း  
သိပ်မနီးမစပ်တော်ရတဲ့ ဆွေမျိုးညီအစ်ကိုမောင်နှမ တစ်စုဆီကလည်း  
ချမ်းသာချင်တဲ့အကြောင်းတွေ ကြားနေရပြန်ပြီ။

သွင်သည် အဆောင်မှာလည်း ဟိုလူနဲ့ရော၊ ဒီလူနဲ့ရော၊ သိပ်  
မနေဘဲ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သူဖြစ်လေရာ တစ်ယောက်တည်း  
နေကျင့်ရလာ၍လားမသိ၊ အခုလို ဆွေမျိုးအများကြီး လူအများကြီး  
နှင့်နေရတာကျတော့ သိပ်မနေတတ်သလို ဖြစ်လာသည်။

ဒါနဲ့ပဲ သွင့်အတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားသော အိပ်ရာမှာ ခပ်စော  
စော ဝင်အိပ်နေလိုက်ပါသည်။

မနက်ကျတော့ ခုနစ်နာရီမထိုးခင်ပင် သွင်နိုးလာဝေမယ့်  
တစ်အိမ်လုံးကလည်း စတင်နိုးနေကြလေပြီ။

“သတို့သားလောင်းဘက်က ကိုးနာရီအရောက်လာမှာတဲ့...  
သူတို့ဘက်က ဆယ့်ငါးယောက်လောက်ပါမယ်”

ဟူသော ပြောသံတွေလည်း ကြားနေရသည်။  
သွင်လည်း ပိုးသားအင်္ကျီအင်္ကျီ လက်ရှည်လေးနှင့် ဇင်းမယ်

ချိတ်လေး ဝတ်ဆင်ပြီး သင့်ရဲ့ပြင်ဆင်ကာ ဟိုကူဒီကူနှင့် အလုပ်ရှုပ် နေရပါသည်။

ကိုးနာရီထိုးတာနှင့် တစ်ဖက်မိသားစုတွေ၏ ကားတွေ အိမ်ရှေ့ မှာ အသီးသီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လာကြသည်။

သွင်က နောက်ဖေးဆောင်တွင် လူကြီးတချို့နှင့် ကူညီကာ အရင်ဆုံး ကော်ဖီနှင့် မုန့်များချဖို့ ပြင်ဆင်ရသည်။

“သွင်တို့ အပျိုတွေပဲ သွားချကြနော်... သွင်သွင်တို့၊ ဒါလီတို့၊ ဆာရည်တို့၊ ပိုးရည်တို့ ပန်းကန်တွေ ဆေးဆေးချာချာ ကိုင်ကြ... လူကြီးတွေ လက် ကောင်းကောင်းကမ်းပေးနော်... ကော်ဖီပန်းကန်ထဲက ကော်ဖီတွေ ပန်းကန်ပြားထဲ လျှံမကျစေနဲ့... ပန်းကန်တွေ ရေစင်ဆောင်သူတစ်ပြီးမှ ကော်ဖီထည့်”

အဒေါ်တစ်ယောက်က ကြီးမှူးကာခိုင်းစေ၍ သွင်တို့မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖန်းကလေးတွေကိုယ်စီဖြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်ကြရပါသည်။

“ဟော... ကော်ဖီနဲ့မုန့်တွေ ရောက်လာပြီ... သုံးဆောင်ကြပါဦးရှင်”

“အဲဒါက ဟောမာလေးရဲ့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေပေါ့... သူတို့လည်း အခုမှ ဆုံကြရတာ”



သွင်သည် သွင့်မျက်ဝန်းထဲ တန်းခနဲ ဝင်ရောက်လာသော ရုပ်သွင်တစ်ခုကိုမြင်လျှင် ရုတ်တရက်လန့်ပြီး သွေးတွေခဲတော့မလို တောင် ဖြစ်သွားရ၏။

သူကလည်း သွင့်ကိုအံ့သြပြီး ကြည့်နေပေမယ့် သူ့မျက်လုံး တွေကော၊ နှုတ်ခမ်းများပါ ပြုံးပြီးသားဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

သွင်သည် ဆုံးပဲဆုံးတတ်လွန်းသော ကံကြမ္မာကို အံ့သြပြီး အပြစ်တင်ချင်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သွင် သူ့ကို(စောကမ္ဘာကို) ထပ်ပြီး မဆုံးချင်တော့ပါ။ သွင့်တွင် အသက်မက ချစ်ခင်တွယ်တာရမည့် ကိုထိပ်ရှိလေရာ သွင်သည် ကိုယ်က မဖောက်ပြားပါဘဲ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်တစားရှိနေသော တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ သံသယတွေ မရှိစေချင်ပါ။

စောကမ္ဘာသည် တိုက်ပုံအဖြူ၊ ပုဆိုးကြေးညိုရောင်တို့ဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။

ကိုထိပ်လည်း ချောတာဝဲ၊ စောကမ္ဘာလည်း ချောတာဝဲ၊ သူတို့ ကြားမှာ ဘယ်သူကမှ ပိုချော့တယ်လို့ ပြော၍ မရနိုင်။

သို့သော် သွင်ဟာ ကိုထိပ်ကို ချောလို့ချစ်တာ ဘာညာဟု

သူ့ရှေ့မှာ တမင်ပြောပေမယ့် သွင်သည် ချောတာလှတာကို မမက်ပါ။  
သွင်က ကိုထိပ်ကို နှစ်အကြာကြီး ခင်မင်လာခဲ့သော သံယောဇဉ်နှင့်  
တဖြည်းဖြည်း ချစ်လာတာဖြစ်သည်။

“သူလေးက တသွင်သွင်တဲ့... တူမပဲလေ... (---)ကုမ္ပဏီ  
မှာ အလုပ်လုပ်တယ်... သူက ဒါလီ... ဆေးကျောင်းတက်  
နေတာ... ဆုရည်နဲ့ ပိုးရည်ကတော့ တူမအရင်းတွေပဲ... နှစ်  
ယောက်လုံး ကွန်ပျူတာဆိုင်းယာဉ်တက်နေတာ... ဟောမာ  
နဲ့ကတော့ ညီအစ်ဝမ်းကွဲတွေပေါ့... တစ်ဝမ်းကွဲနှစ်ဝမ်းကွဲ  
တွေ ဆိုပေမယ့် ခင်ကြတယ်”

ကြီးတော်က လူကြီးပီပီစကားကို လှအောင်ဆင်ယင်ပြောကာ  
မိတ်ဆက်ပေးတော့တာမို့ သွင်သည် ကော်ဖီဝန်းကန်များ ကမ်းပေးပြီး  
လည်း ပြန်မထွက်သွားဖြစ်သေးပါ။ လူကြီးတွေအနား ခပ်ရိုရိုရပ်ပြီး  
အားလုံးကို ခြုံငုံပြီးပြနေရသည်။

ပြီးမှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကာ မီးဖိုချောင် နောက်ဘက် ထမင်းစား  
ခန်းကို ပြေးရသည်။ ထမင်းစားခန်းက အကျယ်ကြီးမဟုတ်လေရာ  
စားပွဲဝိုင်းများ သင့်သလိုပြင်ဆင်နေပြီး တချို့ကိုတော့ အိမ်ရှေ့မှာပါ  
ဧည့်ခံဖို့ ပြင်ဆင်ရလေသည်။

သွင် မျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်းပင် ဟိုဘက်ဒီဘက် မိသားစု တွေ တပျော်တပါး အားလုံးဆုံပြီး လမ်းစားတော့မှပဲ စောကမ္ဘာက သွင်အနားလာကာ စတင် စကားပြောတော့လေသည်။

“သွင်ကို ဒီမှာ တွေ့ရမယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... သွင်က ကြီးမေတို့အိမ်ကို အလှူတို့ ဘာတို့ ရှိမှ လာနေတာပါ... သွင်ဘာသာ အဆောင်မှာနေရပေမယ့် ဆွေမျိုးအိမ်တော့ လာလေ့ရှိပါတယ်”

“သွင်က ဘာလို့ အဆောင်မှာ နေရတာလဲ”

“သွင်မှာ မိဘမရှိတော့ဘူး... မောင်နှမလည်း မရှိဘူး... ဒီတော့ သွင်တစ်ယောက်တည်း နေဖို့မသင့်လို့ပါ”

“အခုလိုမျိုး အမျိုးတွေအိမ်လာနေလည်း ရတာပဲ”

“ကိုစောကမ္ဘာက ကြီးမေတို့နဲ့ သွင်ကို တော်တော်ရင်းတယ် ထင်လို့လား... သွင်က ကြီးမေနဲ့တောင် နှစ်ဝမ်းကွဲအဒေါ် တော်တာလေ... မရင်းနှီးတော့ သူများအိမ်မှာ လာမနေချင် ဘူး... သွင်နဲ့အဖော်လာနေပေးနိုင်မယ့် အမျိုးအဆွေတွေ လည်း မရှိကြဘူး... ဒါကြောင့် အဆင်ပြေသလို စီစဉ်ပြီး နေလိုက်ရတာ”

“ဆောရီးနော်... စိတ်မရှိနဲ့... ကျွန်တော်က ယောက်ျားဖြစ်  
ပြီး သူများအကြောင်းကို အရမ်းစပ်စုနေမိပြီ”

“ရပါတယ်... ဒါနဲ့ ကိုစောကမ္ဘာက မဟေမာရဲ့လူနဲ့ ဘာ  
တော်လဲ”

“ညီအစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲတော်တယ်... ငယ်ငယ်ကတည်းက  
ကျောင်းအတူတူ ထားလာတော့ အရမ်းရင်းနှီးကြတယ်...  
အရင်းတွေလိုပဲ ချစ်ကြတယ်... ဒါကြောင့် သူ ဧခုစပ်မယ်  
ဆိုတော့ လိုက်ရှုပ်တာလေ... သူက သူ့ကောင်မလေး သိပ်  
လှတယ်လို့ ညွှန်းလွန်းလို့ လိုက်ကြည့်တာပေါ့”

“လှလား...”

“အဟဲ... သွင့်ရှေ့မှာမို့ မြောက်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး...  
လှတယ်ဗျာ... တော်တော်လှပါတယ်”

စောကမ္ဘာဘက်မှ ရိုးသားစွာ စကားပြောနေပြန်သောအခါ  
သွင်သည် သူ့ကို မလိုအပ်ပါဘဲ ရှောင်ဖယ်ဖယ် မလုပ်ချင်ပြန်ပါ။

ဟိုဘက်ဒီဘက်ပါလာသူ ဆွေမျိုးထဲက လူကြီးလူငယ်တွေ  
လည်း အသီးသီးခင်မင်ကုန်ပြီး စကားလက်ဆုံကျနေလေရာ ကိုယ်က  
တစ်ကိုယ်တည်းရှောင်ဖယ်ပြီး မနေချင်။ ပြီးတော့ သွင်နဲ့စောကမ္ဘာက

အခကတည်းက ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်ရာ သူ့ကိုမှ ကွက်ပြီး စကားမပြော တာမျိုး မလုပ်လိုပါ။

“ဒါနဲ့ သွင်တို့ကရော ဘယ်တော့လဲ”

စောကမ္ဘာသည် ဒီမေးခွန်းကို မမေးလိုပါဘဲ မေးလိုက်ရပါ သည်။ ရည်းစားရှိပြီးသား မိန်းကလေးကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ရည်းစားစကားတော့ သွားမပြောရဲပါ။ သူတို့အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်ရုံ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဘာမှမကြိုးစားပါသော်လည်း ကောင်မလေး နှင့် မတော်တဆ ဆုံရလျှင်လည်း မှတ်မှတ်ရရ အကူအညီလေးတွေ ပေးဖို့တော့ ဝန်မလေးပြန်ပါ။

သို့သော် သူ့နှုတ်က ဖွင့်မပြောရဲသော်လည်း ကောင်မလေးကို တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ သူမကို ချစ်နေကြောင်း သိအောင်တော့ ပြချင် နေပြန်သေးသည်။

ကျွန်တော်က စတွေ့ကတည်းက အရှုံးနဲ့ဝင်လာရတဲ့သူပါ သွင်ရယ်...။

“သွင်တို့က ဘယ်တော့လဲရယ်လို့ မသတ်မှတ်ရသေးပါ ဘူး... ကိုထိပ်က ပိုက်ဆံစုနေရသေးတယ်လေ... သွင်တို့က သိပ်အပြည့်ရှိကြီး မဟုတ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုပြီးရင် အခက်

အဲဒါ သိပ်မရှိအောင် စုသင့်တာ စုရသေးတယ်”

“ထိပ်မှာရော မိဘရှိလား”

“ကိုထိပ်မှာ အမေပဲရှိတယ်”

“ဪ... ကျွန်တော်ကြားရသမျှတော့ သွင်နဲ့ထိပ်က ဆွေမျိုး နည်းတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေတယ်နော်... ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆွေမျိုးကလည်း များမှများ... ဘယ်နှစ်တမ်းပဲကွဲကွဲ ရင်းနှီး လွန်းလို့ အိမ်မှာအလှူလုပ်ရင် ဧည့်သည်စာရင်းထက် ဆွေမျိုး စာရင်းက ပိုများနေတတ်တယ်”

ထို့နေ့ကတော့ သွင်သည် ကြီးတော်အိမ်မှ ညနေစောင်းမှပင် အဆောင်ပြန်ရသည်။

အဆောင်ရောက်တော့ သွင် စဉ်းစားရတော့လေပြီ။

သွင်မှာ ကိုထိပ်ကိုမပြောဘဲ လျှို့ဝှက်ထားရတာတွေ များနေပြီလား။ အရင်တစ်ခါက စောကမ္ဘာနဲ့ဆုံတာကိုလည်း မပြောခဲ့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပြောသင့်ပြီ ထင်တယ်။

\* \* \*

တနင်္လာနေ့မနက် အလုပ်အတူသွားဖို့ ကိုထိပ်က အဆောင်  
မှာလာခေါ်လျှင် သွင်သည် နှာတချောချော။ မျက်ရည်ပူတဝဲဝဲ ဖြစ်နေ  
သော ကိုထိပ်ကို မြင်မြင်ချင်း...

“ဟယ်... ကိုထိပ်... တုတ်ကွေးဖြစ်နေတာလား”

ဟု စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးမိသလို လက်ဖဝါးဖြင့် ပါးပြင်၊ နဖူး  
တို့ကို ဖွဖွ စမ်းမိ၏။

“အေးကွာ”

“ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“နေ့ညက လေတွေ မိုးတွေချတာ သွင်သိလား”

“အင်း... သိတယ်... ညဆယ်နာရီကျော်လောက်နော်... သွင်  
တောင် မိုးခြိမ်းတာကြောက်လို့”

“အဲဒါကွာ... ကိုယ်တို့အိမ်ခေါင်မိုးက မလုံဘူး... ရေယို တယ်၊ ဝိုက်ဘေးနံရံတွေကနေ ရေတွေစီးကျလာတော့ တစ်အိမ်လုံးရေတွေဖြစ်နေတာ... ကိုယ်လည်း ညကြီးမင်းကြီး ပေမယ့် ထပြီး ရေတွေကို အဝတ်နဲ့သုတ်လိုက်၊ ရေညှစ် လိုက်လုပ်ရတယ်... နောက်မို့ မလွယ်ဘူး... အိမ်မှာ အဖေ ဆိုင်အတွက် အထည်တွေလည်းရှိတော့ အဲဒါတွေ စိုကုန်ရင် သားအမိ ဒေါလီခံဖို့ပဲ ရှိတယ်... ရေတွေသုတ်ရ၊ ဝရန်တာ မှာ အိုင်လာတဲ့ရေတွေ လှဲချရနဲ့ကွာ... အိမ်ရေးပျက် ရေစိုဖြစ် တော့ မနက်လည်းကျရော အခုပုံအတိုင်းဖြစ်နေတော့တာပဲ”

“ခွင့်ယူလိုက်ရောပေါ့... ကိုထိပ်ရယ်”

“ကြုံပြောမထားတော့ မယူချင်ဘူးကွာ... ပြီးတော့ ကိုယ်က ယောက်ျားပဲ... ဒီလောက်လေး ဖျားတာနဲ့ အိမ်မှာ ခိမ်နဲ့ကွေး နေဖို့ မသင့်ဘူးလို့ထင်တယ်... ဒါကြောင့် အလုပ်ကို တာဝန် လာတာ”

“နေ့ခင်း သိပ်အဖျားတက်လာလို့ မဟန့်ရင်လည်း နေ့တစ် ဝက်ခွင့်တင်ပြီး ပြန်ပေါ့... သွင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်နော်”

“အေးကွာ... ဒီပုံအတိုင်းဆို ခွင့်တင်ပြီးပြန်ရမယ် ထင်တယ်၊



အမေလည်းဖျား၊ ကိုယ်လည်းဖျားကွာ...အိမ်မှာ ဘာမှ မချက်နိုင်လို့ ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ပဲ နှစ်ပါးသွားရတော့မယ်”

“ကိုထိပ်...ဘာဆေးသောက်လာလဲ”

“ဘာရှိမလဲ... ပါရာစီတာမောလ်ပေါ့... နှာချေတာတော့ ဘာ မိတွန်သောက်ရင်ရပေမယ့် အိပ်ငိုက်မှာစိုးလို့ မသောက်လာ တော့ဘူး... အိပ်မငိုက်တဲ့ နှာဆေးပျောက်ဆေးတွေကလည်း သိပ်မစွဲဘူးကွ... ဘာမိတွန်လောက် မကောင်းဘူး”

သွင်သည် ချိုင်းပြတ်စွယ်တာလေးနှင့် နေမကောင်းနေသော ကိုထိပ်ကိုမြင်တာနဲ့ စောကန္တာနဲ့သုံတာကိုပင် ပြောဖို့မေ့သွားတော့ သည်။ ဒါက သိပ်အရေးကြီးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဟု စိတ်ထဲမှာ ထားခဲ့လေရာ အလွယ်တကူ မေ့သွားတာလည်း ဖြစ်သည်။

နေ့လယ်ကျတော့ သွင်ရုံးကို ဖုန်းလာပါသည်။ သွင်သည် ကိုထိပ်ပဲကြိုသိကာ ဖုန်းကိုင်ကိုင်ချင်း...

“ကိုထိပ်လား”

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။

“သွင်လေး... ကိုယ် မရတော့ဘူးကွာ... နေ့တစ်ဝက်ခွင့် တင် ပြီး အိမ်ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပါတယ်... သွင်လည်း ကိုထိပ်ဖုန်းမဆက်ရင်တောင် ထမင်းစားပြီးရင် ဆက်မလို့ပဲ”

“သွင်တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရင်...”

“သိတယ်... သိတယ်... ကားငှားပြန်လို့ မှာမလို့ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် သွင်... ကားငှားပြန်နော်”

“ကိုထိပ်လည်း မသက်သာရင် ဆေးခန်းသွားပြလိုက်လေ”

“သက်သာမှာပါ...Flu ရတာပဲ... အခုပေါ်နေတဲ့ Cold & Flu Tablet တွေ ဝယ်သောက်ရင် ပျောက်မှာပါ... အားကိုယ်အရမ်းချမ်းစိမ့်လာပြီကွာ... ကုမ္ပဏီမှာကလည်း သွင် သိတဲ့အတိုင်းပဲ... Air Con: က တစ်ချိန်လုံးဖွင့်ထားတော့ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“အင်း... အင်း... ဒါဆို... ပြန်တော့... ကိုထိပ်လည်း အရမ်း ဖျားနေရင် ကားငှားပြီးပြန်လိုက်”

“ဒီအချိန်က ကားချောင်တတ်ပါတယ်... စိတ်မပူပါနဲ့... သွင်... အကယ်၍ မနက်ဖြန် ရှစ်နာရီဆယ့်ငါးကျော်လို့မှ ကိုယ်ရောက်မလာရင် သွင်သွားတော့နော်”

“ဆင်းပါ... သွင် သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဒါဆို ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ပြီ သွင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သွင်သည် ဖုန်းခွက်ကို အသာပြန်ချပြီး အလုပ်ကပြန်လျှင် ကိုထိပ်တို့သားအမိအတွက် ဘီစကစ်တစ်ပုံးဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဝယ်ဦးမှဟု တွေးနေခဲ့ပါသည်။

ကိုထိပ်တို့သားအမိက ငွေကြေးသိပ်မပြည့်စုံလှလေရာ သွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အမြဲဝယ်စားတတ်သော နိုင်ငံခြားဖြစ်ဘီစကစ်ဖုန်းပုံးမျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံနဲ့ဆို ဝယ်မစားဖြစ်ကြပါ။

သွင် တစ်လတစ်ခါ ဝယ်စားလျှင်တောင် ကိုထိပ်က မျက်လုံး ပြူးမျက်ဆံပြူး လုပ်ပြရင်း...

“သွင် ဖုန်းစားပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင် ကိုယ်ရတဲ့လခတော့ လောက် မယ် မထင်ဘူး”

ဟူ၍တောင် နောက်တတ်သေးသည်။

သွင်လည်း ဒီစကားကို စိတ်ဆိုးမိသလို ကိုထိပ်ကလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ စတာမှန်း သွင်သိပါသည်။

“ကိုယ်တို့က အစားအသောက်ခြိုးခြံတယ်ဆိုပေမယ့် ဆန်က

တော့ ဆန်ကောင်းမှ စားတတ်တယ်... ဟင်းလည်းကောင်း  
 ကောင်းချက်တတ်တယ်... ဝမ်းမင်းဟင်းကို ကောင်းကောင်း  
 လေး စားတော့ တခြား အပိုစားတဲ့ မုန့်ပဲသရေစာနေရာမှာ  
 ကျတော့ သင့်တော်ရုံပဲ စားနိုင်တာပေါ့... နိုင်ငံခြားဖြစ်မှန်တွေ  
 ဝယ်စားရင် ဘယ်လောက်လဲ... အမေအထည်ဆိုင်ကလည်း  
 ကိုယ်က သူများကို အကြွေးရောင်းလိုက်... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်  
 လည်း အကြွေးပြန်ယူလိုက်နဲ့ လည်နေတာ... အမေမှာ  
 အကြွေးတွေ မနည်းဘူးကွ... အမေတော့ ပူ ဝေ့ မသိဘူး...  
 ကိုယ်တော့ တော်တော်စိတ်ပူနေတယ်”

သွင်သည် ကိုထိပ်အကြောင်း တာတွေ့တွေ့နှင့် အလုပ်လုပ်  
 နေရပါသည်။

အခုထက်ထိတော့ လက်ထပ်ဖို့အကြောင်း ဘာညာကို ကိုထိပ်  
 က စကားမစသေး။ စိတ်မဝင်စားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ စီးပွားရေးကျပ်  
 တည်းမှု သံသရာထဲ မျောနေရသူပီပီ သွင့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါင်းထဲ  
 မထည့်နိုင်သေးတာဖြစ်မည်။

သွင်ကတော့... ။

အင်း... သွင်ကတော့ ဘာပြောရမလဲ။ ချစ်သူက လက်ထပ်

**ဣဒေယ့်တို့** စကားမစသေးတာကို မျှော်တလင့်လင့်မရှိလှသော်လည်း ဘယ်တော့များ ပြောမလဲရယ်လို့ မိန်းမသားပီပီ စောင့်စားနေမိတာ တော့ အမှန်ပင်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မချစ်ကြတာလဲ မဟုတ်ပါဘဲ ချစ်ကြလျက်နဲ့ ဒီခေါင်းစဉ်ကို တစ်ခါမှ သေသေချာချာ မဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့တာတည်း။

\* \* \*

**ထိပ်ထည် သွတ်** စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဘာတ်စ်ကားဂိတ်မှာ ရပ်ပြီး ဘာတ်စ်ကား စောင့်နေခဲ့သည်။

Air Con: ခန်းထဲမှ အပြင်ကိုထွက်လာလျှင် အပြင်မှာ နေက လေး ဖျော့ဖျော့ရှိလေရာ လူက အချမ်းသက်သာလာသလိုလိုဖြစ်လာ သည်။ ဘာတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် အကြာကြီး တာမျှော်မျှော် စောင့်နေ တာကြောင့်လည်း ဈေးပင်အနည်းငယ်စို့လာသယောင်ယောင်အဖျားပဲ နည်းနည်း လျော့သွားသယောင်ယောင် ခံစားရသည်။

အငှားကားတော့ ငှားမစီးချင်ပါ။ သူ့အလုပ်နှင့် အိမ်ကိုဆိုလျှင် ရှစ်ရာလောက် ပေးရလိမ့်မည်။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ အပိုငွေ မထွက်ချင်ပါ။ အမေ့မှာ အထည်ကြွေ တွေ များနေကြောင်း သူသိထားပြီးပြီ။

တဖန် တိုက်ခန်းပိုင်ရှင်ကလည်း လခဝိုင်းတောင်းတော့ မလိုလို စကားပစ်နေ၍ မကြာမီမှာ အိမ်လခက တိုးတော့မှာလည်း ဆော့ချာ နေသည်။

“ကိုယ့်မှာ အိမ်ခန်းအိုင်ကလေးတောင်မရှိတော့ မျက်နှာ ငယ်တယ် သားရယ်... အမေတို့မလဲ ဘယ်တော့မှလည်း အိမ်ခန်းဝယ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး... သိပ်များနေလို့ မနိုင်တော့

**ရင်လည်း** ဒဂုံမြို့သစ်ဘက်ဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းနေရင်လည်း  
နေရမှာပဲ”

လို့ အမေက စိတ်ပျက်ပြီး ညည်းညူသံတွေကို အခါများစွာ  
ကြားရလျှင် ထိပ်သည် သွင်နဲ့ လက်ထပ်မို့ဆိုတာကို ခေါင်းထဲပင်  
မထည့်ချင်တော့ပြန်ပါ။

“ဟိတ်... ဟိတ်... ကိုထိပ်... ကိုထိပ်ရေ”

ထိပ်သည် မှတ်တိုင်တွင် ရပ်ပြီး ငေးချင်ရာငေး၊ တွေးချင်ရာ  
တွေးနေစဉ် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်အလွန် ကားရပ်၍ရသော နေရာတွင်  
ကားလေးတစ်စီး လျှောက်နဲ့ ရပ်ရင်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် အသံလာရာ  
ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ကိုထိပ်... လာ...”

ရွက်နုစိမ်း...။

ထိပ်သည် စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်  
သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်နေတာကို အိုက်တင်ခံပြီး  
ရပ်နေရဲသော သတ္တိမျိုး သူ့မှာ မရှိပါ။ ရှိလည်းမရှိသင့်ဘူးဟု ထင်  
ပါသည်။

“ကိုထိပ်...ဘယ်လဲ”

“အိမ်ပြန်မလို့ပါ”

“ရုံးဆင်းပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော် နေ့တစ်ဝက်ခွင့်တင်လာတာပါ...  
နေ့သိပ်မကောင်းလို့...”

“ဒါဖြင့် တက်... တက်... ရွက်နု အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟာ... နေပါစေ... ရပါတယ်... ဒီအချိန် ဘတ်စ်ကား  
ချောင်ပါတယ်... ဒါကြောင့် စောင့်နေတာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ... ရွက်နုက မြင်လျက်နဲ့ ထားခဲ့ရမှာ  
စိတ်ထဲမှာ မလုံပါဘူး... တက်ပါ ကိုထိပ်ရဲ့... မြန်မြန်...  
ဒီနေရာက အကြာကြီးရပ်ခွင့် မရှိဘူး... ခဏပဲရပ်လို့ရတာ၊  
ရွက်နု မီးပြပြီး ရပ်ထားတယ် တွေ့လား... ကိုထိပ် မြန်မြန်  
မတက်ရင် ရွက်နုတော့ ရဲအဖမ်းခံရတာ\*့မယ်... ဟိဟိ”

“ရွက်နုရာ...”

“ဟေ့... ငြင်းမနေနဲ့နော်... ကိုထိပ် ငြင်းရင် ရွက်နု အရှက်  
ကွဲတော့မယ်... ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်က လူတွေကလည်း  
ပိုင်းကြည့်နေတာနော်”



ထိပ်သည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက် ပါသည်။ သက်ပြင်းချပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်ရ၏။

လူတွေက ဘာကြောင့် သူများကိစ္စတွေမှာ စိတ်ဝင်စားတတ် ကြသလဲ။

ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘတ်စ်ကားစောင့်နေတဲ့ သာမန် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံးပေါ်ကားလှလှလေးပေါ်က ကောင်မလေးက တကူးတက ရပ်ခေါ်တာဟာ အတိတ်လမ်းတစ်ပုဒ်မို့ စိတ်ဝင်စားကြတာလား...။

ဒါဟာ စိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးလား...။

“သွင်ကတော့ အလုပ်မှာပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“သွင်ကို ဟိုတလောက ခိုလှုံချုပ်ရေးမှာ ဆုံလိုက်သေး တယ်”

“အဲဒါ...”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့...”

“ဟုတ်လား”

ထိပ်သည် ကြက်သီးတွေ ထသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီး

အမောတကော ပြောလိုက်လျှင် ရွက်နုက တသိမ့်သိမ့် ရယ်နေသည်။

“ဟီဟီ... အလကားနောက်တာပါ... သိလား... ရွက်နုက အတည်နဲ့နောက်တတ်တယ်နော်... သတိထား... သွင့်ကို သူ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့တွေ့တာ... ခပ်ချော ချောလေးတွေပဲ”

“မေပျိုနဲ့နနွာပါ”

“ကိုထိပ်... သိလား”

“ကျွန်တော်တို့က တစ်အုပ်စုထဲ သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ... ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်လုပ်ကြမှာသာ တစ်နေရာစီကွဲသွားတာ”

“ပျော်စရာကြီးပေါ့... ရွက်နုမှာတော့ သူငယ်ချင်းမရှိဘူး... သိပ်မရှိတာပေါ့... ရှိတာတွေကလည်း သိပ်မဆုံကြဘူး”

“ဒီလိုပါပဲ... ကျွန်တော်တို့လည်း အခုဆို အကြာကြီးနေမှ ဆုံကြတယ်”

ရွက်နုသည် ကားကို မောင်းနေရင်းမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကိုထိပ် ဆင်းပါဦး”

“ရွက်နု... ဘာဝယ်စရာရှိလို့လဲ”

“ဘာမှ မဝယ်ဘူး... ကော်ဖီသောက်ချင်လာလို့”

“အော်...”

ထိပ်သည် ကိုယ်က သူမ၏ကားနှင့်လိုက်လာမိပြီဖြစ်ရာ ငြင်း  
လို့မရတော့ပြီ။ စိတ်မပါစွာနှင့် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရသည်။

Cafe' Latte (ကဖေးလာတေး)အမည်နှင့် ကော်ဖီဆိုင်ကို  
ထိပ်မဝင်ချင်။

ဒီလိုကော်ဖီဆိုင်လှလှလေးတွေက နိုင်ငံတကာကော်ဖီမျိုးစုံ  
လည်းရသလို ဈေးကလည်း ခေါင်နိုက်နေကြောင်း ကြားဖူးလေရာ  
ထိပ်နှင့်သွင်တို့ ချစ်သူဘဝမှာတော့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖြစ်ပါ။ သူငယ်  
ချင်းအုပ်စုကြီးနဲ့တုန်းက တစ်ခါ ရောက်ဖူးရုံပင်။

“ကိုထိပ်...ဘာသောက်မလဲ”

“ရွက်နု ကြိုက်တာမှာပါ... ကျွန်တော် ကော်ဖီ သိပ်မကြိုက်  
တော့ သောက်လေ့မရှိဘူး... ဒါကြောင့် ဘာသောက်ရမုန်း  
မသိဘူး”

“ဒါဆို ရွက်နုသောက်တာပဲ မှာလိုက်မယ်နော်...Cafe'  
Latte ဆိုတဲ့ အမိပွယ်က Milky Coffee တဲ့... အဲဒါပဲ  
သောက်ကြတာပေါ့... Milk များများလေးနဲ့ အချို့ပေါ့ပေါ့၊

ကော်မီဖွန့်ကလည်း သိပ်မခါးဘူး... တိုထိပ်က ဖျားနေတဲ့သူ ဆိုတော့ ကော်မီပူပူလေးတိုက်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ရွက်နုက တွေးလိုက်မိလို့”

“အားနာစရာ ရွက်နုရယ်... ကားနဲ့လည်း အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ သေးတယ်... ကော်မီလည်း တိုက်ဦးမယ်”

“ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး... ရွက်နုက ဒီအချိန်ဆို အပြင် ထွက်ပြီး ကော်မီသောက်နေကြ... ထမင်းစားဘူး... ကော်မီ နဲ့မုန့်ပြီးလိုက်တာလေ... ညနေစာကျမှ ကောင်းကောင်းစား တော့တယ်”

ထိပ်သည် ဒီလိုခိုင်မိုးလေးထဲမှာ ထိုင်ခွင့်ရခြင်း၊ အရသာတစ် မျိုးလေးရှိသော ကော်မီကို သောက်ခွင့်ရခြင်းအပေါ် သာယာယစ်မှု မိတာကိုတော့ မငြင်းချင်ပါ။

ရွက်နုနေရာမှာ သွင်သာဆိုလျှင် သူတို့နှစ်ဦး တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ကော်မီကို တစ်ငုံချင်း အရသာခံ၍ သောက်နေမိမည်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲမှာဖွင့်ထားသော အချစ်သီချင်း ချိုချိုလေးတွေကို နားထောင်နေမိလိမ့်မည်။

“ကိုထိပ်နဲ့ သွင်က ရည်းစားသက်တမ်း ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“နှစ်နှစ်ပေါ့... အဲဒီမတိုင်ခင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတာ ငါး နှစ်ကျော်ပါတယ်”

“သူငယ်ချင်းဘဝကနေ ချစ်သွားရောလား”

“အင်း...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချစ်သွားတာလဲ”

“အဟဲ...”

“မရှက်ပါနဲ့... ကိုထိပ်ရဲ့... ရွက်နုသိချင်လို့ပါ... ရွက်နုမှာ လည်း ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတချို့ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ... သူ တို့က ရွက်နုကို ချစ်ချင်ချစ်ကြမယ်... ရွက်နုကတော့ ပြန် ချစ်လို့ မရခဲ့ဘူး... သူငယ်ချင်းဘဝကြီးနဲ့ နေနေလာတော့ ဘယ်လိုမှ ချစ်ကြည့်လို့ မရခဲ့တာလေ... ကိုထိပ်တို့ကျတော့ သူငယ်ချင်းဘဝကနေ ချစ်သွားကြတာဆိုတော့ သိချင်လို့”

ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ... ။ သူများသမီးရည်းစားဖြစ်ကြတဲ့ အကြောင်းကို အတင်းမရမက လိုက်မေးနေတော့တာပဲ။

ထိပ်ဟာ ရှက်လည်းရှက်တတ်သူမို့ သွင့်ကို ဘယ်လိုချစ်သွား ပါတယ်ဟု ပြောပြရမှာ ရှက်နေပြန်သည်။

ကိုယ့်ချစ်သူ မဟုတ်သော တစ်ဖမ်းမိန်းကလေးရှေ့မှာ အချစ် အကြောင်းပြောရမှာ ပါးစပ်မရဲပါ။

“ကိုထိပ်က ရှက်တတ်တယ်နော်... ရွက်နု မေးတာကို မဖြေ ရဲဘူး... အေးလေ... ရပါတယ်... အတင်းမမေးပါဘူး... သွင့် က ချစ်စရာလေးဆိုတော့ ချစ်မိမှာပဲပေါ့”

ထိပ်သည် ဒီတော့မှ ရင်ချောင်သွားကာ ကော်ဖီကို တစ်ငုံ သောက်လိုက်နိုင်ပါသည်။

“ကိုထိပ်တို့က ရည်းစားသက်တမ်း ကြာလှပြီဆိုတော့ လက် ထပ်ခါနီးနေပြီ ထင်တယ်”

“သူရော ကျွန်တော်ရော အဆင်သင့် ဘာမှ မဖြစ်သေးလို့ လက်ထပ်ဖြစ်ဦးမယ် ထင်ပါဘူး”

“ရှေးခေတ်ကလို သုံးနှစ်သုံးမိုး ကြာမှ လက်ထပ်မှာပေါ့”

“သွင့် သဘောပါလေ သွင့် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က သူစိတ်တူးရှိတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ရမှာပဲ ဒါကြောင့် ဘာမှ ဆာသေချာချာ ပြောလို့မရသေးပါဘူး”

ရွက်နုသည် သူမ၏ရှေ့မှာတိုင်နေသော ကောင်လေးကိုသာ

သူမ လက်လွှတ်ဆုံးရလျှင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားပြီး ကျန်ရစ်ရ လိမ့်မလဲဆိုတာ တွေးကြည်နေမိပါသည်။

ထိပ်ကဘယ်လောက်ရည်မွန်သလဲ၊ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ကောင်း သလဲ၊ သူမဘဝမှာ ထိပ်ထက်သာတဲ့ကောင်လေး တော်တော်များများ ကို ဆုံဖူးပေမယ့် ဘယ်တစ်ယောက်ကမှ ရွက်နုကို များစွာ မဆွဲဆောင် နိုင်ခဲ့ဖူးပါ။

ထိပ်တစ်ယောက်သာ...။

အင်း...ခက်တာပဲ။ သူ့မှာလည်း ရည်းစားရှိပြီးသားသိရက်နဲ့ ကိုယ်က ချစ်မိတာကိုး။ အဲဒီတော့ စကားတည်းက ခံစားရပြီပေါ့။

ဒါပေမယ့် ရွက်နုက ရွက်နုပဲလေ။ သွင်က ဘယ်လောက်လှ တာမှတ်လို့၊ သွင်မှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ရိုးသားပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မျက်လုံးတွေပဲ ရှိတာ...။

ရွက်နုကတော့ နေရာတိုင်းမှာ ကွင်းအရွေးခံရဖူးတဲ့ အလှတရား များကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ...။ မြန်မာပြည်မှာ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ရွက်နုမို့လို့၊ စင်ကာပူမှာကျောင်းတက်တုန်းကလဲ ရွက်နုမို့လို့ အချော အလှ စာရင်းဝင်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒီတော့ ရွက်နုဟာ ဘာကြောင့် သွင်ကို မယှဉ်နိုင်စရာ ရရှိမလဲ...။

\* \* \*

စေတနာစာပေ

(၅)

ထိပ်သည် သွင်ဝယ်ပေးသော နိုင်ငံခြားဖြစ် ဘီကော်မရှင်နဲ့ပုံကြီး  
ကို အမေ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။

“သား ဝယ်လာတာလား”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးတာပါ”

“အိမ်မှာလည်း အဲဒီလို မုန့်ပုံကြီးတွေရော... နိုင်လို၊ ဟော  
လစ်၊ အိုဗာတင်းတွေရော... ပန်းသီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ကြက်  
မောက်သီးတွေရော တစ်ပုံကြီးပဲ”

“ဘယ်လို”



“ရွက်နှုတ်တဲ့ ကောင်မလေးလေ... လာပေးသွားတယ်... အဖေ့နဲ့စကားတွေ အကြာကြီး ပြောသွားတယ်... အဖေ လက်ရာ မှန်ဟင်းခါးကို စားချင်တယ်ဆိုလို့ အမေတောင် နေကောင်းတဲ့ တစ်ရက်ကျရင် ချက်ကျွေးမယ်၊ လာစားလို့ ပြောလိုက်ပါတယ်”

“ဟာ... အများကြီးပဲဗျ... လာပေးသွားတာ... အမေကလည်း ယူလိုက်ရလား”

“ဟယ်... သူက အမေကလည်း သိပ်နေမကောင်းဘူး... သားလည်းသိပ်နေမကောင်းဘူးဆိုတာ မနေ့က သိသွားတော့ လူနာသတင်းမေးလာရင်း ဝယ်လာတာပါတဲ့... လက်ခံပါဆို တော့ အမေက ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းမလဲ”

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တင်ကတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းမှန်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာလှသော မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်နှင့် သားဖြစ်သူ အကျွမ်း တဝင်ဖြစ်နေခြင်းကို ကျေနပ်နေခဲ့ပါသည်။

သူတို့ချင်းက မိတ်ဆွေတွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင် မလေးကိုသာ ချွေးမတော်ရလျှင်ဟူသော စိတ်ကူးကို ခုကတည်းက ယဉ်နေမိပြီ။

“ဟိုတစ်ခါ... အခန်းမှားပြီး တံခါးခေါက်တုန်းက အမေ မုန့်ဟင်းခါး ချက်နေတာနော်တဲ့... သတိရနေတာ... သား ရယ်”

“အမေနဲ့... အကြာကြီး စကားပြောသွားတော့... ဘာတွေ စပ်စုလိုက်နိုင်လဲ ပြောပါဦး”

ထိပ်သည် အမေ့အကြောင်းသိလေရာ တမင်ပဲ စကားစပေး လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ အမေက တတွတ်တွတ် ပြောပြနေတော့၏။

“မောင်နှမနှစ်ယောက် ရိုတယ်တဲ့... အစ်ကိုကြီးက ပြင်သစ် မှာနေတာ ကြာပြီတဲ့... အိမ်ထောင်နဲ့ပေါ့... သူကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဒုတိယနှစ်အထိ ကျောင်းနေပြီးမှ စင်ကာပူမှာ ဘာဆိုလဲ... ကွန်ပျူတင်းလား... ဘစ်စနက်စ်လား မသိဘူး၊ သွားတက်တယ်တဲ့... ပြီးတော့ အစ်ကိုရှိတဲ့ ပြင်သစ်မှာသွား ပြီး ဒီဇိုင်းဆိုလားတာလား သွားတက်လိုက်သေးတယ်ဆိုပဲ၊ မိဘတွေက ကုမ္ပဏီအလုပ်မှာ ဝင်လုပ်စေချင်လို့ ပြန်ခေါ် တာနဲ့ ပြန်လာရတာတဲ့...”

“အမေ့ဥစ္စာကလဲ သူသွားတတ်တဲ့ ပညာတွေ တစ်ခုမှ လဲ ရေရေရာရာ မသိပါလား”

“အို... မသိပေါင်၊ အမေက... ပညာဆိုလို့ ဆယ်တန်းတောင် မှ မအောင်ခဲ့တာ အဲဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲတွေ ဘယ်မှတ်နိုင် မလဲ... အမေသိတာက သူတို့ သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာပဲ”

ထိပ်သည် ရွက်နှုတ် လက်ဆောင်ပုံများဘေးတွင် ထီးထီးမားမား ရှိနေသော သွင့်ရဲ့ လက်ဆောင်မှန်ပုံလေးကို မရေမရာ ဝေးကြည့်နေ မိသည်။

“သားသာ... အဲဒီလို သူဌေးမကလေးနဲ့ ရလို့ကတော့... အမေတို့ အခုလို ပုပင်ကြောင့်ကြနေရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ ဘယ် နေရတော့မလဲဆိုတာ... စိတ်ကူးယဉ်မိတယ်”

“အမေဟင်္ဂင်တွေ... ဒီနေ့စပ်လိုက်တာ”

“အမေရိပ်မိတယ်... ကောင်မလေးက သားကို တော်တော် သဘောကျနေပုံပဲ... သာမန် ခင်မင်မှုမျိုးနဲ့ဆိုရင် သားမရှိ တဲ့အချိန် အမေဆီလာလည်ပြီး လက်ဆောင်တွေ ဘယ်လာ ပေးပါ့မလဲ... သူလေးက မတော်ရသေးတဲ့ ယောက္ခမလောင်း နဲ့ ပေါင်းသင်းကြည့်ချင်လို့ လာအကဲခတ်တာလဲ ဖြစ်နိုင် တယ်”

“မနက်က... ကုမ္ပဏီမှာ ကျွေးတာ အမေရယ်၊ သူဌေးက

အစားအသောက်ကျွေးတာတော့ ရက်ရောပါတယ်၊ တရုတ်  
စာတွေ အမျိုးစုံပဲ”

“သားမှာ... ရည်းစားမရှိသေးရင် ရွက်နုကို ခေါင်းထဲထည့်  
ဖို့ သင့်တယ်၊ သူက ရုပ်ချောတယ်... ပညာတတ်တယ်၊  
ချမ်းသာတယ်... စိတ်သဘောလည်း မဆိုးလှဘူး၊ သူ့လို  
မိန်းကလေးမျိုးဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက်  
ဘာမှ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး”

ထိပ်သည် အမေတာကို ပြောချင်သလဲဟဲ့... ကြိုတင်ရိပ်မိနေ  
လေရာ... အခုစကားတွေကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြဘဲ... ထမင်းဟင်း  
တွေအကြောင်း စကားလွှဲပစ်ပါသည်။

သို့သော်... မရခဲ့ပါ။ အမေက သူပြောချင်တာကို ရအောင်  
ဆွဲပြောသွားခဲ့သည်။ ထိပ် ရင်မဆိုင်ချင်သော အခြေအနေထဲ ရောက်  
သွားခဲ့လေပြီတည်း။

“သား... တယ်လို သဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“အမယ်... ငါ့သား မအပါဘူး... အမေပြောနေတာတွေ  
မင်း သိပါတယ်... တမင် ဟန်ဆောင်နေတာပါ”

“အမေရယ်... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူ့ဘာသာ ရိုးရိုး သားသား ခင်မင်တာကို အထင်မလွဲချင်ပါဘူး”

“စရိုးပါဘူးလို့ မင်းလဲသိတယ်... အမေလည်း သိတယ်၊ မောင်ထိပ်ဘာလို့ မသိသလို လုပ်နေတာလဲ... မင်း သူ့ကို ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ... အဲမယ်... ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းကိုငါ တစ်ခါမှ မမေးဖူးတာ မေးရဦးမယ်၊ မင်းမှာ ရည်းစားရှိနေ ပြီလား ပြောပါဦး...”

ထိပ်သည်ပန်းကန်ဆေးရင်း ဘာဖြေရင်ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစား နေမိသည်။ အမေဟာ သူ့ကို တစ်ခါမှကို မမေးဖူးခဲ့တာ။

အမေနဲ့ သူ့ကြားမှာ မပြောမိသလောက်ရှိတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခု။

အခုတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ရှိလာခဲ့ပြီ။

ကြိုတင်ပြင်ဆင်မထားချိန်မှာ ရင်ဆိုင်ရတဲ့မေးခွန်းမို့ ထိပ် တွင် အဖြေရှိပြီးသားဖြစ်သော်လည်း ရုတ်တရက် ဖြေရခက်နေပါသေး သည်။

“ရည်းစားရှိလို့လား... သား”

“ဟုတ်တဲ့...”

ထိပ်သည်... အမေ့မျက်လုံးတွေကို မကြည့်ဘဲ၊ ဖြေလိုက်မိပါသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းပြီး အမေ့ကို ကြောက်နေသလိုလိုဖြစ်လာရာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ဒေါသဖြစ်လိုက်သေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ...”

“သားတို့... သူငယ်ချင်းထဲတပဲ”

“အေ... ”

“သွင်ပါ”

“တသွင်သွင် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆံပင်နက်နက်လေးတွေနဲ့ ချစ်တော့ ချစ်စရာကောင်းသား”

“.....”

“သူ့ရုပ်ရည် သူ့ခြေအနေလေးဟာ ရွက်နုသာ ရှိမလာခဲ့ရင်... အလေးကန်ခံချင် လက်ခံမိပါလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်... သူ့မှာ မိဘထားခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းပိုင်လေး တစ်ခုရှိတယ်ပေါ့... အတွင်းပစ္စည်းလည်း အနည်းအကျဉ်း ပေါ့ရှိတယ်၊ အလုပ်အကိုင်နဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ အမေ့အတွက်

ငြင်းလောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အခြေအနေဟာ ရွက်နဲ့စာရင် ဆန်အိတ်ကြီး တစ်အိတ်နဲ့ ဆန်စေ့ တစ်စေ့ လောက်နီးပါး ကွာနေတယ်... ဟိုက တိုက်ကြီးတာကြီးတွေ ပိုင်တယ်... ကားက ဘယ်နှစ်စီးရှိသလဲဆိုတာ မသိနိုင်ပေမယ့် ရေထွက်ပစ္စည်း ကုမ္ပဏီထောင်ထားနိုင်တာ... နည်းတဲ့ချမ်း သာမူလား၊ သားလည်း သူများလက်အောက်မှာ အလုပ်ဝင် လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ သူနဲ့သာဆိုရင်... ကိုယ့်ကုမ္ပဏီ အပိုင် ဘာညာနဲ့ဖြစ်လာမှာ သွင်နဲ့သာဆိုရင် သူလည်း အလုပ်သွား ကိုယ်လည်း အလုပ်သွား နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကိုယ်စီ လုပ်နိုင်မှ လူတန်းစေ့နေနိုင်ရုံလေးဖြစ်မှာ၊ ဘယ်မှာ ကိုယ်ပိုင် ကားစီးနိုင်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ ခုံရင်းခုံးရင်းနဲ့ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရမယ်”

အမေပြောတာ မှန်၍ ထိပ်ငြိမ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် သွင်ကိုပဲ ချစ်ပြီး... ရွက်နုစိမ်းကို ချစ်လို့မရကြောင်းတော့ ရင်ထဲမှာ ပြန်ပြောနေ မိ၏။

“ကောင်မလေးကို ဘယ်လောက်ထိ တတိတွေလွန်ထားပြီး ဖြစ်လဲ”

“ခင်ဗျာ...”

“ကြော်... လက်ထပ်မယ် ဘာညာ ကတိပေးပြီးပလားလို့ မေးတာပါ”

“မပေးရသေးဘူး... သားတို့ အဲဒါကို ဆေးဆေးချာချာ မဆွေး နွေးဖြစ်သေးပါဘူး”

“ကောင်းတယ်”

“ဒါပေမယ့်...”

“ကတိပေးပြီးရင်တော့ အမေ မဖျက်ပါဘူး... အမေလည်း မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ်... အခု သားက ကတိ မပေးရသေးဘူးဆိုတော့... ကောင်းတာပေါ့... တို့ယ့်တတ်က ပြောင်းချင်ရင် ပြောင်းလို့ရတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့... အမေရယ်”

“တော်ပါ... မင်းရဲ့ ဒါပေမဲ့ကို အမေ နားမထောင်ချင်လို့ တောင် ဖြတ်ပြောပြီးပြီ... ပြောမနေနဲ့တော့... ။ အမေ ဘာမှ ဝင်မပါဘူး... သို့သော် အမေ ရွက်နဲ့ဆိုရင် စိတ်အပြည့် အဝ ချမ်းသာပြီး သဘောတူမယ်၊ တသွင်သွင်နဲ့ဆိုရင်တော့



စိတ်မကျေမနပ်နဲ့ သဘောမတူဘဲ လက်ခံရလိမ့်မယ်... ဒါပဲ”

ထိပ်သည်... ရင်ဖောစရာတွေ တစ်ပုံကြီးဖြစ်ပြီး သက်ပြင်းချ မိသည်။

ထူးဆန်းစွာပင် သူ့ခေါင်းထဲမှာ သွင်အပြင် တခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ နေရာယူလာသလို ခံစားရခြင်းပင်။ ဒီအတွက် ကိုယ့် ကိုယ်ကို မလုံမလဲဖြစ်ကာ သွင်ကိုလည်း သနားနေရပြန်သည်။

အမေ ပြောခဲ့သော ဒဿနတွေကလည်း သူ့ကို များစွာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေခဲ့ပင်။

\* \* \*

အိမ်ကနေ စိတ်မသာမယာဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရလေရာ ထိပ်၏ မျက်နှာမှာ ကြည်လင်မနေခဲ့ပါ။

သွင့်ဆီ ရောက်တော့ သွင်သည် သူ့အလာကို ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေသည်။

သွင်က တနင်္ဂနွေညနေတွေမှာ ထိပ်လာခေါ်တိုင်း ဟိုနားဒီနား လောက်သာ လမ်းအတူလျှောက်၊ မုန့်ထွက်စားမည်ဆိုလျှင်တော့ သနပ်ခါးပါးကွက်လေးနှင့် အိမ်နေရင်း အဝတ်လေးတွေသာ ဝတ်ပြီး ထွက်တတ်လေရာ...

“ကိုထိပ်... ဘယ်သွားမလဲ... သွင်... အကျီလဲဖို့ လိုလား”

ဟု ရောက်ရောက်ချင်း မေးလဲမေး။ ကိုထိပ်မျက်နှာ ရွှင်ရွှင် ပျပျ မရှိတာကို အကဲလည်း ခတ်မိသေးသည်။

“မလဲရင်မလဲနဲ့လေ... ကိုယ်တို့ ဝေးဝေး မသွားပါဘူး၊ ဒီနား ဟိုနားပေါ့... မြောက်... ဒါပေမဲ့ သွင့်သဘောနော်၊ သွင်... သွားချင်ရင်တော့...”

“ဟင်... ရတယ်... သွင်လည်း ဒီနားပဲသွားမယ်... သွင် ဟိုတက်လမ်းထိပ်က ရှမ်းခေါက်ဆွဲ သွားစားမယ်လို့ စဉ်းစား ထားမိလို့... ကိုထိပ်ရော...”

“ရှမ်းခေါက်ဆွဲ တောင်းပါတယ်”

သူတို့နှစ်ဦး အတူတူ လမ်းလျှောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကိုထိပ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“အေးကွာ...ဆောရီး...ကိုယ်စိတ်ညစ်နေတာမို့ ဖျက်နှာ အမူအရာတောင် မပြင်မိဘူး”

“ရပါတယ်... သွင်နားလည်ပါတယ်”

“သွင်ကိုပြောပြရင် သွင်ပါ စိတ်ညစ်သွားမယ်ကွာ... မပြော ချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲ... ကိုထိပ်ရယ်... သွင်လည်း သိချင်တာပေါ့၊ သွင်တို့ကြားမှာ ဘာမှ ဖုံးကွယ်စရာမှ မရှိတာ”

သွင်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ထိပ်လည်း ရွက်နုနှင့် ဆုံရ သည့်ကိစ္စကို သွင်အား မပြောမိခြင်းအတွက် စိတ်မလုံတော့ပါ။

“ဆိုင်ထဲရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး စကားပြော ကြတာပေါ့”

ရှမ်းစာရောင်းသော ဆိုင်ကလေးထဲမှာ လူသိပ်မရှိသေးပါ။ ဒီဆိုင်မှာ သူတို့ အခေါက်များစွာ ရောက်ဖူးလေရာ ဆိုင်နဲ့ သိပ်မစိမ်း ပါ။ အစားအသောက်ကောင်းသဖြင့် ဆိုင်က လူတွေ မပြတ်တတ်ပါ။

ရှမ်းစာအုပ်ကော်မတီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ အအေးတွေလည်း  
ရှိလေရာ အဆင်ပြေပါသည်။

“သွင်က အသုတ်နော်... ကြက်သားနဲ့”

“အင်း... ကိုယ်က အရည်ပဲစားမယ်... အအေးရာ”

“သွင်... လက်ဖက်ရည် သောက်မယ်”

“သွင်ကကွာ... ဗိုက်အောင့်အောင့်နေပြီ၊ လက်ဖက်ရည်  
ကျ... အသောက်မလျော့ဘူး... တော်ပြီ တစ်ခွက်ပဲမှာ...  
ကိုယ်က အအေးမှာမယ်”

“သွင် နှစ်ခွက်သောက်ချင်တယ်”

“ညနေဘက်ကြီး... သိပ်မသောက်နဲ့ သွင်လေးရာ... လိမ္မာ  
တယ်... ကိုယ့်စကားနားထောင်”

သွင်သည် တစ်ခါတလေလည်း ချစ်သူကို ထိုသို့ မူနဲ့ကာ  
ပူဆာတတ်တာမျိုးတွေလည်း ရှိသည်။ တခါမှာတော့ ထိပ်ဟာ  
သွင့်ကြောင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ရပြီး ခုနက စိတ်ညစ်နေတာတွေလည်း  
ခဏတော့ ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိမ်မှာ ထိုင်စိတ်ညစ်နေတာနှင့်စာလျှင် ချစ်သူ

နဲ့ လာတွေ့ပြီး စိတ်အပန်းဖြေရသဖြင့် စိတ်ညစ်တာတွေ အတော် အတန် လျော့သွားတာတော့ အမှန်ပင်။

“ပြောပါဦး... ကိုထိပ်... ဘာစိတ်ညစ်နေတာလဲဟင်”

“ဟင်း...”

“သက်ပြင်းကြီးကလည်း ချနေပြန်ပြီ... စိတ်ညစ်စရာ ရှိရင်လည်း မြို့ထဲအထက် ကိုယ်နဲ့ရင်းနှီးတဲ့ တစ်ယောက် ယောက်ကို ရင်ဖွင့်လိုက်တာက ပိုသက်သာတယ်လို့ သွင် တော့ ယူဆတယ်။ သွင်သာဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ကျိတ်မခံ နိုင်ပေါင်... ပြောကိုပြောမှာ”

“ကိုယ်က သွင်စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့”

“ဪ... ဒီလိုပေါ့ သွင်မှာ ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာမှ မရှိတာ၊ ကိုထိပ်က သွင်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးလူပဲ... ကိုထိပ်ခဏီက စိတ်ညစ် စရာကို သွင်ပါ ကူပြီးခံစားရတာ သွင်အတွက် ဘာမှ ဝန် မပိပါဘူး”

“အေး... ကောင်မလေး ခါဖြင့်လည်း ပြောမယ်၊ ဒီလောက် သိချင်တာ... နားထောင်... စိတ်ညစ်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့... ကဲ...”

**တိုထိပ်လည် သွတ်**ကို ချစ်စနိုးနှင့် ခပ်မာန်မာန်လေးပြောပြီးမှ သူ့အကြောင်းကို ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

“အမေတော့... ကိုယ့်ကိုလည်း မတိုင်ပင် အသိလည်းမပေး ဖဲနဲ့ကွာ အလုပ်တွေ လုပ်ထားတာ...”

“ဟုတ်လား...”

“အထည်ကို အကြွေးတွေရောင်း... သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဒိုင်က အကြွေးယူ... အတိုးတက်၊ သူပေးထားတဲ့ လူတွေဆို ကလည်း ဝုံမှန်ပြန်မရတာတွေလည်း များလာတယ်၊ တို့ယုံ အမေက ဈေးသည်မပီဘူးကွ... ကိုယ်ပေးထားတဲ့ အကြွေးကို သွားမတောင်းရဲဘူး၊ မတောင်းတတ်ဘူးပေါ့၊ အဲဒါနဲ့ ဆုံးရှုံးတာတွေ များလာပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကျ အကြွေးတွေ အတိုးတွေတက်နေတာ ကိုယ့်ကိုမပြောဘူး၊ ဟိုဟာ ကျိတ်ရောင်း၊ ဒီဟာ ကျိတ်ရောင်းနဲ့ ဆပ်တယ်၊ ခုတော့ တယ်ရမလဲ အထည်ဆိုင်ဒိုင်လုပ်တဲ့ ကြွေးရှင်က ကြွေးတွေသိပ်များလာတော့ ဆပ်ခိုင်းတော့တာပေါ့... နေ့လယ်က အိမ်ရောက်လာပြီး အကြွေးတောင်းခံရတယ်ကွာ...”

ဪ... ။ သွင်သည် ကြွေးရှင်က အိမ်ကိုလာ ကြွေးတောင်း

**သည်ဟူသော ဆက်သီး**မျိုးကို တကယ်ပဲ လက်တွေ့ကြားရသဖြင့်  
ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေမိသည်။

“ဘယ်လောက်လဲဟင်”

“ရှစ်သိန်းတောင်တဲ့... ဒါတောင် အမေက သူ့လက်ဝတ်  
လက်စားတွေရောင်းလိုက် ပေါင်လိုက်လုပ်ပြီး၊ နည်းနည်း  
ဆပ်ထားလို့တဲ့”

“ရပ်ကွက်ဈေးက အတည်ခိုင်ကလေးကလည်း အရင်း  
အနှီးမသေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ်... အကြွေးများလာတော့ အတိုးပါတက်တာ  
ကိုး...”

“ဒီလိုလုပ်လေ... သွင့်မှာ ဘတ်ထဲမှာ ငါးသိန်းလောက်  
တော့ရှိတယ်... ပြီးတော့ မေမေ့လက်ဝတ်လက်စားလေးက  
နှစ်စုံရှိတယ်... နီလာကြိုးတစ်ကုံး၊ ကျောက်ရောင်စုံကြိုးတစ်  
ကုံး၊ နောက်ပြီး အဲဒါတွေနဲ့ဆင်တူ လက်ကောက်၊ နားကပ်၊  
လက်စွပ်တွေပေါ့... ကိုထိပ်တို့ အသုံးလိုရင် သွင့်ဆီက ယူ  
သုံးလိုက်ပါ...”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

“လွန်ဆီက ချေးတယ် သဘောထားလိုက်ပေါ့... ကိုထိပ် အမေကို သွင် လိုက်ပြောပေးမယ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့် ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူ အညီမလိုချင်ဘူး၊ အတူးသဖြင့် သွင့်ဆီကပေါ့၊ သွင့်မိဘက သူတို့ရဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရတာကို တမလွန်ကနေ စိတ်မချဖြစ်နေရတဲ့အချိန်မှာ သမီးလုပ်တဲ့ သူက ရည်းစားကိုအကြွေးဆပ်နိုင်ဖို့ သူတို့ပေးခဲ့တဲ့ ငွေကြေး ဥစ္စာတွေကို ပေးသုံးနေတာကိုပါ သိကြရင် ပိုပြီး ရင်ထုမနာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အာ... အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ... ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်သမီး လုပ်တဲ့သူက အဲဒီလိုလုပ်နေရင် အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ် ဘူး”

“ခါဖြင့်... ကိုထိပ်က ဘယ်လိုလုပ်မယ်များ စိတ်ကူးထား လို့လဲ”

ထိုသို့ မေးလိုက်သောအခါ ထိပ်သည် ပြန်မဖြေနိုင်ပြန်။



**ခြင်းရာလည်း**မရှိ။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံများများစားစား မရှိသော ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ် ပြန်စိတ်တိုနေမိသည်။

“မာနကြီးမနေပါနဲ့ ကိုထိပ်ရယ်... သွင်က ချေးတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါနော်... သွင်ကို သူများတကာ အတိုးပေးသလိုမျိုး ဝေးမယ်ဆိုလည်း သွင်လက်ခံပါတယ်... နည်းနည်းချင်း ခွဲဆပ်လို့လဲ ရတယ်”

“ဟူး... စိတ်ရှုပ်တယ်ကွာ”

“ဘာမှ စိတ်မရှုပ်ပါနဲ့... မနက်ပြန်ကျ သွင် ဘဏ်က ပိုက်ဆံငါးသိန်း သွားထုတ်လာခဲ့မယ်၊ နောက် သုံးသိန်း အတွက်တော့ သွင် ခုလောလောဆယ်ဝတ်ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးရယ် စိန်လက်စွပ်လေးရယ်ကို ရောင်းရင်ပြီ၊ ဆွဲကြိုးက နှစ်ကျပ်သားရှိတယ်... စိန်လက်စွပ်က မေမေဝယ်ပေးတုန်းကတောင် တစ်သိန်းရှိတာ... အခုဆို ပိုရမယ်ထင်တယ်၊ ကိုထိပ်နဲ့ သွင် သွားရောင်းကြတာပေါ့”

“သွင်ရယ်... ဟာကွာ... သွင်ရယ်... ကိုယ်မယူရက်တော့ဘူး”

ထိပ်သည် မချီမဆန့် ညည်းညူကာ သွင်လက်ချောင်းလေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ ဖျစ်ညှစ်လိုက်မိပါသည်။

**“နေထိုင်ကြည့် ထမင်း**စားချိန်လောက်မှန်းပြီး ကိုထိပ် သွင့်ကို ဖုန်းဆက်နေော်... သွင့်တို့ အတူတူသွားရအောင်... ကိုထိပ် ရုံးကရော သွင့်ရုံးကရော ခွင့်တော့တောင်းရမယ်ထင်တယ်”

ထိပ်သည် သွင့်ပြောသမျှကို ငေးနေခဲ့သည်။ သူ့တွင် ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိပါ။ သူ့... ဒါကိုပဲ တန့်န့်နာကြည်းနေခဲ့၏။ ဒီအဖြစ်ကို သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးတွေပင် သိသွားမှာ စိုးရိမ်နေမိခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော်

အဖြစ်အပျက်တချို့ဟာ မထင်မှတ်စရာတွေ ဖြစ်တတ်လာခဲ့ပြန်ကြောင်း ထိပ် နောက်ထပ်ဆက်၍ သိရှိရပြန်သည်။

\* \* \*

**ထိပ် နီပိပြန်ရာထိလာ** အဖေ ရှိမနေပါ။ ထိပ်က ကိုယ့်  
သော့ကိုယ်ဖွင့်ဝင်ရလေရာ ခါတိုင်းလည်း အဖေတံခါး လာဖွင့်ပေး  
စရာမလို။

ဒါပေမဲ့ များသောအားဖြင့် အဖေက အိမ်မှာရှိတာ များသဖြင့်  
အဖေမကိုမတွေ့တော့ အကြွေးကိစ္စနဲ့ အပြင်ပဲ ခဏထွက်သွားသလား  
လို့ တွေးလိုက်မိစဉ်...

“ဟဲ့... မောင်ထိပ် ပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အံ့မယ်လေး... မင်းအပြင်ထွက်သွားတုန်း... မညွန့်ရယ်  
ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး... မူးတယ်... မူးတယ်ဆိုပြီးဖြစ်လို့  
အန်တီအခန်းကို တံခါးလာခေါက်ပြီး ပြောတာနဲ့...”

**“ဝေရာ... အေး တာပြန်သွားလဲ”**

“ဆေးရုံမှာ... အခုလေးတင် ဆေးရုံသွားပို့ပေးပြီး အိမ်ပြန် လာရုံရှိဆေးတယ်... မင်းပြန်ရောက်တဲ့အသံကြားလို့...”

“အမေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီရင်”

ထိပ်သည် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြင့် အိမ်ထဲပြန်မဝင်တော့ဘဲ အိမ်ခန်းတံခါးကို သော့ပြန်ခတ်ရင်း မေးမိသည်။

“သွေးအရမ်းတက်ပြီး လေဖြတ်ချင်သလိုလိုလဲ ဖြစ်သွား တယ်”

“ဟာ...”

“အန်တီနဲ့အိမ်က သမီးတွေ ကားတူးဖို့ လမ်းထိပ်အထွက်ပဲ၊ လှေကားဝမှာ မင်းသူငယ်ချင်းကောင်မလေးနဲ့ဆုံလို့ သူပဲ သူ့ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေး၊ အစစအရာရာ ဟိုအပ်ဒီအပ် လုပ်ပေး ပေါ့... သူ့အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေက အထူးကုဆရာဝန်တွေ ပဲ... အဲဒါ(—)ဆေးရုံမှာ တင်လိုက်တယ်”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဟဲ့... သမီး... ဘာ... ရွက် ဘာဆိုလဲ”

“ရွက်နုစိမ်းလေ မေမေရဲ့”

“ဆေး... အေး... သူ့ပဲ... ကောင်မလေး ချောချောလေးပဲ”

“ကျွန်တော်မရှိတုန်း အမေ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... အန်တီရင်... ဒါဆို ကျွန်တော် အမေ့ဆီ လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်... ဘာများသယ်သွားရဦးမလဲ”

“မင်းအမေ အင်္ကျီ၊ လုံချည်နဲ့ ဓာတ်ဘူး ဘာညာပေါ့... မှန်းပြီး ထည့်သွားလိုက်ပါ... ဆေးရုံရောက်မှ မင်းအမေ ဘာလို့မလို ထပ်ကြည့်ပြီး သူမှာတာရှိလည်း ပြန်ယူပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိပ်သည် တေးခန်းက မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ကာ တိုက်လှေကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ပိုက်ဆံကို နှမြောမနေအားတော့။ ကကတစ်စီးတွေ့တော့ တားပြီး (—)ဆေးရုံကိုဟု တစ်ခွန်းပြောကာ ဈေးပင် မမေးဘဲ တက်လိုက်လာသည်။

ဆေးရုံရောက်တော့မှ အမေ ဘယ်အခန်းမှာမှန်း မမေးမိလာတာကို သူသတိရသွားသည်။

သေတော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုမေးရမလဲ မသိဘူး။

“ဒီမှာ ခင်ဗျာ... နုနုလေးကမှ ထင်တယ်... ဆေးရုံတစ်ထား  
တဲ့ လူနာထဲမှာ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တင်ဆိုတာ ဘယ်အခန်းမှာလဲ  
ဆိုတာ ရှာပေးနိုင်မလား ခင်ဗျာ”

ထိပ် ထိုသို့မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး အမေ့အခန်းကို ရောက်လာသည်။

“ဟော...”

ခေ့ထားသော အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် အသံတစ်ခု  
ကို စတင်ရင်းနှီးရသည်။

“ကိုထိပ် ရောက်လာပါပြီ အန်တီ”

“သာ...”

“အမေ... ဘာဖြစ်သွားသလဲ... ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

“လေတစ်ခြမ်းဖြတ်ချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်... ကိုထိပ်ရဲ့၊  
စိတ်မပူပါနဲ့၊ သေသေချာချာ ပြန်ကုရင် ပြန်ကောင်းလာမှာ  
ပါ”

“အမေ့ကို ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အတွက် ရွက်နုကို ကျေးဇူးတင်  
ပါတယ်”

“ဪ... ရပါတယ်... ရွက်နုလည်း တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ  
ဆိုတော့ လမ်းလည်းကြိုတာနဲ့ ကိုထိပ်များ ရှိမလားဆိုပြီး

လှည့်ဝင်လာတုန်း... အန်တီ အခုလိုဖြစ်တော့ ကူညီခွင့်ရသွား  
တယ်လေ။”

“ရွက်နုလေးရဲ့ အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေက အထူးကုတွေ  
သားရဲ့...အဖေ့ကို ရွက်နုမျက်နှာနဲ့ အရမ်းဂရုစိုက်ကြပါ  
တယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာလေ။”

အမေက ဘာကို ဝမ်းသာနေသလဲ။ ထိပ်သည် သူ့သာ အမေ  
အနားမှာ ရှိလျှင်တော့ ဒီလို ပုဂ္ဂလိက အထူးကုဆေးရုံကြီးတွေကို  
ခေါ်လာမှာ မဟုတ်။ အများပြည်သူ သက်သာချောင်ချိစွာ တက်နိုင်  
မယ့် အစိုးရပိုင် ဆေးရုံတစ်ခုခုကိုသာ ခေါ်လာမှာဖြစ်သည်။ ခုတော့  
ကြည့်ဦး ရွက်နုက သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ ဖွတ်လုပ်ချလိုက်တာ တစ်နေ့  
တစ်နေ့ ကုန်ရမယ့် အခန်းခ၊ ဘာညာ၊ နှာစံငှားခ၊ ဆေးဖိုး...  
ဘုရား... ဘုရား... အဲဒါတွေကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ။

ကိုယ့်အမေ တစ်ယောက်လုံး ဒီလောက်ဖြစ်နေတာကို ဖြော  
ရက်သလားဟု အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမည်။ သူတို့မှာက ဝမရိုဘဲ  
ပီလုပ်လို့ရသော ဘဝမှ မဟုတ်တာ။

ငွေကို ဘယ်တွင်းထဲက လိုက်နှိုက်ရမလဲ။ ဒီကြားထဲ ချစ်သူ

ဆီက ပိုက်ဆံချေးရဦးမယ်။ အမေ့အကြွေးတွေကို ကူဆပ်ပေးရဦးမယ်  
တဲ့... ဟူး... ရင်လေးလိုက်တာ။

“ဆေးရုံမှာ ဘယ်လောက်နေရမလဲ အမေ”

“သိပ်တော့... မနေရပါဦး... သုံးလေးရက်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဆေးရုံဆင်းရင် အမေ့အခြေအနေက စိတ်ချရပါ့မလား”

“အဲဒါ ဆေးခန်းအမြဲပြပြီး ကုရမယ် ထင်တယ်”

“အမေ့လက်က လှုပ်လို့ ရလား”

“ရတော့ရတယ်... ဒါပေမဲ့ လက်က ကပ်နေတယ် သား  
ရယ်... ခြေထောက်ကလည်း လေးလေးကြီး ခံစားနေရတယ်၊  
လမ်းလျှောက်လို့ ရပါ့မလားတောင် မသိဘူး”

“လေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ယူရမယ်ထင်တယ် အန်တီ”

ညှော်ချိန်ကုန်တော့ ထိပ်သည် အမေ့ကို စပါယ်ရှယ်နာရီနှင့်  
ထားခဲ့ပြီး၊ ရွက်နုနှင့်အတူ ပြန်ရပါသည်။ နာရီငှားရတာကအစ  
ရွက်နုက အကုန်စီစဉ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ရွက်နုကားကို လိုက်မစီးချင်ခဲ့ပေမယ့်၊ စီးရဖို့ကို ဖန်တီးလာခဲ့  
ပြန်သည်။ ရွက်နုက ကားစက်နှိုးလိုက်တာနှင့် ကက်ဆက်သိချင်းသံ  
ကပါ ဖွင့်ဟပြီးသား ဖြစ်နေရပြန်သည်။



“oops...I. did it again...I’m breaking your heart”

ရွက်နုက Britney Spears ၏ သီချင်းကို အသားလိုက်ပြီး နေသည်။

ရွက်နု၏ ကားထဲမှာ CD တွေ သုံးလေးချပ် တွေ ရှိသည်။ အသားယူကြည့်လိုက်တော့ Britney Spears ရှိသည်။ Shakira ရှိသည်။ Atomic Kittens ရှိသည်။ ယောကျ်ားလေးဆိုလို့ Blue အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရဲ့ CD သာ ရှိသည်။

“ကိုထိပ်က Music ကြိုက်လား”

“ကျွန်တော်က အစွဲတော့ မထားဘူး...ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးသီချင်းတွေ မကြိုက်ဘူး။ R & B နားထောင်တာများတယ်။ Craig David ကြိုက်တယ်... သူ့သီချင်းတွေတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ နားထောင်ဖြစ်တယ်... အဟဲ... ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ CD Player မရှိတော့ ကက်ဆက်ဆွဲပဲ ဝယ်နားထောင်ရတာပေါ့”

“အင်း...Craig David ကောင်းတယ်နော်...I’m walking away နဲ့ 7 days ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ”

“ဟာ... ရွက်နုက တော်တော်သိတာပဲ”

“သွင်ကရော... ဘာကြိုက်သလဲ”

“သွင်က အကုန်ကြိုက်တယ်... သူက အနုပညာကို အကုန် ခံစားတတ်တယ်... ရုပ်ရှင်၊ ဖီဒီယို၊ သီချင်း၊ စာအုပ်၊ ပန်းချီ အကုန်ဝါသနာပါတယ်... သူ့ဘဝမှာ ဘာအဖော်မှမရှိတော့ အဲဒါတွေအတွက် အချိန်အမြဲပေးလို့ ရတာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

ရွက်နုသည် သွင်အကြောင်းပြောရလျှင် နှုတ်သွက်လှသော ထိပ်ကို မျက်စိလေးတွေကြည့်ပြီး မထိတထိလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ ထိပ်က ရှက်သွားပြီး အသံတိတ်၍ ငြိမ်သွားပါသည်။

“ကိုထိပ် ရောက်မလာခင်... ရွက်နုနဲ့ အန်တီ အကြာကြီး ကောင်းတွေ ပြောနေကြတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သူ... ကိုထိပ်ကို အရမ်းသနားနေတယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“အန်တီကလေး သူလုပ်ထားတဲ့ ပြဿနာတွေအတွက် guilty ဖြစ်နေတယ်တဲ့... အဲဒီသဘောပေါ့၊ ဒါကြောင့် နဂို ကတည်းက ဆွေးတိုးရတာက ပိုဆိုးပြီး ရုတ်တရက်ကြီး

ကောက်ခါငင်ခါ ဖြစ်သွားတာထင်ပါရဲ့တဲ့... ဆောရီး...  
ရွက်နု စပ်စုတာ... ဝင်ပါတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်... ဒါပေမဲ့  
ကိုထိပ်အမေက သူ့ဘာသာ ရင်ဖွင့်လို့ ရွက်နုသိလိုက်  
ရတာလေ”

ထိပ်သည် ရှက်ပြီး စိတ်တိုနေသည်။ အမေက ရွက်နုနဲ့သူ့ကို  
ဘယ်လောက်ထိမှန်းပြီး... မိသားစုအတွင်းရေးတွေကို အသိပေးလိုက်  
သလဲ။

“ကိုထိပ်... ဘာမှ မပူပါနဲ့နော် ရွက်နု ဆေးရုံကိစ္စကို အကုန်  
တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

“လူကြီးတစ်ယောက် နာမကျန်းဖြစ်တာကို ဆေးကုသပေးဖို့  
ကူညီရတာ ကုသိုလ်ရပါတယ်... ကူညီကောင်းပါတယ်...  
ရွက်နုမွေးနေ့တွေမှာဆိုရင် ဆေးရုံတွေ လူအိုရုံတွေကို ငွေ  
လှူနေတာပဲ... ဒီလို ကူညီခြင်းကိုလည်း အလှူတစ်မျိုး  
လို့ပဲ ယူဆပေးပါ... ဟို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော် ကိုယ်ထိပ်  
ရွက်နု... ဒီလိုတုန်တဲ့ပိုက်ဆံဟာ ရွက်နုအတွက် ဘာမှမပြော  
ပလောက်ပါဘူး... အဲဒါကြောင့်...”

“ကျွန်တော်...ဘာပြောရမလဲဗျာ... ဘယ်လို အင်အားနဲ့  
ငြင်းဆန်ရမလဲ၊ တောက်... ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညံ့  
တယ်လို့ပဲ အပြစ်တင်ချင်တယ်”

ထိပ်သည် မေးကြောကြီးတွေ ထောင်တဲ့အထိ အံ့ကြိတ်လိုက်  
မိသည်။

“ပြီးတော့... ရွက်နု... ပြဿနာအားလုံးကို မဖြေရှင်းဖို့ အကူ  
အညီ ပေးပါ့မယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“အန်တီကို ရွက်နုက အတိုးနဲ့ပိုက်ဆံချေးမယ်လေ၊ အန်တီ  
ကို ကူညီရာလည်းရောက်သလို ရွက်နုလည်း အလုပ်တစ်ခု  
လုပ်တဲ့သဘောပါပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး...”

“ဟုတ်ပါတယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ... ကိုထိပ်တို့  
အလကားယူတာမှ မဟုတ်တာ... ချေးတာပဲ၊ ပြီးတော့ အတိုး  
လည်း ပေးရမှာပဲ”

“ကျွန်တော်တို့အင်အားနဲ့ ဒီလောက်ပိုက်ဆံကို နှစ်ပေါင်း  
အများကြီး ဆပ်ရလိမ့်မယ် ရွက်နု၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာ... တစ်ခုပြောရမလား”

ထိပ်သည် လောလောဆယ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသော အကြောင်း အရာတွေကို စိတ်ပျက်ပြီး ဘာမှ ပြန်ပြောချင်စိတ်ပင် မရှိတော့။

“ရွက်နုတို့ မြောက်ဒဂုံမှာ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ထားမိတယ်၊ အိမ်ခန်းလေးခန်းပါတဲ့ တစ်ထပ်ခွဲတိုက်အိမ်လေးပေါ့... အဲဒါကို အခက လူငှားတင်ထားတာ လူငှားကလည်း သူ့အိမ်သူဆောက်ပြီးသွားတော့ အခုဆင်းသွားပြီ... ဆင်းသွားပြီးတော့ သိပ်မကြာဘူး၊ အိမ်မှာ ရေစုတ်စက် အခိုးခံရတာပဲ... နောက်တစ်ခါ အိမ်ထဲမှာ အလှတပ်ထားတဲ့ မီးပန်းဆိုင်တွေ အခိုးခံရပြန်ရော၊ အခုနောက်ဆုံး မီးစက်ကိုပါ အခိုးခံရတာလေ၊ ပိုပြီးအတင့်ရဲလာတာ နောက်ဆုံး အိမ်က တံခါးရွက်တွေပါ ပြုတ်ခိုးမလား မသိဘူး... ဒီတော့ ရွက်နုတို့ မိသားစု လူငှားတင်ဖို့ လိုက်စပ်တော့လည်း ဘယ်သူမှ ရှာမရသေးဘူး၊ အဲဒီတော့ နောက်တစ်မျိုး စဉ်းစားတာက အိမ်စောင့်သဘောမျိုး လူထားချင်တယ်၊ လခလည်းပေးမယ်ပေါ့... နေတဲ့အချိန်မှာ အိမ်ရဲ့ လုံခြုံရေး၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ထိန်းသိမ်းရေး ကြည့်ပေးဖို့လေ...”

ထိုသို့ စကားစလိုက်လျှင် ထိပ်သည် ကောင်မလေး ဘာကို ပြောသလဲဆိုတာကို ရိပ်မိလာသည်။

ဪ... သူက ငါတို့လည်း အိမ်ကောင်းကောင်းနေစေ၊ လခလည်း ရစေဆိုတဲ့သဘောနဲ့တဲ့။

ငါတို့က လူအသနားခံရတဲ့တာကို ရောက်နေပြီလား။ သွင်ကလည်း ပိုက်ဆံချေးမယ်လို့ ပြောထားတယ်။ အဲဒီလိုပြောဖို့... အင်း နှုတ်မပြန်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ရည်းစားမိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီက ပိုက်ဆံချေးတယ်ဆိုတာ တော်တော် ရှက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ။

“ကိုထိပ်တို့အတွက် အလုပ်တစ်ခု ထပ်လုပ်ရတဲ့သဘောနဲ့ လက်ခံနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်... အန်တိုကိုလည်း ပြောထား ပြီးပြီ၊ အန်တိုကတော့ လက်ခံတာပေါ့... ကိုထိပ်ပဲ လက်မခံ မှာ စိုးရိမ်တယ်”

ထိပ်သည် လမ်းမီးရောင်များဖြင့် လင်းတစ်ဝက် မှောင်တစ် ဝက်ဖြစ်နေသော ညကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

\* \* \*



---

စေတနာစာပေ

---

(၆)

ဒီတစ်ခါ သွင်၏အဆောင်ကို မဟေမာ လာခေါ်သောအခါ  
မဟေမာနှင့်အတူ ဧည့်သည်နှစ်ယောက် အပိုပါလာသည်။

မဟေမာအမျိုးသား ကိုဇော်မင်းနှင့် စောကမ္ဘာတို့ပါလာခဲ့သည်။

စောကမ္ဘာ၏ကားနှင့် သူတို့ ရောက်လာကြတာ ဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာဆောင်က နောက်လထဲမှာ လုပ်ဖို့ ရက်ရထားပြီး  
ပြီ... သွင်က အိမ်ပဲ လာခဲ့တော့... တစ်ခုခုဆို သွင့်ပဲ  
လာလာခေါ်ရတယ်”

မဟေမာက ရောက်ရောက်ချင်း ခန့်သလို ပြောသည်။ သွင်  
သည် စောကမ္ဘာ ပါလာ၍ သိပ်တော့အလို့မကျလှပါ။ သို့သော်  
အလိုက်အထိုက်တော့ ပြုံးပြရသည်။



“မေမေက မှာလိုက်တယ်... သွင်က လက်စွပ်ဗန်းကိုင်ရ မယ်တဲ့... အဲဒါလာပြောရင်း...”

“ဟုတ်ကဲ့... သွင် ကူညီပါ့မယ်... သွင်လည်း လာဦးမလို့ ပါပဲ... အခုရက်ပိုင်း သွင် လည်ချောင်းနာနေလို့လေ”

“ဟဲ့... အခု ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“သက်သာပါတယ်... Antibiotics သောက်ရတာပဲလေ လူက နံ့နေတာနဲ့ အလုပ်ကပြန်လာရင် ခွေနေရော... အား ရက်တောင် ဘယ်မှ မသွားဖြစ်ဘူး”

“ဒါဆို အခုရော အပြင်လိုက်လို့ ဖြစ်လား...”

“ဘယ်သွားရမှာ မို့လို့လဲ”

“သွင်ကို အင်္ကျီချုပ်ပေးရမှာလေ... အဲဒါ အင်္ကျီတိုင်းဖို့ သွင် တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်... အပ်ချုပ်ခိုင်သွားဖို့ လာ ခေါ်တာ... ခိုင်က ထုံးစံအတိုင်းမင်္ဂလာတောင်ရာသီဆိုတော့ အပ်ထည်တွေ ပုံနေတာနဲ့ ကိုယ့်အတွက်ကို တစ်လခွဲလောက် ကြိုအပ်ရတယ်... သွင်ရဲ့”

“ခဏပဲဆို သွင် လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ”

“သွင် အဝတ်သွားလဲလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး... သွား... သွား... ငါတို့ စောင့်မယ်”

သွင်သည် တကူးတကြီး လာခေါ်၍ မငြင်းလိုတာနှင့် ဝတ်စား ပြင်ဆင်ရသည်။ ခြေ... အောက်တိုဘာ... သီတင်းကျွတ်တောင် ရောက်ပြီ။ ငါ့ကျွတ်ပြီဆို လက်ထပ်မယ့်စုံတွဲတွေက ပုံနေပြီ။ ငါတို့ စုံတွဲသာ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ဘာကြောင့် မဆွေးနွေးဖြစ် ကြသလဲ။

ကိုထိပ်ဟာ ခုဆို မြို့ထဲမှာ မနေတော့ မြောက်ဒဂုံမှာ သွား နေပြီ။ ကိုထိပ်ပြောတော့ သူ့အလုပ်ရှင်ရဲ့အိမ်ကိုစောင့်ရင်း နေပေး ရှိသတဲ့။ လခလည်း အနည်းအကျဉ်း ရသတဲ့။ အလုပ်ရှင်ဆီကပဲ ပိုက်ဆံချေးပြီး အကြွေးတွေ ဆပ်လိုက်သတဲ့။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ Boss ဝဲ... သူ ဒီလိုသာ လိုက်ကူညီနေ ရင် တော်တော်ကို စေတနာကြီးတဲ့သူလို့ ပြောရမလို့ ဖြစ် နေပြီ”

သွင်က အဲဒီလို အမှတ်မထင်ပြောတုန်းက ကိုထိပ်ဘာကြောင့် မျက်နှာ ပျက်ရသလဲ။

အို... ကိုထိပ် ဘာမကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေများလုပ်ပြီး ဒီလို

အဆင်ပြေသလဲလို့ မတွေးပါရစေနဲ့။ လူဆိုတာ ချမ်းသာချင်လွန်းလာရင် ပိုက်ဆံကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရှာချင်လာကြတာ၊ ကိုတိပ် ဘာအလုပ်တွေများ လုပ်နေပါလိမ့်။

သွင်သည် ကိုတိပ်အကြောင်း တစ်စုံစီမိမ့်တွေးရင်း မျက်နှာကို Revlon ထုတ် Touch & Glow ပေါင်ဒါမှုန့်ကို ထပ်ရိုက်လိုက်ပြီး REV-LON တံဆိပ် Duck အရောင် Colorstay နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို ဆိုးကာ ဆံပင်ကို ဘရပ်ရှ်ဖြင့် တစ်ချက်ပြီး၍ အောက်ဆင်းလာလိုက်သည်။

အောက်တပ်အဆောင်ညှိခန်းတွင် ထိုင်နေသော လူစုက သွင့်ကို လှမ်းကြည့်ကြ၏။

“သွင်က ပြင်ဆင်တာ မြန်သားပဲ”

မဟာမာက ပြောလည်းပြော ထလည်းရပ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့... တို့စုံတွဲက ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိသေးလို့ နောက်မှာ ထိုင်မယ်နော်... ကိုကမ္ဘာနဲ့သွင် ရှေ့မှာထိုင်ရင် ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်... မဟာမာ”

“ရပါတယ် မဟာမာ... ကျွန်တော်နဲ့ သွင်လည်း မဆုံကြတာ ကြာပြီ... ကောင်းပြောရတာပေါ့”

စောကမ္ဘာသည် ကားမောင်းသူနေရာမှာ ဝင်ထိုက်ပြီး သွင့်ကို ပြုံးကာ ပြောပါသည်။

သွင့်သည် အသက်ရှူရတာ မဝသလို ခံစားနေရ၏။

ကားမောင်းလာတော့ မဟေမာတို့စုံတွဲက မင်္ဂလာဆောင် ကုန်ကျစရိတ်တွေ၊ ဝယ်ရခြမ်းရမှာတွေ၊ ဟိုလူ့ဖိတ်မယ် ဒီလူ့မဖိတ် ဘူးဆိုတာတွေ ပြောကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေတော့သည်။

“သွင့် ဆံပင်တွေက ဘယ်အချိန်တွေ့တွေ့၊ ဒီအရှည်ပုံစံ အတိုင်းပဲနော်”

“ရှင်...”

“ဆံပင်အသားက အိပြီးထူထူနက်နက်ကလေးပဲ... Pantene ခေါင်းလျှော်ရည်ကြော်ငြာထဲက ဆံပင်လိုပဲ... ဘာခေါင်းလျှော် ရည်သုံးလဲ”

“သွင့်က Head & Shoulders သုံးတာလေ... အခုအသစ် ပေါ်တဲ့ Smooth & Silky သုံးတယ်”

“ဆံပင်အရှည် မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်လို့ အခုအရွယ်ပဲ ကြောက်ပတ်တစ်ခါလောက် ဆိုင် မှာ သွားသွားတီလိုက်တယ်”

“အဆောင်မှာ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်... အင်း... ဒီလိုဆိုပေါ့... ကိုယ်က အနေတတ် ရတာပေါ့လေ... အဲဒါဆိုရင် အဆောင်မှာနေရတာ သိပ် အခက်အခဲမရှိပါဘူး... အခက်အခဲရှိတာက...”

သွင်က မပြောဘဲ ရပ်သွားသည်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ သွင်မြင်ကွင်းထဲမှာ ကိုထိပ်ကို တွေ့လိုက်ရုံမက ကိုထိပ်ဘေးမှာ ရွက်နုကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၍ပင်။ ဘုရားရှေ့.. သူတို့ပုံစံက သိပ်ကို ရင်းနှီးနေသလိုပဲ။

ဟာ... သေတော့မှာပဲ...။ စောကမ္ဘာလည်း သူတို့ကို မြင် သွားပြီ။ သွင်သည် ရုတ်ချည်းပင် အော်ငိုပစ်ချင်သလို ခံစားလာရ၏။ သွင်နားတွေ အူနေသည်။ ကိုထိပ်က ကားလမ်းကူးတော့ ရွက်နုလက် ချောင်းထိပ်လေးတွေကို ဆွဲပြီး ကူးလိုက်သလိုလိုပဲ...။

“အဆောင်မှာ ဘာ အဆင်ပြေတာလဲ သွင်... ပြောပါဦး”

စောကမ္ဘာသည် သွင်ကို စိတ်ပြောင်းလိုသဖြင့် ခုန စကားကို ဆက်မေးလေသည်။

သွင်သည် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲပေ။ သွင် ရှက်နေသည်။

သူ့ရှေ့မှာ သွင့်ချစ်သူက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့လက်တွဲပြီး လမ်း  
ဖြတ်ကူးသွားတယ်...။

“အဆောင်မှာ တချို့က ပိုက်ဆံဈေးတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိ  
တယ်... တချို့ကတော့ အလကားနေရင်း အပြစ်ရှာပြီး  
အတင်းပြောကြတယ်လေ... အဲဒါလေးတွေကတော့ အခက်  
အခဲ အသေးအလွှားလေးတွေပါ”

သွင့်သည်အားတင်းပြီး စကားပြန်ပြောနေရသော်လည်း ဘာကို  
စိတ်မပါသလို ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

အခုအချိန်မှာ သွင့် အဆောင်ပြန်ပြီး တိတ်တိတ်လေး ငိုလိုက်  
ချင်တယ်။ ကိုထိပ်ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲလို့ လိုက်အော်မေးချင်တယ်။  
ဘေးမှာ ဘယ်သူ့မှသာ မရှိရင် သွင့်ဟာ ကိုထိပ်နောက်ကို ပြေးလိုက်  
ပြီး ရန်တွေ့လိုက်မိမယ် ထင်ပါရဲ့...။

“ကျွန်တော် ထိပ်ကို သူနဲ့တွဲတွေ့တာ ဒါနဲ့ပါဆို သုံးခါရှိပြီ  
သွင့်”

စောကမ္ဘာသည် သွင့်ကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လျှင် သွင့်  
သည် မျက်လုံးတွေပြူးလျက် စောကမ္ဘာကို လှည့်ကြည့်မိပါသည်။

သွဉ်မျက်ဝန်းတွေလဲမှာ စိမ့်အိုင်နေသော မျက်ရည်တွေဖြင့် ပြည့်ဝိုင်း  
နေသည်ကို သူ ငေးနေခဲ့၏။

\* \* \*

“ပထမဦးဆုံး စတွေ့တာ ကြာပါပြီ... ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့  
သုံးလေးလဖြစ်မယ်... ကျွန်တော်လည်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး...  
Cafe' Latte ဆိုတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ...”

“ဪ...”

သွင်က အဲဒီလို ကော်ဖီဆိုင်လေးတွေကို သွားလိုသော်လည်း  
ကိုတိပိက ကော်ဖီ မကြိုက်ဟု ငြင်းကာ ရှောင်၍ မသွားဖြစ်သော  
ဆိုင်ကို သူတို့တော့ တွဲပြီး ရောက်ခဲ့တာတဲ့လေ...။

“ဒုတိယတစ်ခါကတော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျ... (---)ဆေးရုံ  
မှာ...”

“ဪ... သွင်သိတယ်... အဲဒီတုန်းက သူ့အဖေ လေတစ်  
ခြမ်းဖြတ်တော့မလိုဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတက်ရတာ သွင်တောင်  
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သတင်းသွားမေးခဲ့တယ်”



“အဲဒီနေ့ကတော့ သူ့အမေဆေးရုံက ဆင်းလာတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့လေ... အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို သူက တွဲဆင်း လာတယ်..... ကောင်မလေးရဲ့ကားနဲ့ပဲ ပြန်သွားကြတယ်”

“ဪ... အဲဒါတွေတော့ သွင် မသိခဲ့ရပါဘူး... သူ ဘာ ဖြစ်လို့ မပြောလဲတော့ မသိဘူးပေါ့လေ...”

“ကျွန်တော်တွေ့တဲ့နှစ်ခါလေးကတော့ သူတို့ပုံစံက မိတ်ဆွေ တွေလိုပါ”

ဒါဖြင့် အခုတွေ့လိုက်ရတဲ့ပုံစံကတော့...။

သွင်သည် နှလုံးသားထဲက အက်သံတစ်ခုကို ပန်ကြားရကာ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်ပြီး သွင့်ရှေ့က အအေးခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

မဟေမာတို့ကို ပြန်ပို့ပြီးမှ သွင့်ကို အဆောင်ပို့ပေးမည်ဟု စောကမ္ဘာက ပြောသဖြင့် မဟေမာ ပြုံးစိစိဖြင့် လက်ခံခဲ့သည်။

အမှန်တော့ သွင့်ကို သူ ဒါတွေ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ ပြီး အသိပေးချင်လို့ဆိုတာ သွင် သဘောပေါက်ပါသည်။

သွင်သည် ဘာမှ မသောက်လိုသော်လည်း စောကမ္ဘာမှာပေး သော Fruit Salad (ဖရတ်ဆဲလပ်စ်)အမည်ရှိ သစ်သီးစုံပျော်ရည်အေး ကို စိတ်မပါစွာ သောက်နေရသည်။

**ဆော့ကဗျာတော့...**

“ကျွန်တော်က Fruit Salad အရည်ကို ကြိုက်တယ်ရယ် တော့ မဟုတ်ဘူး... ဒါပေမဲ့ အရည်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ အသီး အနှံစုံရဲ့အရသာကို ခံစားရတယ်လို့ ယူဆပြီး သောက်မိနေ တယ်... လူတစ်ယောက်အတွက် ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် တစ်နေ့ကို အသီးနှစ်မျိုးနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ငါးမျိုးစားပေးရမယ်တဲ့၊ သွင်... ကြားဖူးလား”

“ကြားဖူးပါဘူး”

“သွင်က ဖျော်ရည်သမား မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ဘာကို ကြည့်ပြီး ပြောတာလဲ”

“စိတ်ပါလို့ပဲ သောက်သောက်... စိတ်မပါလို့ပဲ သောက် သောက်... ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ အရည်ကို သောက်ရင်တစ်မျိုး၊ မနှစ်သက်တဲ့အရည်ကို သောက်ရင်တစ်မျိုးဆိုတာ ကျွန်တော် အကဲခတ်လို့ရတယ်”

“သွင်... အဆေးမကြိုက်ဘူး... သွင်က လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ ပိုကြိုက်တယ်”

“ဪ... ဪ...”

**စောကမ္ဘာထံ** ကိုယ်အကြောင်းကို တမင်ဆက် မပြောတော့တဲ့ တခြားအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောနေပါသည်။

သို့သော် သွင်က မရပါ။ ဒီလိုသိသိကြီးနဲ့ မသိချင်ယောင် ဆောင်ပြီး စကားမလွဲချင်တော့။ တို့ကြောင့် သွင်ကပဲ ကိုယ်အကြောင်း ဆက်၍ စကားစလိမ့်ပါသည်။

“ကိုယ်အကြောင်း ပြောရအောင်...”

သွင်က ခပ်တင်းတင်း လေသံဖြင့် စကားစ၏။ စောကမ္ဘာ သည် သွင်ကိုချစ်စနိုးဖြင့် ပြုံးရင်း ခေါင်းညှိတတ်ပါသည်။

“ခုနက သူတို့ ကိုစောကမ္ဘာ ကားရှေ့က လမ်းဖြတ်ကူး သွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီပုံစံက ဘာထူးခြားနေလဲ”

“အင်း...”

“အရင်တွေ့တဲ့ပုံစံတွေထက် တစ်ခုခုတော့ ထူးတယ်လို့ ဘာကြောင့် ကိုစောကမ္ဘာ မပြောရဲတာလဲ”

သွင်သည် အနားမှာရှိနေသော လူကိုမဲလေပြီ။

“ဪ... သွင်ရယ်... လူတစ်ယောက်ခံစားရမှာစိုးရင် ကိုယ်

**မြတ်တဲ့** အမြင်ကို အမှန်အတိုင်း မဝေဖန်သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆလို့ပါ”

“ရွက်နုကို အစကတည်းက သွင် အကဲခတ်လို့ ရခဲ့တယ်... ဒါကို ကိုထိပ်က လက်မခံဘူး... ယောက်ျားလေးက စမှ ဖြစ်လာမှာတဲ့”

“ကောင်မလေးကို သွင် သိနေသားပဲ”

“ကိုစောကမ္ဘာရော သူ့ကို သိလို့လား”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အိမ်မှာလေ... သူတို့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ် လည်ပါတီလုပ်တော့ တစ်ခါတွေ့ဖူးတယ်... သူ့မိဘတွေနဲ့ လာတာပါ... ဝတ်တာစားတာ ခေတ်မီပေမယ့် ဣန္ဒြေတော့ ရှိပါတယ်”

“ဒီမှာ...”

“ခင်ဗျာ...”

“သွင်က ကိုထိပ် အမေမဟုတ်ဘူး... ရွက်နုဟာ ဣန္ဒြေရရ မရရ သွင်နဲ့မဆိုင်ဘူး... သွင် သူ့ကို အပြစ်မတင်ဘူး... ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေးဟာ သူတို့အချင်းချင်း အဆင်ပြေ သွားတယ်ဆိုတာဟာ ယောက်ျားလေးဘက်က စလို့ဖြစ်ရတာ

**ဖဲ... ဒါကြောင့်** သွင် ကိုထိပ်ကိုပဲ အပြစ်တင်မယ်”

“သွင် သဘောပါ... ကျွန်တော်က သွင်ကို ကူညီစရာရှိရင် ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ထိပ်ကိုတော့ ချောင်းရိုက် ခိုင်းတာမျိုး မလုပ်ခိုင်းနဲ့နော်... ဟဲဟဲ... ရန်ဖြစ်ရတာ ကျွန် တော် ဝါသနာ မပါဘူး”

စောကမ္ဘာက ရယ်စရာပြောပြီး သူ့ဘာသာ ရယ်နေသည်။ သွင်က လိုက်မရယ်ဘဲ တည်တည်ကြီးလုပ်နေပေမယ့် သူ့ကားအရယ် မပျက်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

စောကမ္ဘာသည် ကောင်မလေး၏ ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာ ပါသည်။ သို့သော် ပြောလိုတော့မကောင်းပါဘူး။ သူ့တို့ ဒီလိုအဆင် မပြေဖြစ်ကြတာကို ကျေနပ်နေမိတယ်လေ။

ကိုယ်တိတ်တဆိတ်ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးက လက်ရှိရည်စားနဲ့ အဆင်မပြေတော့တာကို သိရတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ် သဘောထားမျိုးဟာ တာမှ မူမမှန်တာ မရှိဘူးဟူ၍ ထင်နေပါသည်။

\* \* \*

**နိဂုံး** တွေဟာ သွင့်အတွက် ဒီသတင်းကိုပဲ ထပ်ခါ  
တလဲလဲ ကြားရဖို့ ဖြစ်လာသည်။

အလုပ်အားရက် ညနေတစ်နေ့ဖြစ်သော တနင်္ဂနွေတိုင်းကို  
ကိုထိပ်ဟာ အရင်ကလို ရောက်မလာနိုင်တော့ပါ။

“အရင်ကတော့ မြို့ထဲမှာနေတာဆိုတော့ သွင့်ဆီလာရတာ  
လွယ်တယ်... ပြန်ရင်လည်း ကားမရှားဘူး... အခု ဒဂုံမြို့  
သစ်ဘက်ဆိုတော့ အသွားက လွယ်ပေမယ့် အပြန်ကျ ကား  
မရတတ်ဘူး... သွင့်၊ ဒီတော့ ကိုယ့် အမြဲမလာနိုင်ဘူး...  
တစ်လတစ်ခါလောက်လာမယ်နော်”

ကိုထိပ်က အိမ်ပြောင်းပြီး မကြာမီ ထိုတစ်ခုကို စပြောသည်။

---

စေတနာစာပေ

---

သွင်က ဒါဟာ လက်မခံစရာမရှိ။ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်စရာ မရှိလေရာ ကျေနပ်စွာ လက်ခံခဲ့၏။

နောက်တစ်ခါကျတော့ သွင်ကိုယ်တိုင်က အစီအစဉ်ပြောင်း ခဲ့ရတာ...။

“ကိုထိပ်ရယ်... မနက်ဆို အလုပ်အတူသွားဖို့ကို သွင်ဆီ လာလာခေါ်ရတာ အဆင်မပြေပါဘူး... လမ်းက မသင့်တော့ ဘူး... ဒီတော့ လာခေါ်မနေပါနဲ့တော့... သွင်ကို အပြန်ကျ မှ အတူစောင့်ခေါ်ပြီး ပြန်ကြရအောင်နော်”

အဲဒီတော့လည်း ကိုထိပ်က စိတ်မကောင်းသလို မျက်လုံးတွေ နဲ့သွင်ကို ငေးနေခဲ့သည်။ သို့သော် ဒီအစီအစဉ်ကို ကိုထိပ်လည်း ငြင်းစရာမရှိလေရာ အသာတကြည် လက်ခံမိပါသည်။

ကောင်မလေးက သူ့အခက်အခဲကို ရိပ်မိပြီး စီစဉ်လိုက်၍သာ တော်သေးသည်။ နောက်မို့ သူ့မှာ သွင်ကို လာခေါ်ဖို့ အလုပ်သွားရန် အိမ်ကနေ အစောကြီး ကြိုထွက်ရသည်။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကား တစ်နေ့မှာ ညနေပိုင်းတစ်ခါ သာ ဆုံဖြစ်ကြပြီး အရင်ကလို တနင်္ဂနွေညနေပေါင်းများစွာမှာ အတူတူ ဆုံကြတာမျိုးလည်း မရှိတော့ပါပေ။

ထိုတစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေညနေမှာတော့ အဆောင်မှူးမှ သွင်  
ထံဖုန်းလာသည်။ (အဆောင်တွင် အဆောင်မှူးဘွားဘွားက သူ့ဖုန်း  
ကို ပြောခွင့် သုံးခွင့် ပေးထားပါသည်။)

“ဟဲ့... သွင်... ငါတို့ပါ”

“မေပျို...”

“အေး... နင်အေးလား အေးရင် ငါတို့ လာမလို့”

“လာလေ...”

“ဘယ်မှ မသွားဘူးလား... ဟဲ့... နေဦး ထိပ်လာခေါ်မှာ  
လား”

“ခေါ်ဘူး... သူနေတာဝေးတော့ သိပ်မလာဖြစ်ဘူး”

“အေး... ဒါဆို... ငါတို့ ခုထွက်လာပြီ”

မေပျိုက သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသူပီပီ၊  
ကားကို မြန်မြန်ပြော၊ မြန်မြန်ဖုန်းချသည်။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်  
လောက်ဆို သူတို့ရောက်လာတော့မည်ဟု သွင်က ခန့်မှန်းမိလေရာ  
အဆင်သင့် စောင့်နေခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတော့ သွင်တို့ အပြင်သွားဖို့တိုင်  
ပင်ကာ အဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။



“မုန့်စားကြမယ်... မဟုတ်လား”

“အေး...”

“သွင်တို့ အဆောင်နားက ရှမ်းခေါက်ဆွဲပဲ စားရအောင်”

“ကောင်းပါတယ်... အဝေးကြီးလျှောက်သွားနေရင် အပြန်  
ခက်နေမယ်... နင်တို့ကလည်း စောစောလာတာ မဟုတ်  
ဘူး... Blazon လေး ဘာလေး သွားရအောင်...”

“နန္ဒာက ငါ့ဆီရောက်နေတာ ကြာပြီ... ငါတို့က နင့်ဆီ  
လာသင့် မလာသင့်ဆိုပြီး တိုင်ပင်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွား  
တာ...”

“ဘာတွေ တိုင်ပင်ရလို့လဲ”

ဆိုလဲထဲ သုံးယောက်သား ဝင်ထိုင်ပြီးလျှင် မှာစရာရှိတာမှာပြီး  
မှ နန္ဒာက ပြောပါသည်။

“ငါတို့က... နင့်ကို... သနားလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲဟယ်... ပြောမှာ ပြောစမ်းပါ”

“သွင်... တစ်ခုခုတွေ့ ဖြစ်နေတယ်နော်၊ အရင်ကလို သိပ်  
မရွှင်ဘူး... စိတ်လည်းတိုချင်နေတယ်”

“ခါပေါ့... နင်တို့တောင် ငါ့ကို ပြောသင့်မပြောသင့်တွေ့

တိုင်ပင်ရတဲ့အဆင့် ဖြစ်နေရင် ငါလည်း... မှန်းလို့ရနေပြီ”

“နင်...ဘာထင်နေလို့လဲ သွင်”

“ကိုထိပ်အကြောင်းလားလို့”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြော... သူ့ကို ဘယ်မှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ တွဲတွေ့လဲ”

မေပျိုနှင့် နန္ဒာ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကုန်၏။

“နင်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟယ်”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး... သူ့ဘက်ကစပြီး ဖောက်ပြန်တာ ဖြစ်မှာပေါ့... ငါကတော့ ပုံမှန်ပဲ”

“ငါတို့တွေ့လာတာက... နင်နဲ့တစ်ခါ မိုလ်ချုပ်ဈေးမှာဆုံခဲ့ တဲ့ ကောင်မလေးနဲ့တွေ့တာ”

“သူတို့... တော်တော် ရင်းနှီးနေတယ်နော်”

“ထိပ်ကတော့ နည်းနည်းလေး တည်တယ်... ရွက်နစ်နစ်က ထိပ်ကို တော်တော် အရေးပေးတာပဲ... အရမ်းချစ်ပုံ ရတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့... သူ ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဟဲ့... နင်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ... ကိုထိပ်က သိပ်ချမ်းသာချင်နေတာ... အဲဒီလိုမျိုး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်မျိုး... ကားဆယ်စီးလောက်ပိုင်တာ မျိုး... အိမ်လေးငါးခြောက်လုံးရှိတာမျိုး သိပ်ဖြစ်ချင်နေတာ သူ့အဲဒီလိုဘဝကိုရောက်ဖို့ ဖြတ်လမ်းနည်းကို ရှာတွေ့သွား ပြီလေ... သူ ချစ်တာမချစ်တာထက် ရွက်နုက သူ့ကိုပိုချစ် တယ်ဆိုတာ သံသယမရှိပါဘူး... ငါ သူနဲ့စပြီး ဆုံကတည်း က ရိပ်မိခဲ့တာပဲ... တစ်နေ့ကျရင် တစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ ထင်ကို ထင်နေခဲ့တယ်... အခုတော့ တကယ်ဖြစ်လာတယ်”

သွင်သည် ရှမ်းဆောက်ဆွဲပန်းကန်နှင့် အရာမယွင်းဘဲ၊ တူဖြင့် ဟိုမွေ့ သည်မွေ့ လုပ်နေမိသည်။

သွင် အခုရက်ပိုင်း အဲဒီစိတ်နဲ့ပင် စားရတာလည်း အရသာ မရှိ။ အိပ်ရင်လည်း အိပ်တစ်ဝက် နီးတစ်ဝက်နှင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ကာ နိုးနိုးလာတဲ့ ညပေါင်းလည်း မနည်းတော့။

“သွင်ရဲ့ နင့်မျက်နှာတောင် တော်တော် ချောင်ကျသွား တယ်... အဲဒီကိစ္စကြောင့် အရမ်း စိတ်ဆင်းရဲနေရပြီနော်... ဖြစ်ရလေဟယ်... ထိပ်က ဘယ်လိုများဖြစ်သွားတာလဲ”

“နင်တို့ မတွေ့ကြတော့ဘူးလား”

“အလုပ်သွားရင်တော့ ညနေကျ အတူတူပြန်တယ်... တွေ့  
တော့ တွေ့သေးတာပေါ့”

“အဲဒီတော့ သူ့အမှုအရာက ဘယ်လိုနေလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ... ငါဘာမှ မသိဘူးထင်နေတော့ အရင်ကလိုပဲ  
ပေါ့”

“အေးဟယ်... ထိပ်နဲ့နင်က သူငယ်ချင်းတဝက်တည်းက  
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အရမ်းသံယောဇဉ်ကြီးလာပြီးမှ  
ငါတို့ ကြိုပြီးမှန်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲ နင်တို့ ရည်းစားဖြစ်  
သွားကြတော့ ငါတို့က ဝမ်းသာကြရတယ်... ဒီလိုဖြစ်ရလိမ့်  
မယ်တောင် မထင်ဘူး”

“ငါတို့တင်မကဘူး... ပုဂံကောင်တွေလေ... ကျော်ခန့်တို့  
လွင်မင်းတို့တောင် သိနေကြတယ်... ထိပ်တော့ သွဋ်ကို  
ငိုရအောင် လုပ်တော့မယ် ထင်တယ်တဲ့”

“သူတို့ တွေ့လာလို့လား”

ထိုအခါ မေပျိုနှင့် နန္ဒာတို့ တိတ်သွားပြီး ပြောဖို့ နှုတ်မရဲ  
သလို ဖြစ်နေပြန်သည်။ သွင်ကား စိတ်မရှည်တော့။ ပြောရင်လည်း

ပြောလိုက်။ ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်ပြီးသားပဲ။ ရင်မဆိုင်ချင်လို့ ရမှမရ တော့တာ။

“ပြောဝါ... ငါ သူ့အကြောင်းထပ်ကြားရလို့လည်း အခု ထက် ပိုပြီး ခံစားစရာတော့ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

နန္ဒာက သက်ပြင်းချပြီး ပြောလိုက်၏။

“ကျော်နီတို့ သုံးယောက် ထိပ်အိမ်ကို အရင်အပတ်က သွားလည်တယ်... အဲဒီမှာ ရွက်နုရောက်နေတယ်တဲ့... ထိပ် အမေနဲ့ မီးဖိုချောင်မှာ အတူတူ ချက်ပြုတ်နေကြတာ တော် တော်ကို တရင်းတနှီးဆိုပဲ... ချက်နည်းပြုတ်နည်း လာသင် တာဆိုပြီး ထိပ်က ပြောပြနေသေးတယ်တဲ့”

“ဪ... ”

သွင်သည် ဒီလိုကြားရတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသွားပါသည်။ သွင်ဖြင့် ကိုထိပ်အိမ်ကို သွားလည်လျှင် အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်းအုပ်စု ကြီးနဲ့မှ သွားဖူးတာ။

အခု ပြောင်းလိုက်တဲ့အိမ်တောင် ကိုထိပ်က သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ပါ အတူတူဖိတ်လို့ တစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးပါသည်။

ရွက်နုကတော့ ကိုထိပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပါတယ်ဆိုပြီး

ကိုထိပ်အမေက သတ်မှတ်နိုင်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်နေပြီဆိုတာ သေချာ ပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... နင်နဲ့က ငယ်ချစ်ပဲဟာ သူ့ခဏစိတ်ယိုင် သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်... သွင်”

“နင်ဘာမှ တွေ့စေမနေနဲ့၊ ထိပ်ကို လက်ထပ်မယ် ဘာညာ နင်ပဲ ပြောလိုက်ပါ သွင်ရယ်...၊ သူ့ပြောမှ ဆိုတာ စောင့်နေရင် နင်...”

“အို... နေပါစေ ငါမပြောဘူး၊ ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ... အောက်တယ်... ငါကမှ ပြီးမမှားတာ... ငါက ဘာလို့ သူ့ကို ခြေသလုံးဖက်ပြီး တောင်းပန်ရမှာလဲ... သူကသာ ငါ့ကို တောင်းပန်ရမှာ စောင့်ကြည့်နေ”

“ဟဲ့... ဒုက္ခပါပဲ သွင်ရယ်... ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ဦးမလို့ လဲ”

“ငါဒီလိုချည်း ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ အိလည်လည်လုပ်နေတာ မကြိုက်ဘူး... ဒီတော့ ငါကစပြီး သူ့ကို ရှောင်မယ်... သူ ဘယ်လောက်နေနိုင်သလဲ... ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... နင် အဲဒီလိုလုပ်ရင် ထိပ်က ဟိုဘက် ပိုပါသွားမှာပေါ့ သွင်ရယ်”

သွင်က နာကျင်စွာ ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြိုင်ပြီးမလှချင်ပါဘူး... ပြိုင်ရင် လည်း ငါက ရှုံးဖို့ပဲရှိတယ်... ဒီတော့ မပြိုင်ခင် ရှောင်လိုက် တာကောင်းတယ်... သူက ငါ့ကို လက်လွတ်မခံနိုင်လောက် အောင် ချစ်တယ်ဆိုရင် သူလုပ်ခဲ့တဲ့အမှားကို ငါ့ဆီလာ တောင်းပန်မှ... သူ့ကိုယ်တိုင် အစအဆုံးပြောပြစန့်ခံမှ ငါ ကျေနပ်မယ်... အဲဒီလိုမှမပြောခင်အတွင်းမှာ ငါလုံးဝကို ရှောင်မိမယ်... ဘာကြောင့် ရှောင်သလဲဆိုတာ သူမသိလိုက် ရတဲ့ကိုရှောင်မှာ... လူတစ်ယောက်က နိုးပြီးလုပ်တာကို ငါက ငါသိကြောင်းပြောပြပြီး ပြဿနာမလုပ်ချင်ဘူး... သူ့ကိုယ် တိုင် ဝန်ခံတာပဲ လိုချင်တယ်”

သွင်သည် ပြတ်သားစွာပင် ပြောပြလိုက်ပါသည်။ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က သွင်ကို ငေးနေခဲ့၏။

သွင်က...

“နင်တို့လည်း ဘာမှ ကြားဝင်ပြီး မဖြေရှင်းပေးမနေနဲ့နော်...”

မသိသလိုနေ၊ တစ်နေ့ကျရင်... ဆိုတာကိုပဲ စောင့်ကြည့်နေ၊  
ကောင်းတာပဲ ဖြစ်လာလာ၊ ဆိုးတာပဲ ဖြစ်လာလာ ငါခံ  
မယ်”

ဟုလည်း ထပ်ပြောလိုက်သေးသည်။

သွင်သည် နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားများကို တိတ်တဆိတ်ကိုက်  
ထားမိသည်။

သွင်ဟာ ကိုထိပ်ကို အချစ်ကြီးချစ်မိသူဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍  
သွင့်တွင် အချစ်ကြီးရခြင်းတည်းဟူသော ခံစားချက်ကလည်း ဖြစ်  
ပေါ်လာခဲ့တော့လေသည်။

\* \* \*





အပိုင်း( ၃ )





---

စေတနာစာပေ

---

(၇)

“ကိုစောကမ္ဘာ... သွင်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီနိုင်မလား”

စောကမ္ဘာက မသိုင်းမတွ ပြောချလိုက်သော သွင်ကို အံ့သြ  
ဟန်မပြဘဲ၊ ပြုံး၍ မေးဆတ်ကာ မေးဟန်ပြလိုက်သည်။

“သွင် အဆောင်ပြောင်းချင်လို့”

“ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒါ... သန့်ပြီး စည်းကမ်းလည်းရှိတဲ့ အဆောင်ပေါ့ ...

အဲဒီလိုအဆောင်မျိုး ဘယ်မှာရှိတယ်လို့ ကြားဖူးလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ သိပ်မသိဘူး”

“ဟင်”

“ဒါပေမယ့်... စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ရုံးက ကောင်မလေးတွေကို စုံစမ်းပေးပါ့မယ်... သူတို့ထဲက တစ်ယောက်တလေ လောက်ကတော့ သိမှာပါ”

“သွင်က မနက်ဖြန်လောက်တောင် ပြောင်းချင်တာ”

“ဘာအဆင်မပြေလို့လဲ”

“အဆောင်က အဆင်ပြေပါတယ်... သွင့်ဘာလာ တခြား ပြောင်းချင်တာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မမေးနဲ့နော်”

“ရပါတယ်... မမေးပါဘူး၊ သွင်စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် သိသိချင်း သွင့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောမယ်... လိုက်လည်း ပို့ပါ့မယ်”

ကောင်မလေး ဘာကြောင့် အရင်လိုပြီး၊ ဒီလိုဖြစ်ရလဲဆိုတာ သူမမေးချင်။ သိလည်းမသိလို။ သူ့ကို အရင်ကထက် ပိုရင်းနှီးလာပြီး ပိုအကျွမ်းတဝင် နေလာတာကို သူကျေနပ်သည်။ ရည်းစားနဲ့ အဆင်မပြေချိန်မှာ ကိုယ်က နေရာဝင်လုတယ်ပဲ ပြောပြော၊ လောကကြီးမှာက ကိုယ်လိုချင်တာ ရရှိပဲ မဟုတ်လား။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတော်တော်

များများထံမှ အဆောင် စုံစမ်းကြည့်သည်။ သုံးလေးခုလောက်တော့ သိရသည်။

သွင့်ရုံးကိုပင် ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပြတော့ သွင်က...

“ပိတ်ရက်ကျရင် သွင့်ကို အဲဒီနေရာတွေ လိုက်ပို့ပေးမလား”

ဟု တောင်းဆိုလာသည်။

“ရပါ့တယ်...”

“ရှင်က စိတ်မပါသလိုပဲနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော် စိတ်ပါပါတယ်... စိတ်ပါလို့ပဲ လုပ်ပေးနေတာပေါ့... ကျွန်တော်စိတ်မပါရင် ဘာမှ မလုပ်ဘူးဗျ... သွင် တဖြည်းဖြည်း မြင်လာမှာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီတနင်္ဂနွေ သွင့်ကို...”

“စိတ်ချ... ကျွန်တော် ဆယ့်တစ်နာရီ လာခဲ့မယ် သွင်”

တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်တော့ သူ သွင်နေသော အဆောင်ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်ရုံနှင့် သွင်က ထွက်လာပြီးဖြစ်နေပါသည်။ အဆောင်မှာလည်း ရုံးအားရက် ကျောင်းအားရက်မို့ လူစည်နေသည်။ သတိထားမိသော တချို့တလေက သွင့်ကိုကြည့်ပြီး တီးတိုးပြောလျက်ရှိနေသည်။

ဘာပြောကြမလဲ၊ သွင်တော့ အရင်တစ်ယောက်နဲ့ မဟုတ်တော့  
ဘူး။ ကြည့်စမ်း... ဒီတစ်ယောက်လည်း ချောတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့  
ပိုပြီး ချမ်းသာပုံရတယ်။ Land Cruiser လင်ခရူဇာကြီးနဲ့။

စောကမ္ဘာသည် ကောင်မလေးများပြောမည့် စကားကို  
သူ့ဘာသာ ထွေးကြည့်ပြီး သွင်ကို အကဲခတ်နေပါသည်။

သွင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်စက်မှ ဂရုမစိုက်သော မျက်နှာ  
ပေးဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ သူမသိသော တစ်ဖက်တွင် သွင်နှင့်ထိပ်တို့  
ဘာတွေများ မဇိုပကွ ဖြစ်ထားကြသလဲ။

“I can be you hero...baby...”

I will stand by you forver... you can take my  
breath away...”

စောကမ္ဘာက သီချင်းကို တိုးတိုးလိုက်ဆိုရင်း သွင် ဘာပြော  
မလဲဆိုတာ စောင့်နေခဲ့သည်။ Enrique Iglesia အန်းရစ်ဂ်  
အစ်ဂလစ် ဆီးယား၏ သီချင်းကို သိပ်ကြိုက်လှသည် မဟုတ်ပေမယ့်  
ဒီတစ်ပုဒ် တိုတော့ သူ သွင်ရှေ့မှာ ဆိုပြချင်နေသည်။

ငါမင်းရဲ့ ဟီးရိုးတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါဆို သွင်က ဘာ  
ပြန်ပြောမလဲ။

“ဘယ်သွားမှာလဲ... ကိုစောကမ္ဘာ”

“ကမ္ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုကမ္ဘာဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပါ... သွင်နာမည်တွေ အများကြီး ခေါ်နေရမယ်”

“ကိုကမ္ဘာလို့ ခေါ်မယ်”

“အိုကေ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ...”

“ပထမဆုံးက အဆောင်က (... )လမ်းမှာလေ၊ အဲဒီကို သွားမလို့... ဒီကဆို လမ်းသင့်တယ်... သွင်ကို ကျွန်တော် သိထားတဲ့ လေးခု လိုက်ပြမယ်... သွင် ကြိုက်တာရွေးပေါ့၊ ပြောင်းဖို့ရွေးဖို့ကို ကျွန်တော်ပဲ ကူညီပါ့မယ်... ကြိုပြောထား ပြီးပြီနော်... မငြင်းပါနဲ့”

“ကိုကမ္ဘာမပြောလည်း သွင်က သွင်ကို လိုက်ကူညီပြောင်း ပေးဖို့ ပြောမလို့ပါပဲ”

သူတို့ အဆောင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်စုံစမ်းကြသည်။ လေးခုမှာ နှစ်ခုပဲ ရွေးခွင့်ရှိနေသည်။ ကျန်တဲ့နှစ်ခုက လူပြည့်နေ၍ ရဖို့ လမ်းမမြင်။ သွင်ကလည်း အဲဒီ ကျန်သောနှစ်ခုကိုသာ ကျကျ နပ်နပ်ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။



“အလုပ်သွားရင် အဆင်ပြေဖို့ မပြေဖို့ကို ကြည့်မနေတော့ ပါဘူး... သွင်(... )လမ်းက တစ်ခုကိုပဲ ပိုသဘောကျတယ်။ အဲဒါကို ရွေးလိုက်မယ်နော်... ကိုကမ္ဘာတို့အလုပ်က ကောင် မလေးတွေတောင် ရှိတယ်။ ပြီးတော့ နေကြတာက ဆရာမ တွေများတော့ ပိုပြီးကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်”

“သွင်လဘောပါ... သွင်နေကြည့်ပြီးမှ မကြိုက်လည်း ထပ် ပြောင်းပေါ့... အမှန်တော့ သွင်ကို အကြံပေးချင်တာ...”

စောကမ္ဘာက ပြောပြီးမှ ပြန်တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် သွင်လှည့် ကြည့်ရင်း...

“ပြောပါ ရပါတယ်... သွင် ဘယ်လိုမှမထင်တတ်ပါဘူး”

“အော်... သွင်အမျိုးတွေနဲ့ နီးနီးနားနားမှာ အခန်းလေး တစ်ခုပြန်ဝယ်ပြီး နေလို့ရတာပဲလို့ ပြောချင်တာပါ... ဟောမာ တို့အိမ်နဲ့ နှစ်အိမ်ကျော်လောက်မှာ ကန်ထရိုက်တိုက်အသစ် လေးတစ်ခု ပြီးထားတယ်လေ။ အခန်းကျယ်မဟုတ်ဘူး။ အခန်းကျဉ်းတွေပဲ သွင်သာနေချင်ရင်ရတာပဲ... သွင်အရင် အခန်းကိုရောင်း ဒီအခန်းလေးဝယ်နေ... အဆင်ပြေသားပဲ”

“အဲဒီတော့ ကြီးမေတို့က စိတ်ဆိုးမှာပေါ့။ သူတို့အိမ်ကျယ်

ရဲ့သားနဲ့ လာတော့မနေဘဲ၊ သူတို့နားက အခန်းမှာ လာနေ တယ်ဆိုပြီး စိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်... မဖြစ်ပါဘူးလေ၊ သွင် အခေတင်မှာပဲ အရိုးထုတ်ရရင် ထုတ်ရပေါ့... အဲဒီလိုပဲ နေ ချင်တယ်”

ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ရင်တော့ သွင်မနေရပါဘူး။ ဒါမှ မဟုတ် သွင်က မချစ်နိုင်ပေမယ့်၊ သွင်ကိုချစ်တဲ့ သွင်အတွက် အားကိုးခွင့်ရှိတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို (ဥပမာ... ကျွန်တော် ပေါ့)လက်ထပ်ရင်တော့ သွင်ဒီလို နေရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

“နေ့လယ်စာ စားတဲ့အချိန်တောင် ကျော်သွားပြီ... သွင် မဆာဘူးလား”

“သိပ်တော့ မဆာပါဘူး... ကိုကမ္ဘာစားမယ်ဆိုရင်တော့ စားလေ”

“သွင်ဇရာ”

“စားမှာပါ... ဒါပေမယ့် သိပ်အများကြီးတော့ မစားနိုင်ဘူး ထင်တယ်”

“မနက်က ဘာစားထားလို့လဲ”

“ပေါင်မုန့်မီးတင်နှစ်ချပ်နဲ့ ကြက်ဥဟတ်ဖရိုင်းရယ်၊ လက်

ဖက်ရည်ရယ်၊ လက်ဖက်ရည်က နှစ်ခွက်”

“ဟာ... တော်တော် ဆောက်တာပဲ”

“သွင်က လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီ ကြိုက်တယ်လေ”

“ပေါင်မုန့်မီးကင်က ဆိုင်က ဝယ်စားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... သွင်မှာ Toaster ရှိတယ်... မီးလာတဲ့နေ့ဆို ရင် ကင်တာပေါ့... မီးမလာတော့လည်း ဒီအတိုင်း အစိမ်း စားရင်စား... မစားရင်လည်း အပြင်က မုန့်ဝယ်စားတာ ပေါ့”

“အဖတ်မစားတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး... လက်ဖက် ရည်တွေ အရမ်းဆောက်ထားလို့ ရင်ခံပြီး ခုထိမဆာတာ ဖြစ်မယ်”

စောကမ္ဘာသည် သွင်အတွက် ပူပူပင်ပင်အသံဖြင့် ပြောလိုက် သည်။ သွင်သည် မိဘလည်းမရှိ၍ ဒဏ်ခံအသောက်ကို အချိန်မှန်မှန် စားဖို့ မစားဖို့လည်း ပြောမည့်သူမရှိရာ၊ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် ကြိုက်တာဆို ဇွတ်စားပြီး မကြိုက်တာဆို လုံးဝမစားသော ပုံစံမျိုးဖြစ် နေပါသည်။

\* \* \*

---

စေတနာစာပေ

---

**သွင်အလုပ်ပြင်**းတာကို ကိုထိပ် လုံးဝမသိလိုက်ချေ။ အဲဒီရက်တွေမှာ သွင်က သူနဲ့ ညနေ အလုပ်ပြန်လျှင် ဆုံသော်လည်း မပြောပါ။

နောက်တော့ သွင်လုပ်နေသော ကုမ္ပဏီမှ အလုပ်ထွက်ပစ်လိုက်သည်။ အဲဒါလည်း ကိုထိပ် မသိလိုက်ရ။ မနက်မနက်တွေမှာ သွင်ကို အလုပ်အတူသွားဖို့ လာခေါ်ရလေရာ ညနေကျတော့ အလုပ်မှ အတူတူ ပြန်ဖို့ စောင့်နေကျနေရာတွင် သူသွားစောင့်နေခဲ့၏။

ခါတိုင်း နာရီပက်အတွင်း ရောက်လာတတ်သော ဒါမှမဟုတ် ချိန်းသောနေရာဟာ သွင်ရုံးနဲ့သိပ်မဝေးလှ၍ သွင်က အမြဲလိုလို အရင်ရောက်နေကျဖြစ်တတ်သော ညနေတွင် သွင်ရောက်မလာလျှင် ထိပ်သည် စိတ်ဝှက်လှပြီး တမျှော်မျှော် ဟိုတော့ သည်တွေ ဖြစ်နေသည်။

---

စေတနာစာပေ

---

**နာရီဝက်ထက်ကျော်လာတော့** သူ လမ်းဆေး စတိုးဆိုင်မှ ဖုန်းမှတစ်ဆင့် သွင်တို့ ရုံးကို ဖုန်းလှမ်းဆက်၍ မေးပါသည်။

“တသွင်သွင်... အလုပ်က ထွက်သွားပါပြီ”

“ခင်ဗျာ...”

“အလုပ်ထွက်သွားပြီ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး အလုပ် မဝင်းတော့ဘူး”

ထိပ်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ သိလိုက်ရသော အကြောင်းအရာကို အံ့သြပြီး ကြောင်နေသည်။ တစ်ဖက်မှ...

“ဒါပဲ... မဟုတ်လား၊ ဖုန်းချလိုက်မယ်... ကျွန်မက အိုဗာ တိုင်(over time)လုပ်နေလို့ ရုံးမှာလူကျန်တာ... နောက်မို့ ဒီအချိန်ဆက်ရင် ဘယ်သူမှ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ခဏ... ခဏလေး နေပါဦးခင်ဗျာ... သူဘယ်အလုပ်ကို ပြောင်းသွားတာလဲ... သိလားခင်ဗျာ”

“အဲဒါတော့... မသိဘူး၊ သူက အလုပ်မထွက်ခင် နှစ်ပတ် ကြိုပြီး ပြောထားပြီးသားဆိုတော့ သူ့မှာ တခြားအလုပ်ရဖို့ အခွင့်အလမ်းရှိလို့ ထွက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

ထိပ်သည် ဒီလောက်သိခွင့်ရလိုက်တာနှင့်ပင် သွင်ကို ပဟေဠိ ဖြစ်သွားပါသည်။

**နှစ်ပထမကြိမ်** ခွင့်တောင်းထားလျက်သားနဲ့... ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ညနေ အလုပ်ဆင်းတိုင်း သူတို့တွေ့လျက်သားနဲ့ သွင်... ဘာကြောင့် သူ့ကို မပြောသလဲ။

ထိပ်သည် တွေ့စေ့ပင် ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကို လျှောက်လာပါသည်။

သွင့်ဆီ သွားမေးချင်လာသည်။ ဒီအိမ်အပြန် နောက်ကျရင်လည်း နောက်ကျတော့ပေါ့။

“ကိုထိပ်ရေ...”

ခေါ်သံကြောင့် ထိပ်သည် ကားဂိတ်မရောက်ခင် လမ်းတစ်ဖက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဘယ်လာတာလဲ”

ရွက်နုသည် ထိပ်၏ရုံးမဟုတ်သော နေရာမှာ တွေ့ရ၍ အံ့ဩပြီး မေးသည်။

“ဒီဘက်မှာ ကျွန်တော်နဲ့သွင်က အတူတူစောင့်ပြီး ပြန်နေကျလေ... ဒါကြောင့် သွင့်ကိုလာစောင့်တာ... ကျွန်တော်ရုံးကနေ လမ်းတော့ လျှောက်လာရတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သွင်ရော”

“သွပ်ထား...အင်း...သူ့အလုပ်ထွက်သွားပြီဆိုတာ ကျွန်တော်အခုမှ သိရတယ်...သူ့အလုပ်ကို ဗုန်းဆက်ပြီး မေးလိုက်တာလေ... အဲဒါကြောင့်ကျွန်တော် အခုပဲ သူ့အဆောင်ကို သွားမေးမလို့ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘာမှ မပြောထားဘူး”

ထိပ်သည် ရွက်နုနှင့် ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်ရာ အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

“ခါဆို ရွက်နု...လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရွက်နု...သွားစရာရှိရင်သွားနော်... ကျွန်တော့်ကို တကူးတကကြီး...”

“ဪ... အဲဒါ ပြောနေစရာလိုလို့လား... ကိုထိပ်ရယ်၊ ရွက်နုက ကိုထိပ်အတွက် သူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလား”

ထိပ် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သွားပါသည်။ သွင့်အပေါ်ထားသော အချစ်...။ ရွက်နုအပေါ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော သံယောဇဉ်။

အဲဒီနှစ်ခုကြားမှာ ထိပ်ဟာ တောဝေလို့ ကောင်းနေခဲ့။

တစ်ခါတလေမှာ သာယာယစ်မှုမိခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေ ရှိပေ

မယ်၊ သူ... နထီတိုင် သွင့်ကိုတော့ ချစ်နေသေးသည်။ သွင့်ကိုလည်း လက်တွဲမြှောက်နိုင်။ ဒီမိန်းကလေး၏ သိတတ်သော စိတ်သဘောနှင့် အလိုက်သိတတ်မှုကိုလည်း လျစ်လျူမရှုနိုင်။

“ကိုထိပ်...”

“ဟင်...”

“အကယ်၍ပေါ့လေ... သွင့်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် ရွက်နုက ကိုထိပ်ရဲ့ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ရှိနေမလဲ”

“ဘယ်လို မေးတာလဲ ရွက်နု”

“ရွက်နုတို့ သံယောဇဉ်တွေ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ ကိုထိပ် မမေ့ပါဘူးနော်... ရွက်နုအပေါ် သာယာလို့ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါလေးကိုတော့ အိပ်မက် မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ရွက်နုရယ်...”

ထိပ်သည် ရွက်နုက ရှက်ရွံ့ရွံ့မျက်နှာလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောနေဟန်ကိုမြင်ကာ... သူ ရွက်နု၏ ကားမောင်းနေသော လက်တစ်ဖက်၏ လက်ဖမိုးကို အသာငုံ၍ နှုတ်ခမ်းဖြင့် ထိလိုက်မိသည်။

အချစ်ဆိုတာ ပြောင်းလဲလို့တော့ မရပေမယ့်၊ ဒီမိန်းကလေးကို



လည်း ရင်ထဲမှာ နေရာတစ်နေရာပေးချင်နေပြန်သည်မှာ ထိပ်အတွက် ရင်မောစရာ ဖြစ်နေပါသည်။

သွင်နေသော အဆောင်ကိုရောက်တော့ သွင် ဒီမှာ မနေတော့ ဘူးဆိုတာ ထပ်၍ သိရပြန်သည်။

“ဘယ်ပြောင်းသွားတယ်လို့တော့ အသေအချာ မပြော ဘူး... သူ့ကို လာခေါ်ပေးတာ... သူ့ပစ္စည်းတွေ ကူရွှေ့ပေး တာကိုတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက် လာကူပေးတာတွေ့ တယ်”

“ဟုတ်လား...”

“4WD နဲ့ပဲ ရုပ်ချောချောလေး... ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ သူက ဘာမှ မိတ်ဆက်မပေးလို့ မသိရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မပြောင်းခင် ရက်ပိုင်းတော့ သူတို့ ခဏခဏတွဲပြီး အပြင် ထွက်ကြတာ တွေ့တယ်”

ထိပ်သည် ရုတ်တရက်တော့ ဒေါသဖြစ်သွားပါသည်။

အဲဒါ ဘယ်ကောင်ဖြစ်နိုင်မလဲ။

ငါ့ကိုလည်း ဘာမှ အသိမပေးဘဲ၊ အဲဒီကောင်ရဲ့ အကူအညီ ကို ယူနေတဲ့အထိ သွင့်ဘဝမှာ အရေးပါနေပြီလား။

ထိပ်သည် စောကမ္ဘာဟူသော အမည်နာမတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။ ဒီကောင်များ ဖြစ်နေမလား။ စောကမ္ဘာဟာ four wheel drive (4WD) တော့ စီးတာတွေ့တယ်။ ရုပ်ကလည်း ချောတယ်။

သူတို့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို ဆက်စပ်ပြီး ဒီလောက်ထိ ရင်းနှီးသွားသလဲ။

ထိပ်သည် တွေ့ဝေပြီး ရွက်နုကိုပင် စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ၊ ရွက်နုနဲ့ဘေးမှ ပါလာခဲ့ပါသည်။

“I’m not a girl... not yet a woman... all I need is love...”

ရွက်နုက တိတ်ဆိတ်နေတာကို မနေတတ်သလိုဖြင့် CD ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ... Briteny Spears ၏ သီချင်းသံလေးက ခပ်သဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သွင့်ကို သတိရနေသော မိတ်တွေက ရွက်နုထံ ပြန်ရောက်လာသည်။

ထိပ် စကား ပြောလိုက်ပါသည်။

“သူ... ဘယ်ပြောင်းသွားတာလဲ မသိဘူး၊ သူ... ဘာဖြစ် သွားတာလဲ မသိဘူး၊ ရွက်နုရာ...၊ ရွက်နုရာ ဘယ်လို ထင်လဲ”

“သွင်က သူ့ကိုယ်သူ ကောင်မလေးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်တော့ဘူး... ဒါပေမဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်သေးဘူး... သူလိုချင်တာ အချစ်ပဲလို့ ပြောချင်တာ ထင်တယ်”

“အချစ်ကို... လိုချင်တယ်... ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်နဲ့သူက ချစ်သူတွေပဲ... ဘာကြောင့် အချစ်ကို လိုချင်တယ်လို့ ရွက်နုက ထင်ရသလဲ”

“သွင်က ကိုထိပ်နဲ့ ရွက်နုတို့ကို တွေ့ရင်တွေ့မယ်... ဟို အကြောင်း ဒီအကြောင်း သတင်းနည်းနည်းကြားရင်ကြားမယ်... ဒါကြောင့် သူလည်း သူ့ကို အချစ်ထပ်ပေးမယ့်သူကို ရှာပြီး အဲဒီသူကို အားကိုးသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်နိုင်သေးပါဘူး ရွက်နုရယ်”

ထိပ်သည် သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ထဲ သူ့မျက်နှာကို ထည့်မြှုပ်ထားပြီး ကြံရာမရ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

အခြေအနေတွေ ဘာမှ မလွန်သေးရင်တော့ သွင်ကို သူပြန် လိုချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။

\* \* \*

အဲဒီရက်ကစပြီး ထိပ်သည် သွင်ဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ ဆိုတာကို ရသမျှ လိုက်စုံစမ်းပါသည်။

မေပျိုကလည်း

“ငါ... လုံးဝဘာမှ သိရတာမဟုတ်ဘူး... သူက သိပ်လျှို့ဝှက်တယ်ဟဲ့”

ဟု စိတ်တိုသလို ပြောသည်။

“သူ အဆောင်ပြောင်းမယ်ဆိုတာလည်း ကြိုသိတယ်၊ အလုပ် ထွက်မယ်ဆိုတာလည်း သိတာပဲ... ငါက နင်သိမယ်ထင်လို့ တာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ တယ်မေးမိမလဲ... နင့်ဆီက သိရရင် ငါတို့လည်း သိမှာပဲဆိုပြီး မမေးထားလိုက်မိဘူး”

ဟူ၍ နန္ဒာကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြပါသည်။

သူနဲ့အတူ ရွက်နုပါ ပါလာသည်ကိုတော့ မေပျိုနှင့် နန္ဒာက အရေးမစိုက်သလို၊ အဖုံ့သလို၊ မစပ်စုချင်သလို ပုံစံနှင့် ဘာမှ မမေးဘဲနေနေခဲ့သည်။ ထိုသို့သောအမှုအရာကို သူကတော့ ယောက်ျား လေးမို့ မဖမ်းမိပေမယ့် ရွက်နုကတော့ ချက်ချင်းရိပ်မိပြီး...

သူတို့က ရွက်နုနဲ့ ကိုထိပ် တွဲတွေ့တာကို မထူးဆန်းသလို နဲ့ဟု ထိပ်ကို ပြောပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရွက်နု...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... သူတို့က ရွက်နုနဲ့ ကိုထိပ် တွဲတွေ့ရ မယ်လို့ ကြိုမှန်းဆထားနိုင်တာဟာ မထူးဆန်းဘူးလား... သူတို့နဲ့ သွင်ဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ သူတို့ သိရင် သွင်လည်း သိရမယ်လို့ ကိုထိပ် မမှန်းမိဘူးလား”

“အင်း...”

“သွင်... ကိုထိပ်ကို စိတ်ကောင်းလို့ ဒီလိုလုပ်သွားတာပါ”

ရွက်နုက ပုစ္ဆာကို ဖြေရှင်းပေးသလို လေသံဖြင့် ထိပ်ကို ပြောပါသည်။

ထိပ်သည် ထိုသောအခါ သွင်ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟု ပဟောဇွဲ ဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဂျပေတို့ သူသည် မေပျိုထံ တစ်ယောက်တည်း ထပ်သွားကာ စောကမ္ဘာ၏ ရုံးခန်းပုံးနံပါတ်ကို တောင်းပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တောင်းတာလဲ”

“သွင်နေတဲ့ နေရာကို သူ့သိမယ်ထင်လို့...”

“ဟဲ့... ဘယ်လိုတွေလဲ”

“သိပ်တော့ မဆာချာဘူးလေ၊ ငါလည်း လိုအပ်မှ ဒီကောင်ကို မေးမှာပါ... မလိုအပ်ရင်တော့ ပုန်းမဆက်ပါဘူး၊ လိုရ မယ်ရ တောင်းထားတာ”

မေပျိုက မထင်မှတ်ထားသော သတင်းမို့ အံ့သြနေသည်။ သို့သော် ပုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ရှာပေးလိုက်ပါသည်။ ငါ့ကောင် အလုပ် လျှောက်တုန်းကမို့ သိမ်းထားတာ။ မလိုအပ်ရင် လွှင့်ပစ်တော့မလို့ တောင် စဉ်းစားနေတာဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် စောကမ္ဘာ၏ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း လိပ်စာနှင့် ပုန်းနံပါတ် Hand Phone နံပါတ်များပါသော Visiting Card ကို ထိပ်အား ပေးလိုက်ပါသည်။

\* \* \*

စေတနာစာပေ



(၈)

နှစ်ပတ်မျှ စရိုးထွက်ရာမှ ပြန်လာသော စောကမ္ဘာကို တွေ့  
ချင်သူနှစ်ဦးရှိကြောင်း ပြန်သိရလျှင် စောကမ္ဘာသည် သူ့အတွက်  
အရေးပါမည့် သူကိုသာ အရင်ဆုံး ဆက်သွယ်ပါသည်။

အဆောင်မှ ဖုန်းကိုပင် သူလှမ်းဆက်လိုက်၏။

“တသွင်သွင်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ... စောကမ္ဘာလို့ ပြော  
ပေးပါခင်ဗျာ”

သူ ပြည့်စုံစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။ တအောင့်လောက်စောင့်ရ  
ပြီးမှ သွင်လာကိုင်သည်။



“ကိုကမ္ဘာ...”

“သွင်လား... ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်ဆိုလို့”

“ပြန်ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး၊ ညကမှ ရောက်တာ... မနက်ကျ ရုံးခန်းတက် ခဏလာတော့ သတင်းရတာ”

“ကိုကမ္ဘာကို စကားပြောစရာရှိလို့...”

“ကျွန်တော် အခုလာခဲ့ရမလား”

“အားရင်တော့ လာခဲ့ပါ... ဒါပေမယ့် သိပ်အရေးတကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လာခဲ့ပါမယ်... သွင် လိုအပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ရှိသင့်တယ်လေ”

စောကမ္ဘာသည် ပြောလည်းပြော... ‘ဘိုင်း... ဘိုင်း’ ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။ သွင်ရှိသော အဆောင်ကိုရောက်တော့ သွင်က သူ့ကို ကြိုဆောင့်နေပါသည်။

သွင်သည် ကော်ဖီရောင် ဖျော့ဖျော့ ဖြောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။ သွင်က ရုပ်အလှကြီး မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ဘာသာတော့

ချစ်စရာကောင်းလျက် ကြည့်ကောင်းလေရာ သွင့်ကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ ဖြစ်မိစရာမရှိသော ရုပ်ရည်မျိုးလေး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ ကောင်မလေးကို ချစ်တာဟာ ချောတာလှတာ နှင့် မဆိုနိုင်ပါ။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ စတွေ့တွေ့ချင်းမှာ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီး အဲဒီထဲကစ၍ တစ်နှိမ်နှိမ် ချစ်လာမိတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“သွင့်... ဘယ်သွားမလဲ”

“ကိုကမ္ဘာသွားတဲ့နေရာကို လိုက်မယ်”

“အိုကေ...”

သွင့်နဲ့ စောကမ္ဘာထွက်သွားတော့ အဆောင်မှာ တချို့တလေ ရှိနေသော အလုပ်မသွားသေးသလား၊ ကျောင်းမသွားသေးသလား မသိရသော မိန်းကလေးတချို့က ကြည့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ အအေး စသည်များရသော ဆိုင် လေးတစ်ဆိုင်မှာ အတူတူဝင်ထိုင် ဖြစ်ကြပါသည်။

“ကိုကမ္ဘာ... ခရီးသွားရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တယ်ရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး... ဧည့်သည်တွေကို ပို့စရာလည်း ရှိပြီး... သူတို့က ကိုယ်မဝါရင် မဖြစ်ဘူးဆိုလို့

လိုက်ပို့ရတာလေ... အလုပ်သဘောလည်းပါတော့... မပျော်ဘူးပေါ့၊ အင်း... ဒါပေမဲ့ ဒေသရှုခင်းလေးတွေက အေးချမ်းပြီး သာယာတော့ စိတ်တော့ ကြည်နူးရတာပေါ့... ပြီးတော့ စိတ်ကူးတွေဘာတွေ ယဉ်လိုက်မိသေးတယ်”

“ဘာလဲဟင် သွင့်ကိုပြောပြမလား”

“ဪ... ကျွန်တော်သာ လက်ထပ်ပြီး ဟန်းနီးမွန်းထွက်ရင် ဒီဘက်လာမယ်လို့ တောင်ကြီး၊ အင်းလေးဘက်လေ... သိပ်နေလို့ကောင်းတဲ့ရာသီဥတုနဲ့ ရှုခင်းတွေနဲ့...”

လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိနေပြီလားလို့ သွင့် မမေးတော့ပါ။ သူက ကိုယ့်အပေါ် တွယ်ငြိနေတာလည်း သိနေတယ်။ သိပ်အရင်းအနှီးကြီး မဟုတ်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ဂရုစိုက် လာကူညီနေတာဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်မလဲ။

အဲဒီ မေးခွန်းဟာ သိပ်ဦးနှောက်ခြောက်စရာ ကောင်းလှသော မေးခွန်းမျိုး မဟုတ်၍ သွင့်တွင် အဖြေရှိပြီးသားပင်။

“သွင့် ဘာတွေ ပြောစရာရှိလို့လဲ”

“အင်း... ဒီလိုပါ... သွင့်တော့ တခြားတစ်နေရာရာကို ပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“သွင့်သဘောလေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲလို့... မမေးဘူးလား”

“သွင်... မဖြေချင်မှာ စိုးလို့ပါ”

“မေးရင်... ဖြေမှာပေါ့”

“ကဲ... ဒါဖြင့် မေးပါတယ်... သွင့်မှာ ဘာ အခက်အခဲ ရှိလို့လဲ”

သွင်က စားပွဲပေါ်က နက်စ်တမီး Blend 43 ကော်ဖီတွေ ရှိနေသော ကော်ဖီခွက်ကိုင်းလေးကို ဘာရယ်မဟုတ် လက်ညှိုးထိပ်မှ လက်သည်းလေးဖြင့် အသာထိရင်း ဖြည်းဖြည်းလေး ပြောပါသည်။

“ကိုကမ္ဘာတို့ အလုပ်မှာလုပ်တဲ့ ငန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ က သွင့်ကို အထင်မှားကြတယ်”

“ဘာတွေထင်လို့လဲ”

“ဟို သွင်က သွင်ကလေ ကိုကမ္ဘာနဲ့ တစ်မျိုးတစ်မည်ပေါ့၊ အဲဒီလိုထင်ကြတယ်၊ လူသိမခံချင်လို့ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မထားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဆောင်တစ်ခုမှာ ထားတယ်၊ အပြင်ထွက်ဖို့ ခေါ်လာတယ်... အဲဒါမျိုးတွေထင်ပြီး ပြော ကြတယ်နဲ့ တူပါရဲ့လေ... သွင့်ကို အဆောင်ကလူတွေက

သိပ် အရေးမလုပ်ကြဘူး။ အရောမဝင်ချင်သလိုလို... ဘာ  
လိုလိုနဲ့ သွင်ကပဲ မကောင်းတဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေသလိုကြီးနဲ့လေ။  
တစ်ခါတလေ ကြီးမေတို့အိမ်မှာ တစ်ညလောက်များ သွား  
အိပ်ဖို့ ကိုကမ္ဘာကပဲ လာခေါ်ခိုင်းတော့လေ သွင်ကပဲ အထုပ်  
တွေ ပြင်ဆင်ပြီး လိုက်သွားတော့ ပြန်လာတဲ့နေ့ဆို သူတို့  
မျက်နှာတွေက တစ်မျိုးကြီးပဲ... အဲဒါ...”

“ရပြီ... ရပြီ... သွင်... သွင်ဒီလောက်ပြောရင် ကျွန်တော်  
နားလည်ပါပြီ... အမှန်တော့ ကျွန်တော် အဲဒီကောင်မလေး  
တွေကို သွင်နဲ့ကျွန်တော် အမျိုးတော်တယ်... ဘာညာ...  
ပြောထားလိုက်မိဖို့ သင့်တယ်”

“သွင်က သွင့်ဘာသာ အလုပ်လည်းမလုပ်တော့တဲ့၊ အစောင့်  
မှာပဲ အခန်းကောင်းတစ်ခန်းယူပြီး သီဆန်နေတယ်... ဝစ္စည်း  
ပစ္စယာလည်း စုံတယ်... ပိုက်ဆံသုံးနိုင်တယ်... ဆိုတော့  
အထင်ခံရတာပေါ့”

“ဪ... ဒါကတော့ လောကကြီးထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အဖြစ်  
အပျက်တွေဆိုတော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်လေ... ခေတရီးသွင်  
ရယ် ကျွန်တော် အဲဒီလိုကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“သွင်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“သွင်ပဲ တခြားပြောင်းမယ်ဆို”

“တခြားပြောင်းရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောမလားမသိဘူး၊  
ဟိုအဆောင်တုန်းကတော့ ကြီးမေကိုယ်တိုင် လိုက်ပြောပြီး  
အပ်ပေးတော့... ပြီးတော့လေ ပြောင်းတုန်းကလည်း သူငယ်  
ချင်း တစ်အုပ်စုလုံးက ဝိုင်းကူပေးကြတော့ ဘာမှ အထင်  
မခံရဘူး...”

ကောင်မလေးတော့ သူ့ချစ်သူဆီ စိတ်လည်ပြီး သတိရနေပြီ  
ထင်တယ်။ အားငယ်လာရင် လူတွေဟာ ကိုယ့်စိတ်နှလုံးနဲ့ အနီးစပ်  
ဆုံးဖြတ်တဲ့သူကို သတိရတတ်ကြတယ်။

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက အဲဒီလူဟာ ငါ့မဟုတ်ဘူးပဲ။  
စောကမ္ဘာသည် သွင့်ကို ချစ်စိတ်ဖြင့် သွင့်စိတ်တွေ တစ်ဖက်လူဆီ  
ပြန်လည်သွားစေချင်သော ဆန္ဒတွေဖြင့် ရူးသွပ်နေပါသည်။

“သွင်... ကိုကမ္ဘာပြောသလို ကြီးမေတို့နဲ့ပဲ သည်းခံပြီး  
နေရင် ကောင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်တစ်ခါ အဆောင်  
ပြောင်းခဲ့ရင် သွင့်ဘာသာပဲ တစ်ယောက်တည်း ပြောင်းမယ်။

ကိုကမ္ဘာလည်း လာမတွေ့ဘဲနေရင် ကောင်းမလားလို့လည်း  
စဉ်းစားတယ်”

ထိုအခါ စောကမ္ဘာ တိုးတိုးလေး ရယ်လိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့...သွင်ရဲ့၊ ကျွန်တော် သွင့်ကို မတွေ့ရဘဲ၊  
မနေနိုင်တော့ဘူး”

ရုတ်တရက် သွင့်ကို ဖွင့်ပြောမိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။

ပြီးမှ မထူးတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး...

“သွင်သာ လိုအပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သွင့်အနားမှာ  
တစ်သက်လုံး နေခွင့်ရချင်တယ်၊ ကျွန်တော်က သွင့်ကို...”

သွင်က... သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ စောကမ္ဘာသည်  
သွင့်မျက်ဝန်းထဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“I can be your hero.....”

သူက ထိုစကားကို လေသံသဲ့သဲ့လေး ပြောလိုက်သည်။ သွင်  
ပြုံးလည်း မပြုံး။ တည်လည်း မတည်ပါ။ သွင် တစ်နေရာရာကို  
ငေးသွားသည်။

“သွင့်ကို ကျွန်တော်...ချစ်တယ်”

သွင်က တဒင်္ဂမှာ ကိုထိပ်ကို သတိရသွားခဲ့သည်။

သွဉ်ကို သူ ရည်းစားကောင်းပြောတုန်းက ဟူသော ဖြကွက်  
ကလေးတစ်ကွက်ကို သွင် သတိရလိုက်မိပါသည်။

\* \* \*



အဲဒီတုန်းက သွင်သည် ကိုထိပ်ကို သွင်ညက ငှားကြည့်လာ  
သော ပီဒီယိုအကြောင်း ပြောပြနေဆဲဖြစ်သည်။ (ထိုစဉ်က မေမေ  
မဆုံးသေး။ မေမေမှာ ကင်ဆာ စဖြစ်နေပြီဆိုတာတောင် မသိသေးရာ  
သွင်က မေမေနဲ့ အတူတူနေရသေးသည်။)

ကိုထိပ်ကတော့ အကြံနဲ့ဖို့ သွင်ပြောသော ရုပ်ရှင်ကားကို  
စိတ်မဝင်စားဘဲ သွင်မျက်နှာကို တကြည့်ကြည့် အကဲခတ်ရင်း ခေါင်း  
သာ စွတ်ညိုတ်နေသည်။

“ငါက ဂျူလီယာရောဘတ်စ်ကို အဲဒီကားမှာ မကြိုက်ပါ  
ဘူး၊ အမြင်တောင်ကပ်သေးတယ်...သူ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်  
ချင်းကောင်လေးကို တခြားကောင်မလေးနဲ့ မယူစေချင်တာ  
လေ... ကိုယ်တိုင်ကျတော့ လက်ထပ်ဖို့တောင် စဉ်းစား

ထားတဲ့ ရည်စားရှိတာပဲ... ဒဲ့ဒီလို တစ်ဖက်သတ်ကြီး  
ဘာမှမဆိုသံဘဲ မနာလို အူတိုကတော့ မကောင်းပါဘူး၊  
ငါက Drama ကားလေးတွေ ကြိုက်လို့သာ ကြည့်ရတာ၊  
တစ်စက်မှ သဘောမကျဘူး...”

သွင်က ပါးစပ်ထဲက အမြှုပ်ပင်ထွက်မတတ် ရုပ်ရှင်ကားကို  
အားရပါးရ ပြောနေပါသည်။

“နေဦး... သွင်ရဲ့၊ နင်ပြောနေတာ ဘာကားလဲ”

“My Best Friend’s Wedding လေး ဟယ် ကိုထိပ်  
ရယ် နင်ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါက နင့်ကို ပြောထားပြီး  
သားဆိုတော့... ဘာကားလဲဆိုတာသိလို့ နားထောင်နေ  
တယ်ထင်လို့”

“သွင်...”

“ဘာလဲ”

“ငါ... မေးမလို့”

“မေး... ဟဲ့ ဟိုကောင်တွေလဲ ရောက်မလာကြသေးဘူး  
နေဦး... ကြာလိုက်တာ၊ ငါတောင် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်  
ကုန်သွားပြီဦး”

“သွင်... တကယ်လို့ ငါသာ တခြားကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် နင်ရော အဲဒီလို မနာလိုတိုရှည်ဖြစ်ပြီး လိုက်ဖျက်မှာလား”

“ဘာဆိုလဲ... ငါက အဲဒီလောက် စိတ်မပုပ်ပါဘူး၊ သံယောဇဉ်ရှိတာက ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း လင်ကောင်းသားကောင်း... အဲလေ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ကောင်းရာမွန်ရာပေါ့၊ အေး... အဲဒါမျိုး ဖြစ်သွားရင် ငမ်းသာမှာပဲ... ငါကတောင် အင်တိုက်အားတိုက် လိုက်ကူညီဦးမယ်”

“သွင်ရာ... ငါက နင့်ကို... ဟို... နင့်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာပါ...”

“ဟယ်... ဘာရယ်”

“ငါ... နင့်ကိုချစ်တယ်... သွင်၊ ချစ်နေတာ ကြာပြီ... ငယ်ငယ်ကတည်းက...”

သွင်သည် ကြက်သီးမွှေးညင်းလေးတွေထဲသွားပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ ရုတ်ချည်းအေးခက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရင်တွေလည်း ခုန်သည်။ ကိုထိပ် ကိုယ့်ကို သဘောကျနေသလို ဖြစ်နေမှန်း သိ

ပေမယ့် ဒီလို ပြောလာလိမ့်မယ်။ ပြောရဲလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိပါပေ။  
သွင်က... လူကဲခတ်ညှံ့လေသည်။

အင်း... အဲဒီနေ့က သူ့ကို My Best Friend's Wedding  
ရုပ်ရှင်ကားအကြောင်းပြောနေတုန်း သူက ဆက်ခံပြီး ရည်စားစကား  
ပြောတာ ဒါ နိမိတ်လား။

တစ်နေ့ကျရင် ကိုထိပ်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို သွင်က အချစ်ဆုံး  
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ အဖိတ်ခံရမှာလား။

“သွင်...”

သွင်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်နေသော စောကမ္ဘာ၏ ခေါ်သံ  
ကြားမှ ပြန်အသက်ဝင်လာသလို ဖြစ်လာသည်။

“သွင်... ဘာတွေ တွေးသွားတာလဲ”

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ”

“သွင့်ကို... ချစ်တယ်လို့ပြောတာကို သွင်စိတ်ဆိုးမိသလား”

“ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“အော်... ကျွန်တော်က ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ အကူအညီပေးတာ  
ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပြောလိုက်တယ်ထင်မှာ စိုးရိမ်လို့  
ပါ”

“သွင် အဲဒီလို မထင်တတ်ပါဘူး... သွင်ကတောင် ရှင့်ကို ပြန်မေးရဦးမယ်”

“မေးလေ”

“သွင်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသားလေ... ဘာကြောင့် ကိုကမ္ဘာက ချစ်နေရသလဲ”

စောကမ္ဘာက သူ့သောက်နေသော coffee chilled အရည် တွင် တတ်ထားသည့် ပလတ်စတစ်ပိုက်တံကို ထုတ်ယူ၍ ချိုးလိုက်ရင်း ပြုံးနေသည်။

နောက်ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြောပြပါသည်။

“သွင်ကို ဂျာနယ်ဆိုင်မှာ စတွေ့ရကတည်းက ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ချစ်သွားတာ၊ ရည်းစားရှိနေမှန်းသိတော့လည်း အနှောင့်အယှက်မပေးဘဲ နေနေခဲ့ပေမယ့်၊ သွင်ကိုတော့ ချစ်နေတာပဲ... ချစ်တဲ့ စိတ်က ပျောက်မသွားဘူး”

“အခုအချိန်မှာ ဘာကြောင့် ဖွင့်ပြောလာရသလဲ”

“ဘယ်လိုသဘောမှ မဟုတ်ပါဘူး... ရုတ်တရက် ပြောမိ သွားတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အပြစ်မရှိဘူးလို့ ထင်ပါ တယ်... သွင်မှာ ချစ်သူရှိတာပဲ... ယောက်ျားရှိတာမှ မဟုတ်

တာ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံဖို့၊ လက်မခံဖို့ထက် သွင်သိစေ  
ချင်လို့ ပြောတာပါ။”

သွင်က အလိုလိုပင် မျက်ရည်လေးတွေ ဝိုင်းလာပြီး ငြိမ်သွား  
သည်။

“သွင်တို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်  
မှန်းစေလို့ရပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သွင်ကို လက်  
ထပ်ပြီး စောင့်ရှောက်ချင်တယ်... သွင်မှာ အခုလို စိတ်ညစ်  
စရာ အခက်အခဲတွေ ရင်ဆိုင်လာရတိုင်း သွင်ကို အားပေး  
ခွင့်၊ ဖေးမခွင့်ရချင်တယ်... အကယ်၍ပေါ့... အဟား...  
ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့... သွင်က ကျွန်တော့်  
ကို ချစ်တာ မချစ်တာကိုလည်း မမျှော်လင့်ပါဘူးလေ၊  
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့သာ လက်ထပ်ရင် ကျွန်တော့်လောက်  
ဒီလောကမှာ ပျော်တဲ့လူ ရှိမယ်မထင်ဘူး။”

သွင်သည် ဒီအကြောင်းတွေ ကိုထိပ်ကို ပြေးပြောချင်သည်။  
သို့သော် စောကမ္ဘာကို စိတ်ဆိုး၍တော့ မဟုတ်။ သွင်ဘာလုပ်ရမလဲ  
ဆိုတာ စေခွဲလို့မရပါ။

သွင်မှာ စိတ်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ရတဲ့ ရက်တွေ များနေပြီလေ။

သင့်ကို လက်တွဲဖမ်းမနိုင်မယ့် တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ပန်းမှာ မှီပြီး  
ခဏလေးတော့ စိတ်အပန်းဖြေခွင့် ရချင်နေတာပါ။

\* \* \*

ရွက်နုက ဘယ်ကဘယ်လို စုံစမ်းပြီး ရလာသည်မသိ။ သွင်  
ပြောင်းနေသော အဆောင်ကို သိလာသည်။

ထိပ်သည် မဆိုင်းမတွပင် သွားဖို့ စိတ်လောတော့သည်။

“သားရဲ့... ဘယ်သွားမလို့လဲ... နေပါဦး... ဒီမှာ ရွက်နုက  
ခုလေးတင်ရောက်တာ၊ ထမင်းစားကြပါဦးလား။”

မေမေက ထိပ် ဘယ်သွားမည်ကို မသိပေမယ့်၊ မကျေမနပ်  
ဖြစ်ပြီး တားနေသေးသည်။ သို့သော် ရွက်နုက အလိုက်သိစွာပင်...

“နေပါစေ ဒေန်တီ... ကိုထိပ်သွားချင်တဲ့နေရာကို ရွက်နု  
အရင် လိုက်ဖို့ပြီးမှ ပြန်လာမှပဲ ရွက်နုစားတော့မယ်... အခု  
ရွက်နုလည်း သိပ်မဆာသေးပါဘူး... မုန့်တွေစားလာတယ်။”

“အေး... ဒါဖြင့် ဆက်ဆက်ပြန်လာစား... ဒီမှာ သမီးခံတွင်း



တွေ့တယ်ဆိုတဲ့ ပုစ္ဆန်ချဉ်သုပ်လုပ်ထားတယ်... ဒန့်ဒလွန်ရွက်  
နဲ့ ရုံးပတီသီးဟင်းချိုရယ်၊ သားကြီးအကြိုက်က ကြက်သား  
ဆီပြန်ရယ်... ရွက်နုပါ စားမယ်ဆိုရင် အန်တီ ဟင်းထပ်  
စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ... နေ... နေ... အန်တီ ဒီလောက်နဲ့ပဲ စားလို့ကောင်း  
နေပါပြီ... ရွက်နုကြိုက်ပါတယ်... အန်တီဘာစားဦးမလဲ၊  
ရွက်နုဝယ်ခဲ့မယ်၊ မိုင်လို့ ကျန်သေးလား... အိုရှပ်ပါတယ်၊  
ရွက်နုပဲ ဝင်ကြည့်တော့မယ်”

အမေက သူ့အပေါ်မှာ ရွက်နု ဂရုတစိုက်ရှိသည်ကို တပြုံးပြုံး  
ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသည်။ ရွက်နုသာ ငါ့ချွေးမလေးဖြစ်ရင်လို့ ရွက်နု  
ပြန်သွားတိုင်း အမေ ဖြောင့်တော့မည်။

ထိပ်နဲ့ရွက်နုတို့ သံယောဇဉ်တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးကြတယ်ဆို  
တာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့် တိုက်တွန်းမှုကြောင့်လည်း ယါသည်။

ပြီးတော့ ထိပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း...။

ထိပ်သည် ချောမောလှပပြီး ချမ်းသာလွန်းသော မိန်းကလေး  
တစ်ယောက်နဲ့ တရင်းတနှီး ခင်မင်မိ၍ သူမအပေါ် စိတ်ယိုင်ချင်တာ  
ဟာ မမှားပါဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေပါသည်။

သူ့နေရာမှာ တခြားတစ်ယောက်ဆိုလည်း ဒီလိုဖြစ်သွားမှာပဲ။  
ချစ်တာနဲ့စိတ်ထဲမှာ သာယာမိတာဟာ တခြားတော့ တခြားစီပဲ။  
ဒါပေမယ့် ရှင်းပြရဏက်တယ်။

သွင့်ကို ချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သွင့်နဲ့အတူတူ ရှိရတဲ့အချိန်က  
နည်းပြီး ရွက်နဲ့တွေ့ဖြစ်တဲ့အချိန်က ပိုများလာတော့ အနေနီးတဲ့အပေါ်  
စိတ်ပိုတိမ်းညွတ်မိတာဟာ မဆန်းလှပါဘူး။

ထိပ်သည် သူ့အပေါ် အစေအရာရာ အလိုက်သိပြီး ဒေါသနဲ့  
အတ္တမာန်မာနတွေနည်းလှသော ရွက်နဲ့ကွဲရေးရင်း စိတ်ထဲတွင် သနား  
လာကာ သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်မိပါသည်။

ထိုသောအခါ သူသည် ခုနက သွင့်ဆီ ချက်ချင်းထသွားလို  
စိတ်တွေ မရှိတော့သလိုဖြစ်ပြီး အေးဆေးစွာ ပြန်ထိုင်နေမိပြန်သည်။

ရွက်နဲ့ရောက်လာတော့...

“လာလေ... ကိုထိပ်... သွားရအောင်”

ဟု တည်ငြိမ်သော အပြုံးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မသွားသင့်ဘူး ထင်တယ်... အထူးသဖြင့်  
ရွက်နဲ့ကို လိုက်မပို့ခိုင်းသင့်ပါဘူး”

“ကိုထိပ်ရယ်...”

“နောက်မှ ကိုယ့်ဘာသာ သွားလိုက်ပါ့မယ်... ဒီနေ့ ရွက်နု လာတာဟာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လာလည်တာပဲ... ကျွန်တော်သွားချင်တဲ့ နေရာကို လိုက်မပို့ခိုင်းတော့ဘူး”

“ရွက်နု လိုက်ပို့ချင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် သွင့်ကို တွေ့ရင် ဘာစကားတွေ ပြောရမလဲ ဆိုတာ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး”

“ကိုထိပ်... စိတ်ချမ်းသာသလိုပြောပါ... ရွက်နုလက်ခံတယ်... ကိုထိပ်အနားမှာ ရွက်နု အမြဲရှိနေတယ်ဆိုတာဟာ ဘာမှ မျှော်လင့်လို့ မဟုတ်ပါဘူး... ရွက်နုက... အင်း... နေပါစေ တော့ မပြောတာပဲတုန်းလေ”

ထိပ်သည် သက်ပြင်းတွေ စွတ်ချနေမိသည်။ သွင့်ကို ချစ်တော့ ချစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် သွင့်ကို လက်ထပ်မလား ဆုံးဖြတ်ပါဆိုရင် သူ မဆုံးဖြတ်ရဲပါ။

အမေပြောသလိုပဲ...။ သွင်နဲ့ဆိုရင် ဘဝက နည်းနည်းလေး တော့ အသက်ရှူချောင်သွားပေမယ့် ဒီထက်ပိုမြင့်စရာတော့ သိပ်မမြင်။

ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးစီးဖို့၊ သိန်းထောင်နဲ့ချီပြီး ချမ်းသာဖို့ ဆိုတာ တွေက အိပ်မက်မက်လို့ ကောင်းတာပဲရှိမည်။

**ခါပေပယ်** ရွက်နုကိုသာ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုရင် ယိမ်းယိုင်  
တိမ်းညွတ်နေသော သံယောဇဉ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်  
ပြီး လက်ထပ်ရဲလေသည်။

ရွက်နုတို့ မောင်နှမက မိဘမဆုံးခင်ကတည်းက စာချုပ်စာ  
တမ်းနှင့် အမွေရပြီးသားဆိုတာတွေ၊ တိုက်ဘယ်နှစ်လုံးဆိုတာတွေ၊  
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်ချင်ရင်တောင် ဖြစ်နိုင်မယ့် အခြေအနေတွေ။  
အဲဒါတွေ သူ့အကုန်သိထားပြီးသားဖြစ်ရာ ရွက်နုကို ဘာမှလက်မထပ်  
ရဲစရာမရှိ။ သူ မလိုချင်သော နံ့ချာပြီး စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ဘဝ  
ကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်စရာမလိုတော့၊ အဲဒါတွေကိုလည်း  
သူမက်မောနေပြန်သည်။

ဘယ်သူမဆို သည်လိုဘဝမျိုးကို မက်မောကြမှာပဲ၊ တပ်ဇက်  
ကြမှာပဲ၊ မလိုချင်ဘူးဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်  
မရနိုင်လို့သာ ဒါတွေ မလိုချင်ပါဘူးလို့ မလိုချင်ပါဘူးလို့ ဟစ်ကြွေး  
နေတာ၊ အသံကောင်းဟစ်နေတာ။

ထိပ်သည် သူ့ဆင်ခြေနဲ့သူ စိတ်ချမ်းသာနေလေရာ သွင့်ကို  
နောက်တော့မှပဲ သွားတွေ မည်ဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချလို့ ရသွားပါသည်။

**ထိပ်သည့် ကား** ဆော့လေးကိုဝိုင်ပြီး ရပ်နေဆဲဖြစ်သော ရွက်နှုတ်၏ လက်ချောင်းလေးတွေကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“လာ... ထိုင်... ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘူး  
လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ရွက်နှုတ် ဈေးသွားမယ်...  
Blazon သွားမယ်ဆိုရင်တော့ လိုက်ရလိမ့်မယ်”

ရွက်နှုတ်၏ မျက်လုံးလေးတွေ မျက်ရည်ကြည်လှဲသွားကာ လှစ်  
ကနဲ ပြီးသွားခဲ့ပါသည်။

\* \* \*



“ဆေး... မောင်ထိပ်... မဟုတ်လား”

ထိပ်သည် အဆောင်မှ ထွက်ထွက်ချင်း နောက်မှ လှမ်းခေါ်  
လိုက်သံကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။

အသံကို မရင်းနှီးလှသော်လည်း သူ့အမည်ကို တိုက်ရိုက်  
စာရင်းတန်းခေါ်သံကတော့ တစ်ဖက်လူ၏ ရင်းနှီးမှုကို ပြနေပါသည်။

“မှတ်မိလား...”

“ဆရာမ... ဟို... ဆရာမ ခေါ်မြင့်သူလား မသိဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ဟာ... ဆရာမ ရှေးကောင်းလား... မတွေ့တာတောင် ကြာပြီနော်... အခု ဆရာဘယ်မှာလဲ”

“အခုထိ သင်္ချာဆရာမ လုပ်နေတုန်းပါပဲ... ကျူရှင်ကြီးတွေတော့ မပြတော့ဘူး... ဝိုင်းကျူရှင်တွေပဲ လိုက်ပြတော့တယ်ကွယ်... အထက်တန်းကျောင်းအလုပ်ကတော့ ထွက်လိုက်ပြီ”

ထိုဆရာမကတော့ ထိပ်၏ သင်္ချာကျူရှင်ဆရာမ ဖြစ်လေသည်။ ထိပ်တို့ သူငယ်ချင်းတွေမှာ အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာတုန်းကတော့ ကျူရှင်သိပ်မတူကြပါ။ ထိုဆရာမကို ထိပ်သိသော်လည်း သွင်တော့ မသိပါ။ ဆရာမကလည်း သွင်ကို မသိနိုင်ပါ။

“ဆရာမ... ဒီအဆောင်မှာ နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြာပြီလား... မသိဘူး”

“ကြာပြီပေါ့... သုံးနှစ်လောက်တောင် ရှိတော့မယ်... ဒါနဲ့ သားက ဘယ်သူ့ဆီလာတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဒီမှာနေတယ်ဆိုလို့ လာစုံစမ်းတာ၊ သူက အခုမရှိတော့ဘူး... ပြောင်းသွားပြီတဲ့”

“**ထဲ**... တသွင်သွင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးများလား... ခု တလောမှ ဝင်လာတာ မကြာဆေးဘူး... ပြန်ပြောင်းသွား တာလေ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... တသွင်သွင်ပဲ ဆရာမ... သူဘယ်ပြောင်းသွားလဲဆိုတာ ဆရာမ သိများသိမလား ဆင်ဗျာ”

“သားနဲ့ သူငယ်ချင်းလား... ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ... ဒီလိုမေးတာ စိတ်မရှိနဲ့နော်... ဆရာမက သူ့ Character လေးကို သိပ်သဘောမတွေ့လို့ပါ... ဒါကြောင့် သားနဲ့ဘယ် လိုပဲ ပတ်သက်ပတ်သက်ပေါ့... သားသိအောင် သတိပေး ချင်လို့”

ထိပ်သည် ခေါင်းက ဆံပင်မွှေးတွေ ထောင်သွားသလို ခံစား လိုက်ရပါသည်။

သွင့်ကိုတဲ့...။

သွင်က Character မကောင်းဘူးတဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုအပြောခံရတာလဲ။

သွင်ဟာ အနေအထိုင် တည်ငြိမ်ပြီး သူ့စိမ်းတွေနဲ့လည်း သိပ်



မရောနှောတတ်ဘူး။ သဘောကောင်းပြီး လက်လွယ်လို့ သူ့ဆီက သူများတွေ အရေးအတားလုပ်လွန်း၊ ချေးပြီး အကြွေးပြန်တောင်းရမှာ ကြောက်လို့ အကြွေးဆုံးရှုံးလွန်းလို့ ငအမလေးပေါ့။

သွင့်မှာ ဘယ်လိုအကွက်ကများ Character မကောင်းဘူးလို့ ထောက်ပြစရာ ရှိသွားသလဲ။

“ဟဲ့... ဇနီးထိပ်... အဲမယ်လေးကွယ်၊ တွေးသွားလိုက် တာ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတော့ အံ့သြသွားလို့ပါ... သူက တော်တော်လေး အနေအထိုင်တည်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့များလဲ ဆရာမ”

“မသိဘူးကွဲ့... ကောင်မလေးတွေ ပြောသံကြားတာပဲ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပျော်မယားလို့လို့ ပြောကြတယ်”

“ခင်ဗျာ...”

ထိပ်သည် ဒီစကားကို ပိုပြီး ရှောင်နှစ်ရလေသည်။

“အဲဒီလူက... တော်တော်ကြီးကို ချမ်းသာပုံပါပဲ... ကောင်မ လေးပြောင်းလာတော့... သူ့ကားနဲ့ပဲပြောင်းလာတာ... ဆရာမ လည်း တွေ့လိုက်သားပဲ... ပြီးတော့ လာလာခေါ်သွားတယ်၊

တစ်ခါတလေ ညအိပ်ညနေ ပါသွားတာတောင် ရှိတယ်ကွဲ့၊ သူက ဘာအလုပ်မှလည်း မလုပ်ဘဲ၊ သီးသန့်၊ ရှေးအကြီး ဆုံးအခန်းမှာ ငှားနေနိုင်တယ်... ပစ္စည်းတွေများ ဆိုတာကွယ် ပြည့်စုံလိုက်တာ... ပေါင်မုန့်မီးကင်စက်တို့ ရေမွှေးအိုးကျိုတဲ့ Kettle တို့၊ ရိချာချ်အေဘယ်လ်လိုက်တစ်ကလည်း အကောင်း စား၊ မီးပူတာညာပေါ့ အစုံပဲရှိတယ်၊ ရေသန့်ကို သူ့ဘာသာ ပုံးလိုက်မှာသောက်တယ်”

ဒါတွေ အရင်ကတည်းက သွင်လုပ်နေကြပဲ။ အဲဒါတွေ သုံး နိုင်တာဟာ သံသယဖြစ်စရာ မဟုတ်ပါ။ ထိပ်အတွက် ဒီလိုကြားရ တာ သိပ်မအံ့သြခဲ့ပါ။ သွင်က မိဘအမွေအနှစ် အသင့်အတင့်လေး နဲ့မို့ သုံးနိုင်စွဲနိုင်နေတာမှန်း ထိပ်သိပါသည်။

“ရေချိုးတဲ့ ဆပ်ပြာက အခဲမဟုတ်ဘူးတဲ့...shower gel ဆိုလား သုံးသတဲ့၊ နိုင်ငံခြားဖြစ်တွေချည်းသုံးတာ၊ ရေမွှေးက တယ်နှစ်သောင်းတန်တဲ့... အေးလေ... ဆရာမတို့က လူကြီး တွေဆိုတော့ မသိပါဘူး... ရွယ်တူကောင်မလေးတွေက သူ့ ဆီက သွားငှားသုံးကြပြီး ကွယ်ရာကျတော့ အကောင်းမပြော ကြပါဘူး... သူဌေးလေးရဲ့ အပျော်မယားမို့ ပိုက်ဆံသုံးနိုင်

တာပေါ့လေ၊ လူသိမခံချင်လို့ နာမည်ကြီး သန့်တဲ့အဆောင်  
 မှာ လာနေခိုင်းတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်တယ်...  
 ဆရာမလည်း အစကတော့ ကောင်မလေးချင်း မနာလိုလို့  
 ပြောတယ် ထင်မိတာပါ။ နောက်တော့လည်း မယုံလို့မရ  
 တော့ဘူး... အဲဒီ သူဌေးကောင်လေးကားနဲ့ ပါပါသွားတာ၊  
 ညအိပ်ညနေတောင်ဆိုတော့ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာကလည်း ဒီလို  
 မျိုးတွေရှိနေတာဆိုတော့ ယုံလာတယ်”

ထိပ်သည် တခြားပြောသမျှကို အဆန်းတကြယ်မဖြစ်ပေမယ့်၊  
 သွင့်ကို လာလာခေါ်သော သူဌေးလေးဆိုတာ မည်သူနည်းဟု တွေး  
 နေပါသည်။

ဘယ်လိုမှ အဖြေထုတ်လို့ကို မရခဲ့။

သွင့်မှာ သူကလွဲရင် တွဲစရာ ဘယ်ယောက်ျားမှ မရှိခဲ့သည်  
 ဖြစ်ရာ ဒီစကားက အင်မတန်မှ ထူးဆန်းနေပါသည်။

သို့သော်... သူက ဟိုကောင်များလားဟု တွေးနေခဲ့မိသည်။

“ဆရာမ..... အဲဒီ သူဌေးလေးဆိုတာ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ...  
 သိလားခင်ဗျာ”

“ခပ်ချောချောပဲ... သားတို့အရွယ်မျိုးပဲ... Land Cruiser

စီးလိုက် Mark II စီးလိုက်ပဲ... ခြေ... နေဦး သတိရပြီ၊  
ဟိုကွယ်... ဘာတဲ့ (... ) ကုမ္ပဏီကတဲ့... ပိုင်ရှင်လို့ပြောတယ်၊  
အဲဒီကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေ ကိုယ်တိုင်က  
ပြောတာပဲ... ၊ သူတို့ သူဌေးလေးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်းတဲ့...”

“ဟင်...”

“သား... သိလို့လား”

“သူ့နာမည်က စောကမ္ဘာထင်တယ်”

“ဟုတ်မှာပေါ့... ဆရာမတော့ နာမည်မသိပါဘူး... ဆရာမ  
လည်း အဲဒါမျိုး ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မကြိုက်လို့ကွယ်၊  
တသွင်းသွင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံရင် ပြုံးပြရမှာတောင်  
ဝန်လေးပြီး သိပ်မခေါ်မပြောဖြစ်ပါဘူး”

“သူက... အဲဒီလို စရိုက်မရှိပါဘူး... သူက ကျွန်တော့်  
သူငယ်ချင်းပါ”

“အေးလေ... သားမယုံရင်လည်း မယုံသလိုပဲ ထားထား  
လိုက်ပေါ့... ဒါပေမယ့် ဆရာမကတော့ ဝတ္တရားအရ ကိုယ့်  
တပည့်ရင်းချာမို့ တတ်နိုင်သလောက် သတိပေးရတာကွယ်”

ထိပ်သည် ဇဝေဇဝါဖြင့် ငေးနေမိသည်။

သူတို့မဆုံဖြစ်ကြသော လပိုင်းလေးအတွင်းမှာ သွင်က အဲဒါ မျိုးတွေ ပြောင်းလဲသွားနိုင်သလား။

သွင် ဒီလိုမလုပ်ဘူး။

ထိပ် အဲဒီကားကို ရေရွတ်ကြည့်သည်။ သို့သော် အသိစိတ် မှာသာ ပဲ့တင်ထပ်နေပြီး မသိစိတ်ကတော့ လက်မခံပါ။

ဘယ်ဟုတ်မလဲ... လုပ်ရင်လုပ်နိုင်တာပဲ။ ငါတောင်...။ ထိပ် သည် အဲဒီလိုမျှတ်ခနဲ အတွေးဝင်လာလျှင် သူ့ကိုယ်သူလန့်ပြီး အတွေး တွေကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်မိပါသည်။

ထိပ်သည် အခေတင်ထဲမှ ထွက်လာသောအခါ သွင်ကို အရင် ကထက်ပိုပြီး တွေ့ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာပါသည်။

သွင်ကို ထုတ်ပြောပြီး မေးလိုက်ချင်ပါသည်။

ဟုတ်နေရင်တော့ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး သွင်ရဲ့ဟု သူက ဖျောင်းဖျာမှာလား။

အဲဒီလို ဖျောင်းဖျာလို့ သွင်က မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတာ သူ့ လက်ကို ပြန်တွဲလိုလာလျှင်...။

ဟင့်အင်း... မဟုတ်သေးဘူး။

သွင်ကို ချစ်တော့ချစ်ပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲကို ကြွေဆင်း

လာမယ့် ပန်းတစ်ပွင့်ဟာ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းစေချင်တယ်။

ခက်တယ်... သွင်ရယ်။

ဘာတွေ ပြစ်ကုန်တာလဲ။ လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ်တို့နှစ်  
ယောက် လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုတည်းကို ကိုယ်တို့  
နှစ်ယောက် ရောက်နေကြပြီ။

\* \* \*

စောကမ္ဘာကို တွေ့ဖို့ ထိပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို အရင်ကတည်းက မေ့ဖျိုဆီက ရထားပြီး သားဖြစ်ပေမယ့်၊ ဆက်ရမှာ ဝန်လေးပြီး မဆက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

ရွက်နုက စုံစမ်းပြီး သိလာသော အဆောင်မှာလည်း သွင် မရှိတော့ဘူး။ သွင်နဲ့ပဲ ဘာလိုလိုတွေ သတင်းထွက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ တယ်။

ဒါကြောင့် ငါ ဒီကော့ကို ဆက်သွယ်ပြီး ဖြေရှင်းမှ ဖြစ် တော့မယ်။

ရုံးခန်းဖုန်းကို ဆက်လိုက်တော့ စောကမ္ဘာမရှိကြောင်း ဖုန်း အော်ပရေတာ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးမှ ပြန်ဖြေပါသည်။

“အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ Hand Phone ကို ဆက် လို့ရပါတယ်ရှင်...ဖုန်းနံပါတ် ပေးရမလား”

“နေပါစေ...ရတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်...သူတယ် သွားနေလို့လဲ”

“သူ့အမျိုး မင်္ဂလာဆောင်မှာ သွားကူညီနေရလို့ပါ”

ထိပ်သည် ထိုအကြောင်းအရာကို သိပ်စိတ်မဝင်စားဖြစ်ရာ  
ဘယ်မှာ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု မမေးခဲ့မိတော့ပါ။

အကယ်၍များ မေးမိခဲ့ရင် အဲဒီနေရာမှာ သူ့ရဲ့သွင်ကလေး  
လည်း ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုတာ သူ သိရပါလိမ့်မည်။

သို့သော် သူ မမေးဖြစ်ခဲ့ရာ သူတို့ချင်းတွေ့ဖို့ လွဲသွားရပြန်  
သည်။

ထိပ်သည် စောကမ္ဘာ၏ ဟန်းဖုန်းကိုပင် ထပ်ဆက်လိုက်ပါ  
သည်။

ထိုအချိန်တွင် စောကမ္ဘာသည် မင်္ဂလာဆောင်ကျင်းပမည့်  
ပုဂံတယ်ကြီးထဲတွင် ဟိုကူ ဒီကူနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။

ပြီးတော့ အမျိုးသမီးအလှပြင်ခန်းထဲမှာအလှပြင်ဆင်ပြီး ခပ်လှုံး  
ပုံပုံလေးနှင့် လက်စွပ်တူးလေးတင်ထားသော ကလပ်လေးကိုကိုင်ကာ  
ဣန္ဒြေရရ လှလှပပ ထိုင်နေပြီဖြစ်သည့် သွင်ကိုလည်း မကြာခဏ  
ပြေး၍ ငေးရမောရ၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဓာတ်ပုံကင်မရာ မီဒီယိုကင်မရာတွေ  
နှင့် သွင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေး၍ ရိုက်ရနှင့် တော်တော်ပျော်  
ကာ တော်တော်လည်း အလုပ်ရှုပ်နေပါသည်။

ဖုန်းလာချိန်တွင် သူသည် သွင့်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးစဖြစ်သည်။



သူ မမြင်ဖူးသော ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်လာသော ဟန်းဖုန်းကိုကြည့်ရင်း ဖုန်းကို လက်ခံပြီး စကားပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို... စောတမ္ဘာ စကားပြောနေပါတယ်”

“ကျွန်တော်... ထိပ်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အဲဒီနာမည်ကို ဖုတ်မိပါတယ်... ပြောပါ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်”

“အိုကေ”

“ဘယ်တော့လောက် တွေ့ကြမလဲ”

“ရပါတယ်... မနက်ဖြန်ဆိုရင် အားပါတယ်... ဘယ်မှာ တွေ့ချင်လဲ”

“Cafe Latte ကို လာခဲ့ပါ”

ထိပ်သည် ရွက်နှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်နေကျဖြစ်သော ဆိုင်ကိုသာ ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားလို့ရသည်ဖြစ်ရာ ထိုဆိုင်ကိုပဲ ညွှန်းလိုက်မိပါသည်။

“ဟုတ်ပြီ... နေ့လယ် နှစ်နာရီပေါ့... ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း စောင့်နေမယ်... ဒါပဲ... ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်ပြီ”

စောကမ္ဘာသည် ရှိခနဲ လေတစ်ချက် ချန်ပြီး စပ်ပြီးပြီးလေး ဖြင့် ဖုန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ထိပ်ဟာ ဘာကြောင့် သူ့ကို စကားပြောချင်တာရှိမလဲ။ သွင့်ကြောင့်ပေါ့။

သွင်ကလေး...။

စောကမ္ဘာသည် သွင့်ဆီ ချက်ချင်း စိတ်ပြန်ရောက်သွားပါ သည်။ သွင်က ဟိုဆေး ဒီဆေးလုပ်နေရာမှ သူ့ကို မျက်လုံးချင်းဆုံ တော့ ပြုံးပြလေသည်။

အင်း... ဒီကိစ္စ သွင့်ကို မပြောဘူးကွာ... ဘာဖြစ်မလဲ၊ အခု ဆိုရင် သွင်က ငါ့ဘက်ကို ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်များများပါနေပြီ၊ ငါ ဘာကြောင့် လူမိုက်လုပ်ပြီး သွင့်ကို တခြားဘက်ပြန်ပို့တော့မလဲ။

သွင် မသိစေနဲ့။

သွင်မသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားရလိမ့်မယ်။

အချစ်နဲ့ စစ်မှာ မတရားတာမရှိဘူးတဲ့ သွင်။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့စိတ်ဟာ Abnormal မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ လိမ်ပြာမလုံစရာမရှိဘူး။

\* \* \*

စောကမ္ဘာ ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ချိန်တွင် ထိပ်သည်လည်း ဆိုင်ရှေ့  
ရောက်နေပြီဖြစ်သော အချိန်ဖြစ်သည်။

စောကမ္ဘာ၏ နောက်ကျောကို မြင်ပေမယ့် သူလှမ်းမခေါ်ခဲ့ပါ။

ထိုသူ့ဘာသာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော စားပွဲကို သူနောက်က  
လိုက်ဝင်လာပြီး အသာရုပ်ငေးနေရာ...

“ထိပ်... လာလေ ဒီမှာ ကျွန်တော် နေရာရွေးထားလိုက်  
တယ်”

ဟု စောကမ္ဘာက အရင်လှမ်းခေါ်ပါသည်။

ထိပ်ဝင်ထိုင်ပြီး မိမိကြိုက်ရာမှာပြီးမှ စကားပြောဖို့ စဉ်းစား  
သည်။

“မတွေ့တာတောင် ကြာပြီ ထိပ်... အရင် ကုမ္ပဏီမှာပဲ  
လား”

သူ့စ မပြောခင်မှာပင် စောကမ္ဘာက အရင်စကားစလေရာ ထိပ်သည် အပိုစကားတွေ မပြောချင်ပေမယ့် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော် လုပ်နေတဲ့နေရာမှာပါပဲ... လခ ကောင်းတော့ မထွက်ဖြစ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်က မိဘဝင်လုပ်ခိုင်းလို့သာ လုပ်ရတာမျိုး... ကုမ္ပဏီအလုပ်ကို သိပ်ဝါသနာမပါလှဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်လို့လဲ”

“Music production တစ်ခုပေါ့... လုပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အသံသွင်း စတူဒီယိုလည်း ထောင်မယ်၊ စီးရီးစ်တွေ ထုတ်မယ်... မွီစီဒီတွေ ရိုက်ပြီးထုတ်မယ်... အဲဒါမျိုး သိပ် လုပ်ချင်တာမျိုး... ခဉ်းစားတော့ ခဉ်းစားနေတာပဲလေ ဖြစ် လာဖို့ များပါတယ်... ကျွန်တော်က ဖြစ်ချင်တာဆိုမဖြစ်မနေ လုပ်တာတို့ အကျင့်ရှိတယ်ဗျ”

စောကမ္ဘာသည် သူ့အထာနှင့်သူ ပြောနေမိပါသည်။ လိုချင် တာကိုလည်း ရအောင်ယူတတ်တယ်... လို့ ထိပ်ကို ပြောလိုက်ချင် သေးသည်။

“ကဲ... ကျွန်တော် တွေ့ချင်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောရအောင် လား”

“ပြောပါ... ပြောပါ... ကျွန်တော်က ထိပ်ပြောတာကို နား  
ထောင်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ... ဟုတ်တာပေါ့... ပြောရမှာပေါ့  
လေ”

ထိပ်သည် စောကမ္ဘာကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။

သူဌေးဟု ဆိုသော်လည်း ယောက်ျားပီသစွာ တာလက်ဝတ်  
ရတနာမှ မဝတ်ထားပါ။ လက်ပတ်နာရီတစ်လုံးသာရှိသောလက်ဖျံမှာ  
မွေးညင်းနုများဖြင့်။ လက်ချောင်းတွေက ပြည့်ဖောင်းကာ ခပ်သွယ်  
သွယ်နှင့် လှနေသည်။

သူကား ရွှေငွေဘာညာ မဝတ်ထားပေမယ့်၊ မြင်လိုက်တာနှင့်  
သူဌေးမှန်း သိသာနေသော ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်သူပင်။

ထိပ်နှင့် စောကမ္ဘာကို ယှဉ်လျှင် ရုပ်ရည်ချောမော ပြေပြစ်  
ကြခြင်း ညီသော်လည်း ထိပ်ကား... နည်းနည်း နတ်နေသည်။

ထိုသို့သော မသိမသာ ကွာခြားချက်လေးကို ထိပ်သည် သူ့  
စိတ်ထဲမှာ ခံစားလိုရသွားကာ မနာလိုချင်သလိုဖြစ်လာသည်။

“သွင့်အကြောင်း ပြောချင်တယ်”

“ဪ... ဪ...”

“သွင့်... အခု ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဆောရီး... အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်သူ့ရဲ့

အရင်အဆောင်ကိုတော့ လိုက်ပြောင်းပေးဖူးတယ်... အခု ထပ်ပြောင်းတဲ့အဆောင်ကိုတော့... မသိပါဘူး”

“ခင်ဗျား... ကျွန်တော်တို့ ကြားထဲမှာ ဘာကြောင့် ဝင်ပါနေ ရသလဲ”

“ဟုတ်သေးဘူး... ထိပ်ရဲ့... ကျွန်တော် ဝင်မပါပါဘူး၊ သွင်က အကူအညီတောင်းလို့ ကူညီတာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ခုထိ ချစ်သူတွေပဲ...”

“ဟုတ်မှာပေါ့... ဒဲဒါကို ကျွန်တော် ဘာမှ စောဒက မတက်ပါဘူး”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ဘာကြောင့် သွင့်ကို...”

ထိပ်သည် ပြောရန် စကားလုံးရှာမရဖြစ်ကာ ဆို့နှင်နေသည်။ တကယ်များဖြစ်ခဲ့ရင် ဟူသော အတွေးနဲ့ တကယ်သိလိုက်ရမှာ ကြောက်ရသည်။

“သွင့်ကို ဘာကြောင့် အပျော်တဲ့ရသလဲ”

စောတန္ဒာက ပြုံးပြီး ပခုံးတွန့်သည်။ ဒီစကားကို သူ ဘာမှ မဖြေရှင်းတော့ပါ။ သူက ချော်လဲတာနှင့်အတူတူ ရောထိုင်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးနေသူပင်။

“သွင့်အကြောင်းတွေ ကျွန်တော်ကြားလာရတယ်... ခင်ဗျား သူ့ကို သွားထားတဲ့ အဆောင်မှာ သတင်းတွေပျံ့ပြီး ကျန် နဲ့တယ်... အဲဒါတွေကို ကျွန်တော် မယုံချင်ဘူးဗျာ... သွင် က အဲဒီလို မိန်းကလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလို ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို လာမေးနဲ့ ထိပ်ရဲ့... သွင့်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ညှိနှိုင်းရုံပဲ”

ထိပ်သည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ၊ ပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။ သွင်နဲ့ တွေ့လို့ တကယ်ဟုတ်နေရင် ဟူသော အကြောင်း အရာကို ရင်မခိုင်လို၍ စောကမ္ဘာဆီမှာ သတင်း အရင်စုံစမ်းလိုတာ လည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျားက သွင် ဝန်ခံလိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေတယ် မဟုတ် လား”

“...”

ထိပ် ရုတ်တရက် အံ့သြသွားပြီး သူများ၏စိတ်ကို ဖတ်နိုင် သော စောကမ္ဘာကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော် သွင့်ကို ချစ်တယ်ဗျ...”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်... ခတွေ့ကတည်းက ချစ်နေတာလေ... ကျွန်တော့်ဘက်က မမှားပါဘူး... ယောက်ျားရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်တာမမှ မဟုတ်တာ၊ ရည်းစားရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ချစ်မိတာပဲ။ သူတို့ ချစ်သူရည်းစားချင်း ကွဲရပါစေရဲ့ ဆိုပြီး ကျွန်တော် ဘာမှ မကြိုးစားခဲ့ဘူး။ ဘာမှ အနှောင့်အယှက် မပေးခဲ့ဘူးလေ... ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမှ မမှားခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ချစ်မိတဲ့ မိန်းကလေးက သူ့ဘာသာ အဆင်မပြေမှုတွေ စိတ်ဆင်းရဲသောကရောက်မှုတွေ ကြုံလာတော့ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးပြီး အကူအညီတောင်းတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒါကို မငြင်းရက်ဘူး... ဘာအကြောင်းကြောင့်မှလည်း ငြင်းစရာမရှိဘူးလေ... ဒါကြောင့် သူ စိတ်ချမ်းသာ သမျှတွေဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လိုက်လုပ်ပေးတယ်... သူ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင်တဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော် ဖေးမပြီး အားပေးတယ်... သူ့အနားမှာ ကျွန်တော် အမြဲရပ်တည်တယ်... အဲဒါဘာမှားသလဲ”

ထိပ်သည် တကယ်တကယ်တော့ သူက စကားပြောဖို့လာခဲ့ပေမယ့်... စောကမ္ဘာကချည်း စကားတွေ ဆက်တိုက်ပြောသွားလေရာ



ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သည့် သူ့ကိုယ်သူပဲ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေတော့ သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အခြေအနေထိအောင် ရင်းနှီးခဲ့ကြသလဲ”

“Personal နဲ့ဆိုင်တဲ့မေးခွန်းဗျ.. မဖြေဘူး... ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဖြေရမှာလဲ”

“ဘာဗျ..”

“ဒေါသမကြီးနဲ့လေ ထိပ်ရဲ့... ဘာသတင်းတွေပဲ ကြား ကြား... ခင်ဗျားစိတ်က အရေးအကြီးဆုံး မဟုတ်လား၊ ဒါ တွေဟာ တကယ်ဖြစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားစိတ်က လက်ခံရင် ဟုတ်တာပဲ... တကယ်မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ စိတ်ထဲမှာထားရင် လည်း ဟုတ်တာပဲဗျ.. ကျွန်တော့်ကို အဲဒီထိ လာမမေးနဲ့ လေ... ကျွန်တော် ဖြေနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာကို ကျော်သွား ပြီ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ... သွင်က ဘယ်တော့မှ ကျွန်တော်က လွဲရင် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ခံရမှာလဲ... သူချစ်တဲ့သူဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲလေ... သွင်ကိုတွေ့ပြီး ဖြေရှင်းလိုက် ပေါ့”

“ဒါပေမယ့်... ခင်ဗျားက”

“အိုး... ကျွန်တော် ဘာမှ ဝင်မရှုပ်ပါဘူး... ကျွန်တော်က သွင့်ကို ဘေးကနေ အားပေးကူညီတဲ့လူပါ”

“တောက်...”

ထိပ်သည် သူလိုချင်သော စကားမျိုးမကြားရ၍ ဘာကို ဒေါသဖြစ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ဒေါသဖြစ်နေပါသည်။

မထိတထိ ပြုံးနေသော စောကမ္ဘာကို လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးပစ်ချင်သည်။

ဒါမှမဟုတ် သွင့်ကို ရအောင်စုံစမ်းပြီး တွေ့မေးချင်သည်။

ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ သွင့်ကို လက်ထပ်ရမလား။

လက်ထပ်တယ်ပဲထားဦး...။ ကိုယ့်စိတ်က ရှင်းပါဦးမလား။

စောကမ္ဘာနဲ့ မတော်တဆဆုံရင် ပြုံးပြီး အကြည့်ခံရမယ့် ဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိပါ့မလား။

“သွင့်ကို တွေ့ရရင် ခင်ဗျား သူ့ကို လက်ထပ်တော့မယ်လို့ ပြောမှာလား”

စောကမ္ဘာ၏ မေးခွန်းက သူ့ကို များစွာ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားစေပါသည်။

ဒါ... ဘာမေးခွန်းလဲ။ ဘာသာဘာလဲ။ ငါ့ကို နွားကျခံစေချင်

တာလား။ သူ့... သုံးပြီးသား အကျပစ္စည်းကို ငါ့လက်ထဲ ထိုးထည့်  
ချင်တဲ့ မေးခွန်းလား။

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး... ကိုစောကမ္ဘာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ သွင့်ကို သူ စိတ်ချမ်းသာတာတွေ  
ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားကရော ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ယုံ  
ကြည်အားကိုးမှုကို ဘာကြောင့် အခွင့်အကောင်းယူနေသလဲ၊  
ခင်ဗျား ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လက်ထပ်ရဲရင် လက်ထပ်လိုက်  
ပါလား”

“ကျွန်တော်က လက်ထပ်ချင်ပါတယ်... သွင့်က သူ့ချစ်သူ  
ကို စောင့်နေသေးလို့လေ... သွင့်သာ ဒီနေ့ ခေါင်းညိတ်ရင်  
မနက်ဖြန် လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ... ဘာမှ နောက်မတွန့်  
ပါဘူး”

ခင်ဗျားတို့ ဘယ်အခြေအနေထိ ဖြစ်သွားကြသလဲ။ ဘာကြောင့်  
သွင့်ကို ညအိပ်ညနေတွေ ခေါ်ခေါ်သွားရသလဲ။

ထိပ်သည် ထိုစကားကို ထုတ်မမေ့ဘဲ၊ စောကမ္ဘာ၏ မျက်စိန်း  
ထဲကိုပင် စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ထိုလူ၏ မျက်စိနားထဲတွင် လောကကြီးကို အနိုင်ရနေသော လူတစ်ယောက်၏ အရိပ်တွေ ပြည့်လျှံနေသည်။

ထိပ်သည် ဒီနေ့လာ စကားပြောလိုက်တာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှုံးတယ်လို့ လာကြည့်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သူကတော့ သူနိုင်သွားကြောင်း ကျကျနပ်နပ်ကြီး ခံစားပြလိုက်နိုင် တယ်။

ငါ... လာတွေ့ခဲ့တာ မှားသွားပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ စကားပြောတဲ့ ခေါင်းစဉ်က သွင့်အတွက် ပဲ မဟုတ်လား... ပြီးပြီလား... ထိပ်... ပြီးရင် ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

“ပြီးပြီ...”

“ဪ... ကျွန်တော် မသွားခင် ထပ်မေးပါရစေဦး... သွင့် ကို ခင်ဗျားလက်ထပ်မှာလား”

ထိပ်သည် ထိုအဖြေကို မဖြေရဲဘဲ၊ အတွင်း နှုတ်ခမ်းသားကို အသာ ဖိကိုက်ကာ ခေါ်သကို မျိုချနေပါသည်။

သူ... မဖြေသောအခါ စောကမ္ဘာသည်...

“အိုကေ”

**ယု ထစ်ချက်ပြောပြီး** အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရခက်သော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သွားပါသည်။

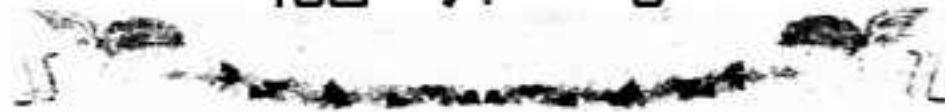
ထိပ်သည် စောကမ္ဘာတွက်သွားပြီးမှ လေးကန်သော ခြေလှမ်း တွေဖြင့် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

မိုးကောင်ကြီးတစ်ခုလုံး သူ့ခေါင်းပေါ် ပြိုကျလာသလိုပဲ ခံစားနေရသည်။ မယ်မယ်ရရ မရှိလှသော အတွေးတွေးဖြင့် လောက ကြီးကို မုန်းနေမိပြန်သည်။

\* \* \*

အပိုင်း(၄)

နေပြည်သစ်နှင့် စတင်ခြင်း





(၁၀)

“သွင်...”

သွင်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း ခေါ်လိုက်သော အသံသည် ဘယ်အချိန်ကြားကြား မေ့လို့ရမည် မထင်သော အသံ ရှင်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သွင်သည် ကိုယ်က စိတ်ကြိုက်ရှောင်ပုန်းခွင့် ရပြီးဖြစ်ရာ သူနဲ့ ပြန်ဆုံတော့လည်း ဘာမှ တွက်ပြေးစရာ မရှိတော့ပါ။ သွင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“သွင်... ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

မြင်ရသော မြင်ကွင်းကို သွင် ရင်မခိုင်ချင်တော့သလိုဖြစ်ပြီး ခုနက ပြောလုလု စိတ်တွေ ပြန်လည် တင်းကျပ်လာပါသည်။



သွင်တ ချွန်ကို တစ်ယောက်တည်း မြင်ရမယ် ထင်တာကို ထိပ်ရယ်...။

ကိုထိပ်နံ့ဘေးမှာ...။

ပြီးတော့ သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ရဲရဲ ပိုင်နိုင်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော...

လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသော အပြုံးတစ်ခု၊ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ တစ်စုံနှင့် ရွက်နုက မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ရပ်တန့်နေသည်။

“သွင့်ကို ကိုယ် တော်တော်ကြာကြာလိုက်ရှာနေခဲ့တယ်...”

ရွက်နုကလည်း ကူရှာပေးတယ်”

“ဪ...”

“ကိုယ်... တိုစောက်မွှာနဲ့တောင် စကားပြောဖြစ်သေးတယ်”

“သူ ပြန်ပြောတယ်”

“သွင် သိရက်သားနဲ့... ကိုယ့်ကို လာတွေ့ဖို့ သင့်တယ်”

“အို... သွင်က ပုန်းနေတဲ့လူပဲ... မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေတဲ့လူပဲ... ဘာကြောင့် လာတွေ့ရမှာလဲ... ရှင် တွေ့အောင် ရှာသင့်တယ်”

**သွင်သည်** ဆေးမှာ ရွက်နုကို ထားပြီးတော့တောင် လိုက်ရှာခြင်း မရှာခြင်းကိစ္စတွေ သူ့ကိုယ်တိုင် အရင်ပြောနေသဖြင့် သူမကပါ ဒီအကြောင်းကို ပြောရတော့သည်။

တကယ်တော့ သူ့ကို ဒီမိန်းမနဲ့တွဲတွေ့လိုက်ရကတည်းက သွင်ဘာမှ မပြောလိုတော့တာ အမှန်ပင်။

“ကဲ... အခု... မတော်တဆ တွေ့ပြီလေ... သွင်ကို တွေ့ရပြီ... ရှင် ဘာပြောစရာရှိလို့ လိုက်ရှာနေသလဲ... ပြောပါ”

“သွင်က ရုတ်တရက်ကြီး လမ်းခွဲသွားတာလေ”

“ဟား... ဟား... ဟား... သွင်ကတဲ့... သွင်က အရင်တဲ့... မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ ကိုထိပ်ရယ်... ရှင့်လက်မောင်းကို အားကိုးစာကြီး ကိုင်ထားတဲ့ရွက်နုကို အားနာပါဦး... ပြီးတော့ ဘယ်သူက အရင်ဖောက်ပြန်ပါတယ်တာညာတွေလဲ... မစွပ်စွဲချင်တော့ပါဘူး... သွင် အားလုံးကို စိတ်ဖြတ်လိုက်ပြီးပြီ”

“ရွက်နုက ကိုထိပ်ကို ပြောပါတယ်... သူ့သဘောပါလို့... ဒါပေမဲ့ သူက သွင်ကို စုံစမ်းနေရာက ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိပါဘူး... ရွက်နုကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်လေ”  
ထိပ်က ရွက်နု ခပ်တင်းတင်းဝင်ပြောတာကို မတားပါ။

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒါသူ့သဘောပဲ... သွင်နားလည်ပါတယ်... ရွက်နုကိုလည်း သွင့် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ သဘောမထား ပါဘူး... သွင် အားလုံးကို ကျေနပ်တယ်... ဒီတော့ ရှင် ဘာကြောင့် သွင့်ကို အပြစ်ပုံချတာတွေ... လိုက်ရှာပါတယ် တော့ အပိုလုပ်ပြီးပြောနေတော့တာလဲ”

“သွင့် သတင်းတွေ ကြားရတော့ ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ် နေမိလို့ပါ... သွင့်ကိုလည်း အကြံပေးချင်လို့ပါ”

“သွင့်သတင်း... ဟုတ်လား... ဘာသတင်းလဲ”

ထိပ်သည် ပြောရမှာ အားနာနေပြန်သည်။ သွင့်ကို ဆက်မရှာ တော့တာ... လက်ထပ်ဖို့ မဆုံးဖြတ်တော့ဘဲ ရွက်နုကိုပဲ ရွေးလိုက်တာ ဟာ မမှားဘူးလို့ သူ့ကိုယ်သူ ဆုံးဖြတ်နေပါသည်။

“သွင့် သတင်း... ဘာလဲ... ပြောလေ”

“သွင် ပြောင်းသွားတဲ့ အဆောင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ သတင်းတချို့ ကို ကိုယ်ပြန်ကြားရတယ်... ကိုယ် အဲဒီ သွင် ပြောင်း သွားတဲ့ အဆောင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ သွင်က တခြားကို ထပ်ပြောင်းသွားပြီလို့ သိရတယ်... အဲဒါနဲ့အတူ ကိုယ့်အသိဆရာမတစ်ယောက်ဆီက ကြားလာတဲ့သတင်းတွေ ကြောင့်...”

“ဇာတ်... ဇာတ်... အဲဒီလောက်တောင် ဖြစ်သွားတယ်ပေါ့”

“ကိုယ် စောကမ္ဘာကို မေးတော့လည်း...”

“အင်း... ပြောပါဦး... သူက ဘာပြန်ဖြေလို့လဲ”

“သူက... အင်း... သူက...”

ထိပ်သည် စောကမ္ဘာက ဘာအဖြေမှ ဆာသေချာချာ ရေရေ ရာရာ မပေးခဲ့သည်ကို သတိရနေဆဲဖြစ်ရာ အဲဒါအတွက်လည်း သွင်ကို ပြန်ပြောရခက်နေပါသည်။

“ကိုကမ္ဘာက သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေခဲ့ပါဘူးတဲ့... ဒီသတင်းကို ဟုတ်တယ်လို့ရော... မဟုတ်ပါဘူးလို့ရော သူ့ပါးစပ်က ထုတ်မပြောခဲ့ပါဘူးတဲ့... အဲဒါ ဟုတ်သလား ကိုထိပ်”

“.....”

“ဟုတ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“သူ မပြောဘူး... ဒါပေမဲ့...”

“အို... သူ မပြောဘူးဆို ပြီးတာပဲ... ဘာ... ဒါပေမယ့် လုပ်နေတာလဲ”

“ကိုယ်... မယုံလို့...”

“ဘာ...”

သွင်သည် အကျယ်ကြီး အော်ဆူလိုက်မိပြီးမှ လမ်းမကြီးမှာ

ရပ်စကားပြောနေသော အဖြစ်ကို ပြန်သတိရသွားပါသည်။

ရွက်နုက သူတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲကို စိတ်မပါသလိုဖြင့် ရပ်ထားသော သူမ၏ကားပေါ် သွားထိုင်စောင့်နေတော့သည်။

လူတချို့က သွင့်မျက်ဝန်းက မျက်ရည်ဝဲဝဲဖြင့် စကားပြောနေခြင်းကို လေ့လာသွားကြသည်။

ထိပ်သည် သွင့်ကို ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ မှန်ကန်သေချာသော အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် ဘာကို မယုံမှန်းမသိ... မယုံဘူး... သွင့်ကို ချစ်ပေမယ့် ကိုယ် လက်မထပ်ရဲတော့ဘူး... လက်မထပ်ချင်တော့ဘူး... လူတစ်ယောက်နဲ့ဘာလိုလို အပြောခံထားရတာကို ကိုယ်မေ့လို့ မရသေးသမျှ သွင့်ကို လက်မထပ်တော့တာဘဲ ကောင်းတယ်လို့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

သွင့်သည် ချစ်သူ၏ စိတ်သဘောထားကို အခုမှ အသေအချာ သိခွင့်ရတော့တာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ်... အကောင်းဆုံးကိုပဲ ရွေးပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ။ ကိုယ် သွင့်ကို ချစ်လို့ လက်ထပ်မိတာပဲ ထားဦး... တစ်ချိန် ချိန်ကျရင် ဒီလိုဖြစ်မှားတယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်

ရေးမှာ အဖုအထစ် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်... ကိုယ်တို့ တစ်  
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မုန်းကြရလိမ့်မယ်... စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ  
ကို တစ်သက်လုံး ခံစားကြရလိမ့်မယ်... ကိုယ့်သားသမီးလေး  
တွေ ရှိလာရင် သူတို့ဟာ တစ်နေ့ကျရင် မတော်တဆ  
အမေ့သတင်းတို့ သိခဲ့ရရင် သူတို့ အရှက်ကြလိမ့်မယ်...  
အဲဒါတွေ ကိုယ်တွေ့မိပါတယ်... ပြီးတော့ အမှန်ဆုံးတစ်ခု  
ပြောမယ်... သွင်... ကိုယ်က ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မရှုပ်  
ဘူး... ဒီတော့ ကိုယ်လက်ထပ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာလည်း  
အရှုပ်အရှင်းကင်းစေချင်တယ်... အပျိုစင်ပဲဖြစ်စေချင်တယ်...  
အဲဒါ ကိုယ်ရဲ့ယောက်ျားအဆန်ဆုံး စိတ်ဓာတ်ပဲသွင်... ကိုယ်  
ဒါကြောင့် သွင်ကို ဆက်မရှာတော့ဘဲ ရွက်နုကိုပဲ ရွေးလိုက်  
တာပါ... သွင်ပြီးရင် ရွက်နုဟာ ကိုယ့်ဘဝမှာ သံယောဇဉ်  
အဖြစ်မိဆုံးပဲ... ကိုယ့်ကိုလည်း သူက သိပ်ချစ်တယ် သွင်”  
သွင်သည် သူ့ကို ပါးရိုက်ရတော့မလားဟု တွေးပြီး လက်  
တော့ ပြင်လိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသေးသည်။

သို့သော် သွင် ရိုက်ဖို့အထိ မဆုံးဖြတ်မိတော့ပါ။ သွင်အလား  
နဲ့ထိဖို့ မထိုက်တန်တော့ဘူး။ သွင်အပေါ် အယုံအကြည်နည်းခြင်း၊  
သွင်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့သိက္ခာကို အလေးအနက် ထေးခြင်း၊ နိုး

စပ်သော သံယောဇဉ်အပေါ် တိမ်းညွတ်လွယ်သော ယောက်ျားလေး  
တစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်း... စသည့် ပြစ်ချက်တွေကြောင့် သွင်သည်  
ကိုထိပ်ကို အမုန်းကြီး မုန်းမိတော့လေသည်။

သူ့ကို တော်တော် ချစ်ခဲ့ရတာ...။

ငယ်သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်... ချစ်သူ သံယောဇဉ်တွေနဲ့  
သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ရတာ...။

အဲဒါတွေရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကတော့ သူ့ကို နာကြည်းအမျက်ထွက်  
ရဖို့ပဲ ဖြစ်လာခဲ့သတဲ့။

“ကိုယ်တို့ နောက်အပတ်ထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲလုပ်တော့မယ်...  
ဒီနေ့မနက်ပဲ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးပြီ။

ဪ... ဒါကြောင့် ရွက်နုက သိပ်ကို ယုံကြည်ပိုင်နိုင်နေခဲ့တာ  
ကိုး။

“သွင်... ကိုယ့် မင်္ဂလာပွဲကို လာခဲ့ပါ... ကိုယ် ဖိတ်ပါ  
တယ်... ဖိတ်စာကို ကိုယ် စောကမ္ဘာကတစ်ဆင့် ပေးလိုက်  
မယ်နော်”

“ကောင်းတာပေါ့... ကြားရတာ အားလုံးဝမ်းသာရပါပဲ...  
ကိုထိပ်...၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းသာလဲဆိုတော့ သွင်အပေါ်

ချစ်တဲ့အချစ် မစစ်မှန်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယောင်  
မှားပြီး လက်မထပ်မိခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းသာတာပါ”

ထိပ်သည် ဒီမိန်းကလေးအပေါ် သံယောဇဉ်တွေ ရှိပဲဖြစ်သော်  
လည်း သူက အမှန်ကန်ဆုံးကို ဆုံးဖြတ်ပြီးလေရာ ဘာမှ ပျောင်းဖျ  
နှစ်သိမ့်စရာ စကားမရှိတော့ပါ။

သူ နှုတ်ဆက်ပြီး သွားရန်ခြေလှမ်းပြင်ပါသည်။

“ဪ... သွင့်ကို ကိုယ်မသွားခင် တစ်ခုတော့ အကြံပေး  
ခဲ့ချင်တယ်”

သွင်က အမျက်ကြီးနေသော မျက်ဝန်းစိမ်းစိမ်းတွေဖြင့် ပြန်  
စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“သွင် ဒီလိုတစ်မျိုးနဲ့သာ ဆက်နေရင် သွင့်ရဲ့အနာဂတ်  
ဟာ...”

“တော်စမ်း... ရှင်... ဘာမှ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့... ဒီ  
လောက်ထိ စိတ်ကြိုက်ပြောပြီးနေပြီလေ...၊ တော်ပါတော့...  
ဘာစကားနဲ့မှ သွင့်ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့တော့... သွင် ရှင်ကို  
သေတဲ့အထိ မုန်းတယ်”

\* \* \*



အချစ်ဆိုတာဟာ ဘာကို ခေါ်သလဲဆိုတာ အခုမှ သေသေ  
ချာချာပင် စဉ်းစားမိလာပါသည်။

သွင် ရရှိခဲ့ဖူးသော အချစ်ကသ မည်ကဲ့သို့သော အချစ်မျိုး  
နည်း။

သွင် သူ့ကို ပေးခဲ့ဖူးသော အချစ်ကရော ဘယ်လို အချစ်မျိုး  
ဖြစ်ခဲ့သလဲ။

ချစ်သူအတွက် အသက်ပေးစွန့်လွှတ်ခဲ့တာတွေ... အနစ်နာခံခဲ့  
တာတွေ... မျက်ကန်းအချစ်နဲ့ချစ်ခဲ့တာတွေဟာ...

တကယ်ရောဂိုခဲ့ဖူးရဲ့လား...။

ပုံပြင်မို့လို့၊ ဒဏ္ဍာရီမို့လို့ပဲ အခါလောက်စစ်မှန်ပြီး ပြောင်မြောက်  
တဲ့ အချစ်လှလှတွေ ကြားဖူးနေခဲ့သလား။

သွင်သည် အသိရခက်၍ နက်နဲသော အချစ်ဆိုသည့် ဒဿန  
ကြီးကို ဘယ်လိုမှ ကောက်ချက်ချ၍ မရခဲ့တော့ပါ။

\* \* \*

နောက်...နှစ်နှစ်မျှ ကြာလော့တစ်





သွင်သည် ကားပေါ်မှ စိတ်မြန်လက်မြန် ဆင်းတော့မလို  
ပြင်ပေမယ့်...

“အို... မရဘူးလေ... မဆင်းနဲ့ဦး... ကိုယ့်ကို တွဲရမယ်”

ဟု သူက ကားတံခါးကိုဖွင့်ရင်း အနားရောက်လာပြီး ဖြစ်  
သဖြင့် လက်ကမ်းကား ပြောလိုက်ပါသည်။

သွင်က ပြုံးရင်း သူ့လက်မောင်းကို အသာ တွဲချိတ်လိုက်ပါ  
သည်။

“ကိုယ် အရမ်းပျော်နေတယ်... သိလား”

“ဒါပါနဲ့ဆို ဒီကားကို ပြောတာ အကြိမ်တစ်ရာငါးဆယ်  
ရှိပြီ”

“ဟုတ်လား”

သွင်က သူမ၏ သတို့သားကို ထေးကာ ငါ့ရော အပြည့်အဝ သူ့လောက်ပျော်ရဲ့လားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံသယစိတ်တွေနှင့် ပြန်မေး နေမိပါသည်။

လူတွေအားလုံးရဲ့မျက်နှာက အပြုံးတွေဟာ အတုတွေရော၊ အစစ်တွေရော အစုံရောနေနေပါလိမ့်မည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာက အပြုံးကတော့ စစ်မှန်သော အပြုံး သာ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ခဏီက ရရှိသော အချစ်ကရော...

အို... နေပါဦး... ငါ့အချစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်မှ မရှိတော့ တာ၊ အဲဒါကို မတွေးနဲ့ပေါ့။

ဒါဆို ငါ့မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကရော ဒါလည်း မသေချာ။ စစ်မှန်သလား၊ အတုလား၊ ကိုယ့်အပြုံးပင် ကိုယ် အဖြေမထုတ်နိုင်။

မှန်ကို အကြိမ်ကြိမ်ကြည့်ရင်း ဒီအဖြေကို ထုတ်နေမိတာ ခဏခဏပဲနော်...။ ဒါပေမဲ့ အဖြေမရှိခဲ့ဘူး။

သွင်သည် စောကမ္ဘာကို လက်ထပ်ဖို့ ဘာကြောင့် ခေါင်းညိတ် မိသည်ပင် သူမကိုယ် သူမ အဖြေမသိခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

အခုတော့ ဒီနေ့ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပပြီးနေပြီ။

လက်ထပ်ပြီးတော့ သွင်တို့အတွက် စောကမ္ဘာ၏မိဘတွေ  
လက်ဖွဲ့သော အိမ်ကိုပင် ရောက်နေခဲ့ပြီ။

သွင်ဟာ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို အိပ်မက်ထင်ပြီး ဟိုဝေး ဒီဝေး  
ဖြစ်နေသည်။

စောကမ္ဘာက သွင့် ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွလာဖက်ကာ...

“သွင် မပျော်တော့ဘူးလား”

ဟု တိုးတိုး လာမေးပါသည်။

“သွင် မသိဘူး ကမ္ဘာ”

“ဒါပေမဲ့ ဝမ်းတော့မနည်းဘူး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ဝမ်းနည်းပါဘူး... သွင် ဒီလို အခြေအနေ  
ဖြစ်ရတာကို လက်ခံပါတယ်”

“အကယ်၍ သတင်းတစ်ခုခု ကြားရင် သွင်ဘာဖြစ်သွား  
မလဲ... ဥပမာ... စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့သတင်းမျိုးပေါ့”

“သွင်... စိတ်မလှုပ်ရှားတတ်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကို လေ့  
ကျင့်ထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ... ကမ္ဘာရယ်”

“ဒါဆို ဒီမှာ ကြည့်စမ်း”

စောကမ္ဘာက သတင်းစာကို ဆွဲယူလာပြပါသည်။

သမီးဦးရတနာ ဖွားမြင်ခြင်းဟူသော သတင်းတစ်ခုကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြပါသည်။

သွင် သေချာစွာ ဖတ်လိုက်၏။

ဪ... သွင်သည် အာမေဇွန်တံသံကို စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

“သူတို့ သမီးဦးလေး မနေ့က မွေးတယ်... သွင်၊ ထိပ်ဆိုတဲ့ နာမည်... ရွက်နုစိမ်းဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို သွင် ရင်ဆိုင်နိုင်မယ် ထင်ပြီး ကိုယ်လာပြတာပါ”

“အို... ရပါတယ်... သွင်နဲ့ ဘာမှ မသက်ဆိုင်တော့ဘူးလို့ သွင်စိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တာ နှစ်နှစ်တောင် ကျော်သွားပြီလေ... သူတို့ရဲ့ ကောင်းသတင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်... မကောင်းသတင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် သွင်အတွက် တိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ သတင်းတစ်ပုဒ်လို့ပဲ ခံစားရတယ်”

စောကမ္ဘာသည် သွင်လက်ဖဝါးတွေကို နှစ်သိမ့်သလို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တိုးတိုးကလေး ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

“သွင်ကို တစ်ခုမေးမယ်”

“မေးလေ”

“သူ... ကိုယ့်ကို သွင်နဲ့ကိုယ့်အကြောင်း ဟိုလိုလို သတင်း ထွက်တုန်းက လာမေးတော့ ကိုယ်တို့ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... မိတ်ဆွေတွေပါလို့ ကိုယ်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြန်မပြောမိဘူး သွင်”

“အင်း...”

“အဲဒါ... သွင် စိတ်ဆိုးလား”

“စိတ်ဆိုးရမလား... စိတ်မဆိုးရမလားဆိုတာ အခုထိ သွင် မသိသေးဘူး”

“အမှန်တော့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးရမှာပါ... ကိုယ်က သွင်ကို ချစ်နေတော့ သူ ထင်ချင်သလို ထင်ပါစေဆိုပြီး သူ့ကို မရှင်းပြခဲ့မိဘူး”

“အဲဒါ ရှင်က guilty ဖြစ်နေလား”

“မဖြစ်ဘူး... ကိုယ် သွင်ကို ချစ်တယ်လေ... ကိုယ် ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ဘက်ရောက်အောင် ဖန်တီးတဲ့ လုပ်ရပ်အတွက် ဘယ်တော့မှ မမှားဘူးလို့ ထင်တယ်... သွင်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် သွင်ကိုတော့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံချင်လာလို့ ပါ”



သွင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။

“အခုအချိန်ကျမှ ကမ္ဘာရယ်... ဒါတွေကို ပြန်မြေလှန်ဦးမလို့ လား”

စောကမ္ဘာက ဘာမှ မဖြေဘဲ ပြုံးလေသည်။

“အသစ်က ပြန်စလို့လည်း မရတော့ဘူး ရင်... သူလည်း သမီးတစ်ယောက် မွေးသွားပြီ... သွင်လည်း ရှင်နဲ့လက်ထပ် ပြီးပြီ... စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ စကားတွေပြောဖို့ အချိန်မဟုတ် တော့ဘူး... ကိုယ် ရပ်နေတဲ့နေရာမှာပဲ ကျေနပ်ပြီး ရှေ့ဆက် ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်... နောင်တ ရစရာတွေ ဘာတွေလည်း ခေါင်းထဲ မထည့်တော့ဘူး... ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်လို့ ဒီလို ဖြစ်ရတာကို ကျေနပ်တယ် ကမ္ဘာ... ဒီနေ့ကစပြီး တသွင် သွင်မှာ ထိပ်လည်း မရှိဘူး... ရွက်နုလည်း မရှိဘူး... ဘာ မှ မရှိတော့ဘူး”

သွင်သည် ပြောပြော ပြီးပြီး ထသွားပါသည်။

စောကမ္ဘာက သွင့်နောက်မှ မပါလာဝေမယ့် သွင်ကြားအောင် တော့ အော်ပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... အဲဒီလို မပြောနဲ့လေ... တသွင်သွင်မှာ

ဘယ်သူမှ မရှိတာ မဟုတ်ဘူး... ရှိသေးတယ်... တစ်ယောက်  
ရှိသေးတယ်... အဲဒီလူက စောကမ္ဘာတဲ့ကွ”

စောကမ္ဘာ၏ အသံကို သွင်ကတော့ ပြန်မတုံ့ပြန်ဖြစ်တော့ပါ။  
သွင်သည် ဝရန်တာကို ထွက်လာခဲ့လေပြီ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ  
တော့ နေလုံးနီနီရဲ့ကြီးက အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထဲသို့  
ဝင်ပြေးနေတာ တွေ့ရပါသည်။

နေ့တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့လျှင် နောက်ထပ် နေ့သစ်တစ်နေ့  
စဖို့ နေရောင်ခြည်သစ်တစ်ခုကတော့ အဆင်သင့် ရှိနေဦးမှာပါ။

အဲဒီလိုပဲ သွင်ဘဝလည်း နေရောင်ခြည်သစ်တစ်ခုနှင့်အတူ  
စတင်ဖို့သာ ရှိတော့လေသည်။

သွင် ငေးပြီးနှုတ်ဆက်မိနေသော နေလုံးကြီးကတော့ မည်သူ  
တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သတိပြုမိဘဲ အေးဆေးတိတ်ဆိတ်သာယာ  
စွာပင် ဝင်သွားခဲ့တော့သည်။

ထို့အတူ...

နောက်ထပ် နေရောင်ခြည်သစ်တစ်ခုကလည်း မည်သူတစ်ဦး  
တစ်ယောက်ကိုမှ သတိမထားမိဘဲ သူ့ဝတ္တရားအတိုင်း ထွက်ကို  
ထွက်လာခဲ့ဦးမည်။

\* \* \*

နေရောင်ခြည် အသစ်တစ်ခုနှင့်အတူ  
 စတင်ပေါ်ပေါက်လာမယ့်  
 ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခုလောက်များ  
 သူထံမှာ ထပ်မံဖြစ်ပေါ်လာဦးမလား  
 လို့တော့ သူမကိုယ်တိုင်ကပဲ  
 ကျေးကျေနပ်နပ် မျှော်လင့်နေချင်ခဲ့ပါသည်...။

**ရှင်မိုး(သေးတက္ကသိုလ်)**

**13<sup>th</sup> August**

**Tuesday,**

**2002,**

